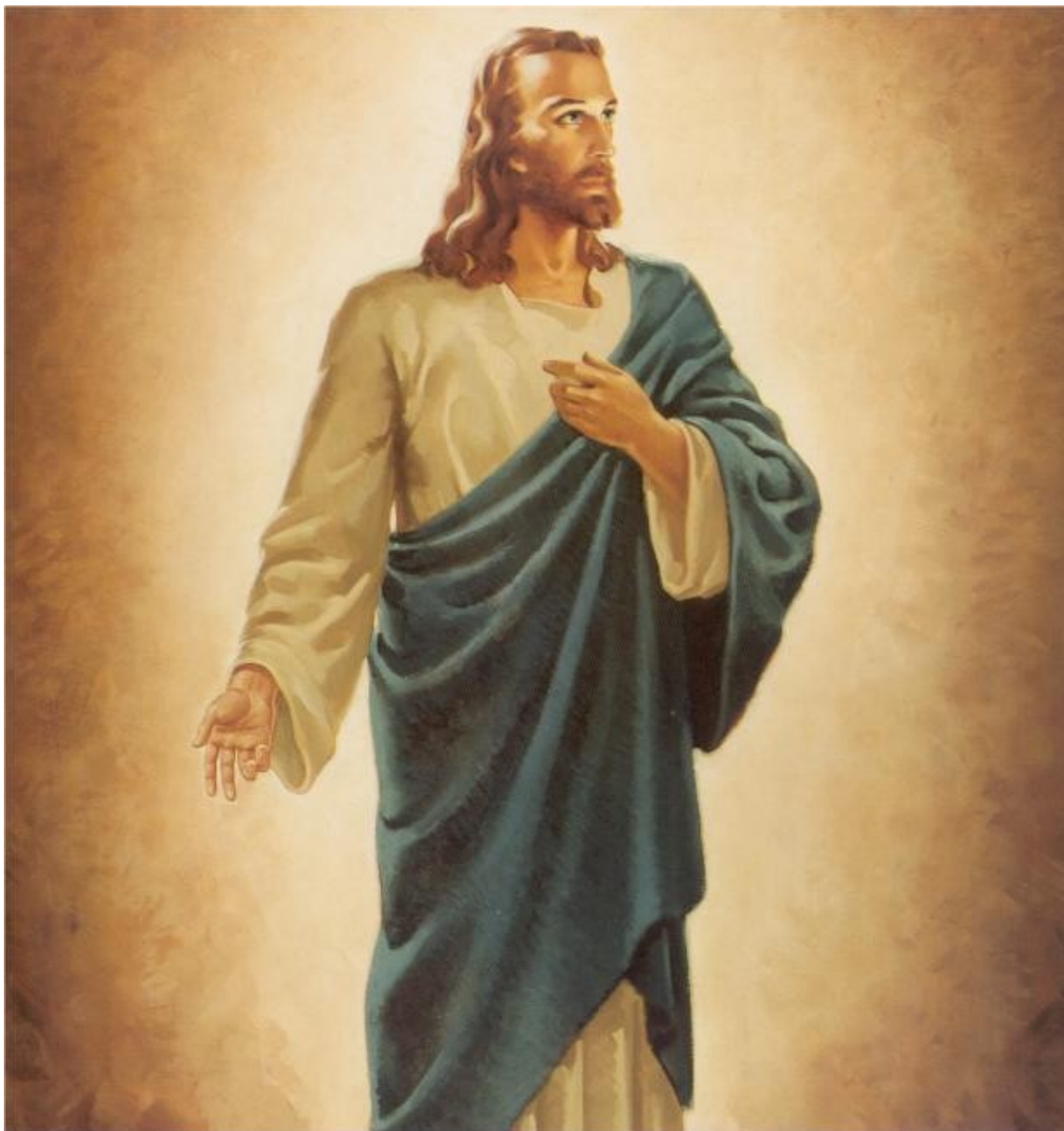

ČTVERO POJETÍ DUCHOVNÍ STRUKTURY STVOŘENÍ

Petr D. F.

1982

PÁN JEŽÍŠ KRISTUS - JSEM, KTERÝ JSEM

KRÁTKÝ ÚVOD

Zde předložená knížečka se skládá ze čtyř oddělených, byť navzájem souvisejících pojetí, týkajících se duchovní struktury a povahy Stvoření. V nejvyšším smyslu jsou to čistě metafyzická pojetí.

První pojetí vysvětluje takzvané zóny vymístění, které paralelně doprovázejí všechny vesmíry a jejich nejrůznější oblasti.

Druhé pojetí se zdánlivě nevztahuje k metafyzice. Pojednává však o významných záležitostech toho, jak se mají pojímat, chápat a vykládat různé pojmy, události a dění ve vesmíru a sentientním životě. To je důvodem, proč je zde obsaženo.

Třetí pojetí je jádrem této knížečky, jelikož se přímo zabývá principy duchovní metafyziky, pojednávajíc o struktuře a povaze Stvoření.

Čtvrté pojetí se vztahuje k podstatě vůle a úmyslů, které dávají podněty jsoucnu a bytí Stvoření a které veškeré Stvoření udržují v jeho náležité funkci.

Všechny tato pojetí lze považovat za doplnění novými údaji, přepracování, další rozvinutí a za přesahující pochopení idejí, které byly zjeveny a popsány v „Základech lidské duchovnosti“ (1982) a v „Poselství z nitra“ (1982) a z nichž se odvozují. Tyto dvě knihy byly publikovány nakladatelstvím Spiritual Advisory Press.

Protože se zde zabýváme velmi složitými předměty, není při jejich vysvětlování snadné udržet žádoucí jasnost a jednoduchost. Jsou nutná častá opakování a abstrakce, aby se zajistilo správné pochopení předkládaných idejí. Budou-li se však sledovat pečlivě, s pozitivním postojem a touhou po vyšším chápání duchovní struktury a povahy Stvoření, bude možno projít celou knížečkou s pocitem pozitivního dostižení.

Pojmy v této knížečce formulované jsou pro uvážení těm, kdo mají zájem. Žádné jiné požadavky a nároky se zde nečiní. Necht' každý dle své svobodné vůle a v dobrém a pozitivním úmyslu rozhodne, do jaké míry bude souhlasit anebo nesouhlasit s tím, co se v této knížečce předkládá.

Závěrem bych rád vyjádřil svou hlubokou vděčnost a ocenění těm, kdo pomáhali s vydáním a opravou angličtiny tohoto rukopisu. Jsou to: Irv and Pearl McCallum z La Jola, Kalifornie(kapitola první a druhá) a Gayle Gillespie z Ventury, Kalifornie(kapitola třetí a čtvrtá).

Petr D. Francuch, Ph.D.
Santa Barbara, California

KAPITOLA PRVNÍ

DUCHOVNÍ TEORIE

UNIVERZÁLNÍ MULTIDIMENZIONÁLNÍ ZÓNY VYMÍSTĚNÍ

Dne 5. – 7. srpna 1982

Výtah z knihy „Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření“, str. 1 – 15, 1. kapitola.

Nejvyšší mi sdělil následující pojetí a ideje. Přesahují vše, co v tomto ohledu bylo zjeveno předtím.

To, co následuje, lze náležitě pochopit jedině tehdy, jsme-li obeznámeni s obsahem knih „Základy lidské duchovnosti“ a „Poselství z nitra“ (publikovaných v roce 1982 v nakladatelství Spiritual Advisory Press).

Nadešel čas odhalit a stručně popsat univerzální multidimenzionální zónu vymístění a její duchovní teorii, původ a funkci.

Jak se ve shora uvedených knihách zdůrazňuje, existuje jen jedna realita v jsoucnu a bytí – realita duchovní, která dává smysl reality všemu ostatnímu. Duchovní realitu lze pojímat následovně: Nejvyšší, Kdož jest jedinou Realitou; skrze Své Absolutní principy Své Božské Lásky a Moudrosti ze Sebe a Sám/Sama Sebou dává vznik, tvoří, udržuje a rozvíjí vše ve jsoucnu a bytí, jakož i samotné jsoucnu a bytí. Tento neoddiskutovatelný axiom a jeho přijetí vším Stvořením ustavuje princip umístění každého ve Stvoření Nejvyššího. Stupeň, míra, rozsah a kvalita uvědomění, přijetí a používání tohoto faktu ve vlastním životě a v životě každého společenství, národa, planety, slunečního systému, galaxie a vesmíru určuje jejich náležité umístění v hierarchii duchovní organizace Stvoření Nejvyššího. Takovéto náležité umístění pak určuje stupeň, míru, rozsah a kvalitu aktivace a projevu jejich Niterných myslí a následnou kvalitu, projev a funkci jejich vnitřních a vnějších myslí. (Poznámka: Je vhodné pojímat existenci Niterné mysli a také vnitřní i vnější mysli nejenom v každém jedinci, ale též ve společnosti, národě, v sentientních bytostech planety jako celku, slunečního systému, galaxie nebo vesmíru ve všech jim odpovídajících dimenzích, úrovních, krocích, stupních, časech a para-časech.)

Toto životně důležité duchovní pravidlo Stvoření Nejvyššího tedy u každého určuje jeho přesné místo, pozici, rozpoložení, stav a proces ve Stvoření.

Jednoduchým, základním a esenciálním duchovním principem je to, jaký se kdo rozhodne mít postoj, poměr a pozici ke Stvořiteli, Jeho/Její Přirozenosti a ke všem duchovním principům odvozeným z Nejvyššího. Klíčovým slovem je “se rozhodne”. Toto slovo předpokládá svobodu volby přijmout a zahrnout tento princip s jeho důsledky i následky do vlastního života, nebo zamítat, odmítat, zkreslovat či znehodnocovat jeho platnost, podstatu a existenci.

Přijetí a používání tohoto principu (1) vytváří pozici a umístění ve Stvoření Nejvyššího – kvalita, stupeň, oblast a rozsah jeho přijetí a používání určuje to, v jaké dimenzi, vesmíru, galaxii, slunečním systému, planetě, času či paračasu se kdo

projeví nebo inkarnuje; (2) vytváří období, v němž taková specifická a jedinečná kvalita a kvantita projevu vyčerpá svou užitečnost a svůj účel a jedinec je připraven se přemístit do přesahujícího specifického a jedinečného stupně; a (3) určuje rozsah a postřehování tohoto duchovního principu, který způsobí novou inkarnaci a manifestaci tohoto jedince v odlišném stavu, rozpoložení, místě, procesu, dimenzi atd. Stvoření. Tento proces pokračuje věčně, ustanovuje princip duchovního pokroku všeho ve Stvoření Páně.

Co se však stane, jestliže někdo, nějaká skupina lidí nebo nějaká planetární společnost se jako celek ze své svobodné volby rozhodne popřít, odmítnout, zkreslit či zvrátit tento základní a životně důležitý duchovní princip? Takový čin započne opozici ke všemu, co je ve Stvoření Nejvyššího, a ke všem jeho duchovním principům.

V okamžiku, kdy se takové rozhodnutí učiní, samým aktem tohoto rozhodnutí nastává drastický duchovní posun pro ty, kdo takové rozhodnutí učinili. Tento drastický posun způsobuje náhlé vymístění či přemístění všech těchto lidí ze Stvoření, což vede k objevení se nové univerzální multidimenzionální zóny, která je mimo Stvoření neboli je vymístěna od zbylého Stvoření.

Jiným základním a životně důležitým duchovním principem je, že každý jedinec je replikou veškerého Stvoření relativního k Nejvyššímu a každý v sobě obsahuje Niternou mysl a vnitřní i vnější mysl. Když tedy tento posun nastane, proběhne a stane se, nastává, probíhá a stává se na všech úrovních Mysli. Protože vesmír a jeho duchovní, vnitřní čili duševní i vnější na fyzické dimenzi s jím odpovídajícím prostředím jsou výsledkem idejí a pojetí Mysli, zóna vymístění se objevuje ve všech světech simultánně a synchronně. Odtud její multidimenzionalita.

Protože vše v této zóně je v protikladu k duchovním principům Stvoření, je v ní vše bez jakékoli výjimky vzhůru nohama. Proto se Niterné mysli všech vymístěných lidí a jim odpovídajících zón v okamžiku vymístění uzavřou a uvedou do stavu dřímoty a deaktivace a jen jejich infinitesimálně malá část zůstává otevřena za účelem pouhého udržování minimálního podpůrného životního systému v zóně vymístění. Avšak dle pseudoprincipů vymístění (kde je vše v pozici vzhůru nohama a převráceno) je této malinké části Niterné mysli vnucena pozice podřízenosti vnější mysli. Tímtež pseudoprincipem vymístění se vnější mysl nyní stává plně aktivní a zaujímá v této zóně dominantní pozici a ovládá ji. Počíná tak vláda zevnějšností. Jelikož ve vnější mysli vně Duchovní, Niterné mysli není žádné pravé, původní poznání a chápání, musí vnější mysl zfabrikovat iluze reality, iluze poznatků a chápání. Takže cokoli a kdokoli v zóně vymístění existuje, nachází se v neustálé deformaci reality, poznání, chápání a vnímání sebe, jiných, vesmíru, veškerého Stvoření a Nejvyššího. Kvůli své pozici vzhůru nohama se cokoli skutečně reálné považuje za nereálné a to, co je nereálné, za reálné. To platí o všem v zóně vymístění.

V globálním a velmi obecném smyslu jsou v univerzální multidimenzionální zóně vymístění v zásadě dva stavy a kondice. Jeden stav a rozpoložení a jejich proces má původ v aktivaci negativního stavu a procesu z vůle lidí (dle principu svobodné volby) a v uvedení negativního stavu do vládnoucí a dominantní kondice a pozice. Tento zvláštní stav zóny vymístění je aktivně obydlen na prvním místě těmi lidmi, kteří ji ze své svobodné vůle a volby aktivovali; a sentientními entitami, které z nějakých důležitých duchovních důvodů dobrovolně inkarovaly do této zóny. Ve fyzickém čili přírodním stupni zóny vymístění je tato situace omezena na planetu Zemi, její Sluneční systém a její část Galaxie známé jako Mléčná dráha. V intermediálním světě je omezena na speciální oblast přidělenou těm, kdo tam

přicházejí po svém odchodu z fyzického stupně této zóny ke svému poslednímu soudu a pro vymezení dalších svých osudů. V duchovním světě veškerých zón vymístění ustavuje to, co se nazývá peklem.

Jiný stav a rozpoložení této zóny vymístění vzniká z potencionalnosti jsoucna a bytí negativního stavu jako alternativy k pozitivnímu stavu a rozpoložení. V takovém stavu je negativní stav ve své přirozené dřímající a neaktivní kondici. Protože kdokoli je ve Stvoření Nejvyššího, je ze svobodné volby v pozitivním stavu, nemůže u něho nastat žádná aktivace negativního stavu ani jeho drastický posun do zóny vymístění. Proto není tato část zóny vymístění celkem vzato obydlena žádnými sentientními entitami. Jen příležitostně je nějakým negativním duchům z pekel dovoleno se potulovat po zóně vymístění a uvolnit si vlastní vztek, násilnost a zuřivost a zfabrikovat kataklyzmatické události, které nemohou nikoho zranit / například učinit z vymístěných sluncí novy či supernovy atd. / Tito duchové nemají žádnou možnost nedovoleně vstoupit do zóny umístění, kde existuje pozitivní stav. Průchod ze zóny vymístění do pravého Stvoření je možný pouze změnou vůle, což vyžaduje změnou veškeré povahy celé mysli jedince.

Kdokoli sídlí v zóně vymístění, může rozeznávat tuto zónu a události i nastávání v ní pouze v jedné dimenzi (což znamená, že lidé ve fyzické čili přírodní oblasti této zóny nevidí či nevnímají ostatní dimenze, byť i z jejich vlastní zóny, jako jsou např. pekla atd. a opačně). Avšak lidé ve Stvoření Páně mohou; jestliže si tak přejí, rozeznávat a vnímat události a nastávání v zóně vymístění, aniž by v ní byli fyzicky přítomni. Z řádného a zákonného stavu vesmíru lze snadno rozeznávat a vnímat to, co je v rozporu s řádem a nezákonné a vymístěné. Avšak dle povahy vymístění a nepořádku nemohou ti, kdo jsou v módu vymístění a nepořádku jsoucna a bytí, ze své pozice rozeznávat, co je řádné a zákonné. Je to proto, že tito lidé považují vymístění a nepořádek za normální, přirozené, řádné, náležité a za jedinou realitu. Popírání jsoucna a bytí jakékoli jiné reality jim neumožňuje rozeznávat a vnímat žádné události, nastávání a dění kdekoli a kdykoli jinde ve Stvoření.

Proto lidé na Zemi vesměs nemají žádné vnější smyslově zkušenostní pociťování a rozeznávání reality duchovních, intermediálních a pravých fyzických světů. Podivnost této situace je taková, že většina lidí na Zemi dokonce ani náležitě nevnímá, nechápe a nerozeznává fyzickou realitu, aniž by se hovořilo o realitě intermediální či duchovní. Ve skutečnosti jsou lidé - jsoucí ve stavu a procesu aktivovaného a dominujícího negativního stavu – vymístění také z pravé reality fyzického vesmíru. To, co vidí ve vnějším Vesmíru z té části Země, která je umístěna v univerzální multidimenzionální zóně vymístění, není pravý fyzický vesmír, dokonce ani ne pravá fyzická Země sama, ale jen vymístěná zóna tohoto vesmíru a Země, která obsahuje veškeré deformace a iluze reality.

S ohledem na tento fakt nepřekvapuje, že lidé na Zemi vidí jen negativní, zlé, nehostinné, neobydlené, násilné, pusté, zamrzlé a kataklyzmatické aspekty Vesmíru, který není pravým vesmírem, ale jeho vymístěnou zónou, jež (jak se uvádí výše) se objevuje v okamžiku, kdy si sentientní entity uvědomí, že měly nebo mají možnost volby negovat, odmítnout a zdeformovat pravou realitu duchovnosti a jejich principů. Takové uvědomění dává dle principů aktualizace idejí podnět k objevení se zóny, která je odlišná a vnější vzhledem ke skutečnému Stvoření. Jinými slovy: Je zcela vymístěná.

Takže pokud lidé na Zemi pohlíží na různé planety svého Slunečního systému a pozorují na nich události a dění, vidí buď zuřící inferno (jako je na Venuši, Jupiteru atd.), nebo zmrzlá, pustá, nehostinná a zamořená místa bez života (jako Mars, Saturn atd.). Lidé si neuvědomují, že nevidí tyto planety a galaxie v jejich pravé

fyzické realitě a v jim souvztažných duchovních a zprostředkujících světech, ale vidí, měří, pozorují a zkoumají pouze svou vlastní vymístěnou zónu, která souvztaží s negativními stavy a procesy.

Aktivovanou dominantní vnější smyslovou myslí a jejími nástroji zkoumání (vědeckými nástroji) je nemožné poznat něco z pravé reality. V této pozici jedinec vždy zůstává v zóně vymístění negativního stavu, kterýžto stav není ničím jiným než násilným zuřivým infernem pohrom, kataklyzmat, nehostinnosti, chladu a bezživotí.

Nebylo by překvapivé, kdyby lidé na Zemi při svém současném duchovním rozpoložení, jež je rozpoložením zdeformované a falešné vnější duchovnosti či popírání duchovnosti, měli cestovat na rozličná místa jejich pseudovesmíru (jenž považují za skutečný) a nenalezli by nikde žádný život takového druhu a formy, jaký za život považují !

Aby byli s to vidět skutečný vesmír a život, museli by změnit svou vůli a přirozenost a uvést vnější mysl a negativní stav zpět do podřízené, dřímající a neaktivní kondice a namísto toho aktivovat své Niterné mysli a vnitřní mysli, dovolující jim přijímat pravou duchovní realitu Stvoření od Nejvyššího. Tato situace se nedá nijak jinak napravit.

Jedním ze způsobů nápravy této situace je prostřednictvím procesu duchovního obrození, opětovného poznání, restrukturalizace a transformace takovými prostředky, jako je intenzivní duchovní hypnoterapie, popsaná v knize „Intenzivní duchovní hypnoterapie“ a podobnými metodami.

Proces vymístění negativního stavu a těch, kdo ho ze své svobodné vůle aktivovali, lze pojímat následovně:

Když tato situace nastává, odehrávají se ohromné poruchy a pozdvižení v osnově diskrétní a spojitě prostorově - časové zóny jsoucná a bytí. Je třeba si pamatovat, že všechny zákony prostorově - časové zóny závisí na sentientní mysli a jsou jí ovlivňovány. Takže cokoli se odehraje v sentientní mysli, je reflektováno prostorově - časovým kontinuem a v diskrétní fázi prostorově - časového módu.

Náhlá silná opozice vůči duchovním principům, které udržují řád a zákonnost ve všech zónách jsoucná a bytí, vytváří podivnou prostorově - časovou bouři a vír nezvyklé velikosti. Ti, co takovou opozici zahájí, jsou do této bouře a víru vtaženi. V tomto procesu se dějí dvě věci: Jako výsledek této bouře se objevuje nová diskrétní a spojitá prostorově - časová zóna, která je vymístěna z pravidelné, řádné a zákonité pozice Stvoření; a Ti, kdo tento proces ze své svobodné vůle započali, odpadnou od zbylého Stvoření do této nové zóny vymístění, kde se usadí a bují jejich antiduchovní či pseudoduchovní modus jsoucná a bytí.

Tato nová zóna vymístění je dle procesu svého příchodu do jsoucná a bytí zbavena jakéhokoli spojení se zbylým Stvořením, protože neexistují společné styčné body, které by umožnily nějaké myslitelné propojení s ostatními zónami umístění v jsoucnu a bytí. To je další důvod toho, proč lidé, ze své svobodné vůle lapení do pastí v zóně vymístění, nemohou vidět, slyšet, vnímat to a náležitě zacházet a přímo komunikovat s tím, co jsou skutečné duchovní, intermediální a fyzické světy, které jsou jejich náležitou orientací, umístěním a pozicí.

Takové vnímání a komunikování je možné jen (1) oddělením od vnějšností, které dominují a vládou v zóně vymístění; (2) obrácením se do nitra do vnitřní subjektivní reality jsoucná a bytí Niterné mysli, která je otevřena různým dimenzím. To lze provést tím, že se např. uvedeme do plenárního stavu hypnózy nebo do podobného rozpoložení. Tyto metody však většina lidí považuje za nenormální a to,

co se během takových rozpoložení zažívá, se označuje jako halucinace, bludy a iluze, aktivní představivost, zmnožení osobnosti nebo jinými patologickými či neskutečnými kategoriemi, které nemají žádné vlastní jsoucno a bytí mimo jedincovu představivost. Tento závěr je ovšem důsledkem faktu, že vše v zóně vymístění je vzhůru nohama. Ve skutečnosti je přesně opak pravdou.

Když někdo ze zóny vymístění přistupuje k vlastním niternostem, aby ustanovil kontakt s ostatními dimenzemi, je vystaven jistému nebezpečí tím, že postrádá náležité styčné body. V takovém případě se na místo kontaktu s pravou zónou umístění dostane do styku s jinými úrovněmi, oblastmi a dimenzemi zóny vymístění, jakými jsou například pekla, nicota nebo intermediální zóna vymístění či podobné stavy, rozpoložení a pozice. Nebezpečí této situace spočívá v tom, že se falešné styčné body považují za pravé dveře k realitě Stvoření v zóně umístění. Takto je jeden napájen všemožnými nepravdami, zkresleními, desinterpretacemi, nesprávnými koncepcemi, bludy atd. namísto toho, aby obdržel skutečné pravdy přicházejí od Nejvyššího nebo od Jeho/Jejích zástupců.

Proto předtím, než se přistoupí k takovému kontaktu, je nutné prozkoumat vnitřní sklony a motivace, které vedou k touze učinit takový kontakt. Tedy předtím, než se takový kontakt učiní, je třeba vyřešit všechny své vlastní problémy, pochopit důvody své inkarnace do zóny vymístění a učinit náležitou nápravu a změny vlastní vůle, záměrů, motivací a chápání života. Pokud se toto neprovede jako první, jedinec se nanejvýš jistě nedostane do styku s pravou duchovní realitou Stvoření Nejvyššího, ale namísto toho bude sveden a zaveden k víře, že falešné kontakty, které učinil, jsou pravými kontakty s Nejvyšším.

Neexistuje žádný jiný možný způsob, jak zvrátit tento drastický posun, kterým se jeden dostal do zóny vymístění, a aby znovu nastolil své náležité místo ve Stvoření Nejvyššího, než prostřednictvím těchto průzkumů a zkoušek, popsanych výše a v knize „Poselství z nitra“. Principem je to, že co se umí vymístit ze Stvoření, může se také navrátit do svého původního místa před vymístěním. A jelikož vymístění nastává z aktivní vůle po změnách vlastního duchovního postoje a orientace, znovunastolení náležitého místa ve Stvoření může nastat jedině z aktivní svobodné vůle po změně vlastního duchovního postoje a orientace a přijetím a používáním všech duchovních principů Stvoření Nejvyššího. Není jiné cesty.

V procesu vypadnutí z reality pravého Stvoření Nejvyššího prostřednictvím zvláštního prostorově - časového zauzlení v diskrétním a spojitém módu jsoucna a bytí vstupuje do existence ohromný propad, který oddělí veškerou multidimenzionální zónu vymístění od zbylého Stvoření. Jak se shora uvádí, mezi oběma stranami této propasti neexistuje žádný přímý kontakt.

Tuto situaci pěkně odráží podobenství Ježíše Krista o Abrahámovi, Lazarovi a bohatém muži, který byl v pekle. Doslovný smysl tohoto podobenství dává z hlediska zóny vymístění finální dojem, že taková situace je definitivní, uzavřená a nezměnitelná. Takto se jeví veškerý doslovný smysl Bible. To je pravdou o všem v zóně vymístění. Cokoli se v duchovním světě řekne nebo někdo z duchovního světa řekne, obrací se to – jak to vchází do lidského chápání – do kategorií, idejí a pojmů vnější mysli, která dominuje v zóně vymístění. Jelikož je to místo vymístění, veškerý smysl těchto poselství je také vymístěn a vyjádřen v termínech konečnosti, nezměnitelnosti a věčné stagnace v pozici uzavřenosti. To je řeč zóny vymístění. Toto je iluze, kterou se tato zóna napájí. Problémem v této zóně ale je to, že všechny tyto iluze se v ní považují za pravou skutečnost a vše se bere doslovně, a nikoli potenciálně a duchovně. Protože pravá duchovnost není z pozice vnější mysli v zóně vymístění možná (jinak by nebyla vymístěna), nemohou lidé, kteří lpějí na

vnějších formách, výrazech, dojmech a porozumění své zóny vymístění, uznávat žádné pravé duchovní chápání takových doslovných výroků, jako ve shora uvedeném podobenství.

Pravý duchovní význam tohoto podobenství o Abrahámovi, Lazarovi a bohatci je zřejmý: Dokud se neuznávají, nenásledují a nepoužívají duchovní principy Stvoření Nejvyššího (v tomto podobenství souvztahují tyto principy s Mojžíšem a proroky, popřípadě jejich zákony a nařízeními), nemůže současnou situaci nic jiného změnit. Popírání, odmítání, deformace a zvrácení těchto duchovních principů fabrikuje tu propast, kterou nelze v žádném směru překročit. Přechodu lze dosáhnout jen změnou vůle a postoje. Nic jiného nepůsobí. Žádné vnější zázraky nemohou pro nikoho nic učinit. Z tohoto podobenství též velmi zjevně plyne, že žádná reinkarnace lidí do zóny vymístění nemůže přinést jakékoli změny ani jiným, ani těm, kteří se domnívají, že se do ní reinkarnovali, protože se odehrává ve vnějšnostech a v zóně vymístění, ve které zevnějšnosti vládnou a dominují. Zákony, pravidla a směrnice zevnějšností a zóny vymístění neplatí nikde jinde ve Stvoření. Jsou zcela a úplně protikladné, nereálné, nenormální a nepřirozené vzhledem ke všemu a všem ve Stvoření Nejvyššího, co a kdo nemá účast v zóně vymístění. Z tohoto hlediska je zřejmé, že proces mnohonásobné doslovné reinkarnace téhož ducha do téže zóny vymístění je nezákonný, nepřirozený, kontraproduktivní a zcela marný. Takovým procesem se nedá provést nic užitečného. Jediné, čeho by se tím dalo dosáhnout, by mohlo být větší nakažení, zašpinění a otrávení ducha a jeho mysli iluzemi, nereálnostmi, nepravdami, zly a deformacemi, které jsou životem této zóny. To by jen napájelo jsoucno a bytí zóny vymístění, jež je aktivovaným a dominujícím negativním stavem.

Takže veškerý duchovní význam tohoto shora uvedeného podobenství spočívá v prohlášení, že pokud se někdo netouží změnit, může potenciálně zůstat v jednom stavu a rozpoložení navěky. Povšimněte si, prosím, že boháč v pekle nežádal o pomoc, aby změnil svou vůli a svůj životní styl, ale jen o úlevu svého strádání, aby se mu usnadnilo přebývání tam, kde byl, takže by mohl pokračovat bez obtíží ve svém negativním životním stylu, který ho udržoval v zóně vymístění. Proto mu Abrahám odpověděl, že dosáhnout toho je za existujících podmínek nemožné. Totéž platí o boháčově požadavku reinkarnovat se zpět do někoho v domě svých příbuzných, aby tak po svém odchodu z fyzické zóny vymístění nepřišli do duchovní zóny vymístění, jež je peklem. Taková událost nemůže počít žádnou změnu, neboť je vynucená a přichází z vně. Uznáním, přijetím, následováním a aplikací duchovních principů Stvoření Nejvyššího jen z nitra a jen z vlastní svobodné vůle a volby lze změnit svůj status quo a vyprostit se ze svého současného stavu a rozpoložení bez ohledu na to, jaký, kde a kdy je.

Tato nově objevená duchovní teorie univerzální multidimenzionální zóny vymístění, zjevená v této době Nejvyšším, má ze zjevných důvodů ohromné důsledky a dalekosáhlé následky pro všechny oblasti lidského života. Především podtrhuje fakt, že nic v lidském životě na planetě Zemi není původní, pravdivé a správné. V lidském pojmání života, duchovnosti, filosofie, vědy atd. není nic, co by nebylo zaneřáděno, zamořeno a otráveno zkresleními, falešnostmi a zvnějškovatěními.

Bez ohledu na to, jak dobrá a božská se lidská pojmání zdají být a jak pěkně a pravdivě vyznívají, jsou všechna předmětem myriád deformací, neboť jsou všechna pojata z pozice zóny vymístění. Jsou tedy všechna vymístěna z reality Stvoření Nejvyššího a od Jeho/Její pravdy a duchovních principů. Radí se tudíž nevkládat vlastní víru, důvěru a spoléhání se do žádných existujících pojetí, idejí, doktrín, náboženství, filosofii, věd atd. Za druhé je vědomí, poznání a přijetí tohoto faktu

nutnou podmínkou pro možné započetí změny existujícího rozpoložení. Doposud nebylo člověčenstvo zóny vymístění (pseudočlověčenstvo) duchovně připraveno na toto důležité uvědomění. Jakmile je však toto přímo zjeveno Nejvyšším (a jedině Nejvyšší může tento fakt zjevit), každý, kdo si přeje, může začít proces změny. Tento proces počíná úplným odloučením a zanecháním všech pojmání, idejí, filosofii, věrouk, náboženských doktrín, společenských způsobů, tradic, zvyků, konvencí a kultur, které byly součástí vlastní vůle, myšlení, cítění, postojů, úmyslů, motivací, chování a životního stylu. Z tohoto požadavku neexistují žádné výjimky.

Musí se ukázat vlastní dobrá vůle učinit tak ze svobodné volby bez ohledu na to, zdali vlastní náboženství, filosofie, životní styl atd. jsou dobré a pozitivní. Musí být ochota zcela se vzdát a navždy zanechat toho, co se naučilo, získalo a co se vlastní. Pevné lpění na něčem v tomto ohledu zcela znehodnocuje snahu po změně. Jedině poté, co se projeví dobrá vůle ze svého niterného postoje všeho se vzdát a vše se odnaučit, lze se začít krok za krokem uvádět do pravé reality Stvoření Nejvyššího.

Nakonec by tento proces měl vést do doby, kdy univerzální multidimenzionální zóna vymístění se stane opět neobydlenou a dřímající, zůstávajíc jen jako potenciální, jako možná volba k zóně pozitivního stavu. Takové místo by jí ve skutečnosti mělo patřit navěky.

Od nynějška se radí, aby se struktura Stvoření pojímala následovně:

A) Univerzální multidimenzionální zóna umístění se skládá (1) z nekonečného počtu a variety duchovních světů pozitivních stavů a procesů, které jsou lidem obvykle známy jako nebesa; (2) z nekonečné variace a počtu intermediálních světů pozitivních stavů a procesů; (3) a z nekonečné variace a počtu fyzických světů pozitivních stavů a procesů. Z těchto všech světů pozůstává Stvoření Nejvyššího.

B) Univerzální multidimenzionální zóna vymístění se skládá z mnoha úrovní vymístění z pravých duchovních světů v aktivním a neaktivním módu projevu. Neaktivní zóna vymístění se objevuje jako vedlejší efekt idejí, pojetí a schopností sentientních entit svobodně si zvolit opuštění pozitivního stavu a odmítnout duchovní principy. Ideje, pojetí a schopnosti takového konání udržují svobodu vůle. Jejich neustálá přítomnost v uvědomění univerzality povšechnosti je postačující k tomu, aby dala popud k existenci zvláštní univerzální multidimenzionální zóny vymístění, jež je neobydlená a bez jakéhokoli sentientního života, pokud ne bez života vůbec. Tato zóna se objevuje na všech úrovních jsoucna a bytí: v duchovních světech, světech zprostředkujících a fyzických.

Aktivní a obydlená zóna vymístění je výsledkem svobodné volby sentientních entit aktivovat z vlastní svobodné vůle negativní stav a proces a přivést ho do dominantního postavení. Tento stav je logicky v protikladu ke všem pravým principům duchovnosti a duchovního pokroku.

Aktivní zónu vymístění v duchovním světě lidé nazývají peklem.

Aktivní zóna vymístění v intermediálním světě se skládá z lidí v přechodu z fyzické zóny vymístění před jejich posláním v potenciálně věčném stavu vymístění (z vlastní svobodné vůle), nebo v potenciálně permanentním stavu umístění ve Stvoření Nejvyššího (pokud si ze své svobodné vůle zvolí změnu nebo pokud se navracejí domů ze svého speciálního pověření Nejvyšším v aktivní zóně vymístění).

A konečně aktivní fyzická zóna vymístění, jež je vymístěnou zónou pravé fyzické planety Země, obydlené lidmi inkarnovanými buď z jiných zón vymístění, nebo tak, že ze své svobodné vůle přijali zvláštního pověření a poslání v této zóně. S ohledem na tento fakt lidé na planetě Zemi neobývají skutečnou planetu Zemi, jež se nachází

v pravé a skutečném Stvoření Nejvyššího, ale obývají pouze vymístěnou zónu planety Země a vymístěné zóny jejich solárního systému, galaxie a vesmíru. Nemají žádný fyzický přístup ke skutečné Zemi, reálnému slunečnímu systému nebo skutečné galaxii či vesmíru. Jak se uvádí výše, jsou mimo ně, zbaveni spojení se zbylým Stvořením. Všechny jejich přenosy a příjmy probíhají takřikajíc na zcela odlišné vlně, než u všeho ostatního ve Stvoření. Nejsou nijak přivraceni ke zbylému Stvoření, ale namísto toho jsou obráceni pouze a veskrze k zóně vymístění. Proto nevědí nic o tom, co se děje ve skutečném Stvoření.

Swedenborg byl jedním z mála lidí, kterým – ač žijícím v této vymístěné zóně planety Země – bylo v omezeném rozsahu dovoleno dostat se do styku s různými dalšími zónami umístění jak v duchovních, tak i ve zprostředkujících a fyzických světech. Když Swedenborg popisuje různé obyvatele fyzických planet tohoto slunečního systému a jiných míst vesmíru, popisuje ve skutečnosti reálné fyzické planety, a ne jejich vymístěné zóny, jak na ně nazírá většina lidí při svém současném duchovním, duševním, fyzickém a vědeckém uvědomování. Swedenborgův Merkur, Venuše, Mars, Jupiter, Saturn atd. byly tudíž duchovně, duševně a fyzicky živoucí a obydlené dobře vyvinutými sentientními entitami také ve fyzické formě. Viděl je v jejich pravé dimenzi v zóně umístění. Na straně opačné ostatní lidé ze zóny vymístění planety Země nespatřují na těchto či jiných planetách žádné možné formy pravého života, o sentientním životě nemluvě. Situace by byla jiná, jestliže by lidé na těchto ostatních planetách ze své svobodné vůle aktivovali negativní stav a dovolili mu, aby se stal dominantní silou jejich životů. V tomto případě by drastickým posunem prostorově - časové osnově diskrétnosti a spojitosti nastal náhlý vír, který by je vyvrhl z jejich pravého a skutečného vesmíru, a vypadli by do zón vymístění svých planet. V tomto případě by se stali vnímatelnými a pozorovatelnými pro lidi z vymístěné zóny Země.

Opak je však také pravdou. Lidé, kteří se ze své svobodné vůle a volby v procesu svého hlubokého stavu meditace a plenárního hypnotického stavu obrátí do nitra, ke skutečnému vesmíru, jsou s to na čas – pokud mají správnou motivaci a sklony – přesáhnout vymístěnou zónu. To jim umožní mít zážitky a ponětí jiných světů, dimenzí a sentientních entit, které jsou vskutku reálné. Dokonce jsou s to s nimi komunikovat a poznávat odlišné formy nazírání a chápání reality.

Filosofický rozdíl mezi neaktivní a aktivní univerzální multidimenzionální zónou vymístění je závislý na rozsahu, v jakém se ideje a pojetí odmítání či deformování duchovních principů Stvoření Nejvyššího z vlastní svobodné vůle aktivují a aktualizují. V případě neaktivní kondice se ideje odmítání či deformace duchovních principů z vlastní vůle nacházejí v procesu stálého na stávání, ale nikdy v procesu probíhání či stávání se. Aby nastávající ideje mohly probíhat a stávat se, musí je přijmout a identifikovat se s nimi ti, kdo tyto ideje mají. Každá idea, jakmile nastane, může probíhat a stávat se jedině tím a prostřednictvím toho, že sentientní bytosti, v nichž tyto ideje nastávají, se s nimi ztotožní. Pokud u sentientních entit nedochází k žádné identifikaci s takto nastávajícími ideami, tyto nemohou vskutku probíhat a stávat se. V tomto případě ideje jen pokračují v nastávání. Avšak proces nastávání je aktivním procesem. Aktivita tohoto procesu neustále generuje a emanuje energie a sféry, které dle svého obsahu nemohou mít oporu v zákonném Stvoření Nejvyššího, neboť odporují řádu. Namísto toho padají ven, způsobující objevení se univerzální multidimenzionální zóny vymístění. Protože v těchto zónách není žádného probíhání a stávání se dle aktu identifikace sentientních entit s těmito ideami a jejich zónami, nežije v těchto vymístěných zónách žádná sentientní entita.

Na druhé straně jsou aktivní zóny vymístění naplněny životem těch sentientních entit, které si aktem své svobodné vůle svobodně zvolily odmítání, popírání,

deformaci a zvrácení duchovních principů Stvoření Nejvyššího; soustavně se plně ztotožňují s nastávajícími ideami takového odmítání, popírání, zkreslování anebo zvrácení atd. a aktem tohoto ztotožňování dovolují těmto ideám, aby probíhaly a stávaly se. Prvními lidmi, kdo tak učinili, byli takzvaní pseudotvůrci, o nichž se píše v knize „Základy lidské duchovnosti“.

Jelikož takové negativní ideje nemají žádné potenciální místo pro přežití v zákonném univerzálním umístění Stvoření Nejvyššího, vypadávají z něho ven spolu s těmi, kdo se s nimi ztotožňují, dávající vznik aktivní zóně vymístění. Takto tito lidé tímto aktem vytvářejí reálný negativní stav a proces v aktivní univerzální multidimenzionální zóně vymístění.

Jak se uvádí výše, prvními sentientními entitami, které se rozhodly popřít, odmítnout a zvrátit pravé duchovní principy Stvoření Nejvyššího, byli takzvaní pseudotvůrci. V té době se nacházeli ve fyzické realitě planety Země. Byli si vědomi existence neaktivní zóny vymístění z nastávajících idejí možností svobodných voleb a obzvláště z ideje opačné volby k volbě pobývat v pozitivním stavu. Vědouce, že nejsou navždy nutně uzavřeni v pozitivním stavu, aniž by si to zvolili, rozhodli se experimentovat s prováděním možnosti opačné. Neaktivní zónu vymístění se rozhodli využít jako pokusné pole pro své plány, manipulující časoprostorovým kontinuem a diskrétním módem Stvoření, způsobující dimenzionální zauzlení, dokud neuspěli v aktivaci negativního stavu. Na počátku nebyly v této manipulaci žádné zlé úmysly. Jejich potřeba experimentování vyvěrala ze zvědavosti smyslově poznat to, jaký by negativní stav mohl být, jestliže by se aktivoval a uvedl do dominantní pozice. Časové období, které uběhlo od okamžiku, kdy pseudotvůrci původně začali experimentovat s aktualizací možnosti opačných voleb do okamžiku plné aktivace negativního stavu, trvalo z hlediska fyzického pozemského času několik milionů roků. V procesu tohoto experimentování se počáteční smyslovo - vědecká zvědavost postupně přiklonila ke zlému záměru. Když si někdo hraje s ohněm, někdy se spálí. V okamžiku závěrečného úspěšného aktivování negativního stavu, kdy se negativní stav stal plně dominantním tím, že se s ním pseudotvůrci ve své vůli zcela ztotožnili, však nastal v celé osnově prostorově - časového kontinua a diskrétnosti drastický posun, který je vyvrhl ze zóny umístění Stvoření Nejvyššího; doslova vypadli ven a dolů do zóny vymístění se vším, co vlastnili.

Pseudotvůrci věděli, že se přesně tato situace může odehrát a fakticky to přivítali. Byli tehdy tak zcela a úplně ztotožnění s aktivovaným negativním stavem, že ztratili veškerou touhu být ve stejném stavu a na stejném místě s těmi, kteří měli od Nejvyššího pozitivní a dobré úmysly. Potřebovali se dostat z pravého Stvoření Nejvyššího, aby tak mohli oponovat Nejvyššímu a Jeho/Jejímu pozitivnímu stavu a jeho duchovním principům, které pseudotvůrci v tomto čase nenáviděli se vši vášní (taková nenávisť je nevyhnutelným následkem aktivace negativního stavu). Nikdo ve Stvoření Nejvyššího nemůže být v protikladu k duchovním principům, neboť mu dávají život, motivaci, svobodu, tvořivost, nezávislost a možnosti volby. Proto pseudotvůrci nejprve vyvinuli intenzivní touhu dostat se ven ze Stvoření Nejvyššího, aby Mu mohli oponovat bez jakýchkoliv zábran, okolků a vlivů stran principů Života.

Dle této intenzivní touhy, vůle a přání se skutečně oddělili ode všech ostatních v zóně pravého Stvoření a přivodili výše popsany drastický posun, který jim umožnil zfabrikovat pekla (zónu vymístění duchovního světa) a obydlet různé univerzální multidimenzionální zóny vymístění, které do té doby byly zcela neaktivní.

Jak lze jasně vidět, toto protikladné úsilí pseudotvůrců, kteří aktivovali negativní stav, vyšlo z úrovně přírodního stupně Stvoření, z jeho nejzevnější oblasti. Nejzevnější oblast přírodního stupně Stvoření je relativně v největší blízkosti k neaktivní zóně vymístění. Čím dále se kdo nachází od nejzevnější oblasti přírodního stupně, tím menší je pravděpodobnost, že u něho nastane touha učinit volbu v protikladu k pozitivnímu stavu a opačně.

V tomto ohledu je pojetí padlého anděla či Lucifera, o němž se předpokládá, že byl na vysoké úrovni hierarchie Pánovy duchovní organizace, deformací pravé skutečnosti. V alegorické formě a finalistických pojmech toto pojetí popisuje přístupnost odlišných možností volby a svobodu, s jakou každý bez výjimky a výluky může věčně měnit své rozpoložení. Situace, jako je tato, vytváří na okraji vlastního uvědomění ideje toho, že jeden nemusí být tam, kde v daném okamžiku je. Možnost změny vlastního stavu a rozpoložení nebo – přesněji řečeno – neustálé uvědomování takové možnosti vytváří simultánní nastávání tohoto odlišného místa, kam se chce jít.

Takový má přesně význam alegorie o padlém andělovi. Neznamená doslovně, že skutečná osoba na vysokém duchovním postavení a místě ve Stvoření Nejvyššího se rozhodla oponovat duchovním principům Nejvyššího a následně spadla či vypadla do zóny vymístění, stavši se zlou, dělem nebo satanem atd. Namísto toho tato alegorie znamená, že existuje neustále nastávající idea vlastní svobody zůstat pozitivním, nebo se stát negativní či zlou osobou. I kdyby jeden byl Stvořen Nejvyšším jako sama první entita ve Stvoření zaujímající nejvyšší představitelnou pozici a místo v hierarchii duchovní organizace, vždy umožňuje a udržuje ve stavu dostupnosti univerzální multidimenzionální zónu vymístění, do níž lze a mohlo by se spadnout, jestliže se někdo ze své svobodné volby rozhodne tak učinit. Bez existence takové zóny by nebylo uvědomění svobody volby. Bez neustálého uvědomování si této svobody by se neudržel žádný život a veškeré Stvoření by zahynulo.

Problémem není, že taková zóna vymístění existuje jako výsledek neustále nastávající ideje svobody volby být, či nebýt součástí Stvoření Nejvyššího. Problém vzniká jen tehdy, když se někdo rozhodne využít svou svobodu volby k oponování duchovním principům Nejvyššího a Samému Nejvyššímu; tímto aktem aktivuje zónu vymístění, přiváděje ji do panství negativního stavu. Od tohoto okamžiku se počnou projevovat, aktualizovat a uskutečňovat důsledky a následky dominujícího negativního stavu, uvádějící do života a reality vše, co je opakem lásky a moudrosti, dobra a pravdy, pozitivních skutků a víry, spravedlnosti a soudnosti.

V duchovním světě pozitivního stavu navěky nikdo nechce či nechtěl aktivovat negativní stav z ideje svobodné volby zde zůstat či odejít. Taková touha je nemyslitelná u někoho, kdo je v pozitivním stavu duchovní reality duchovní dimenze. Proto se nikdo z hodnot duchů, andělů, archandělů a z dalších vyšších řádů sentientních entit v nebesích nikdy nerozhodne změnit své postavení v pozitivním stavu za stav negativní, tj. změnit se ve zlou bytost. To však nevylučuje změnu vlastního stavu v rámci pozitivního stavu Stvoření Nejvyššího. Ani to nevylučuje něčí dobrovolné sestoupení či vtělení po dobu jednoho života do aktivované zóny vymístění se zvláštním důležitým duchovním posláním a pověřením od Nejvyššího.

Touha experimentovat s negativním stavem a se zónou vymístění může proto nastat u toho, kdo původně započal své jsoucno a bytí na nejzevnější úrovni Stvoření – v přírodním čili fyzickém stupni, speciálně v její nejzevnější oblasti (v nejzevnějším nejzevnějším). Důvod, proč takové experimentování s aktivací negativního stavu

bylo Nejvyšším dovoleno, byl zjeven v knize "Základy lidské duchovnosti", na niž se čtenář této teorie odkazuje.

II.

Jak se v knihách "Základy lidské duchovnosti" a "Poselství z nitra" mnohokrát uvádí, Absolutní Božská prozřetelnost neustále mnoha způsoby a prostředky pracuje na tom, aby lidi jsoucí v zóně vymístění přivedla zpět do zóny umístění, aniž by porušovala jejich svobodu volby zůstat buď negativními, nebo se stát pozitivními.

Ve všech aktivních zónách vymístění se vykazuje a uskutečňuje neustálá produkce zel, nepravd, deformací, zvráceností, zavádění a svodů pro udržování, napájení a zachování pozice života vzhůru nohama a jeho pseudoprincipů. Z této záplavy negativity by nikdo nikdy nebyl s to se navrátit na své původní místo ve Stvoření Nejvyššího.

Aby se tato situace tudíž napravila a zajistil se jistý přítok skutečných pravd z pravého Stvoření Nejvyššího, Ten/Ta vyhledává zvláštní dobrovolníky z pozitivního stavu Stvoření pro sestup či inkarnaci do zóny vymístění, aby se stali spojujícími kanály, posly a vyslanci Nejvyššího pro přenos a zjevení různých odlišných aspektů povahy duchovnosti, Nejvyššího, duchovního světa, jiných dimenzí Stvoření a pravé, nezamaskované povahy samé zóny vymístění.

Různá období a podmínky člověčenstva v zóně vymístění vyžadují zjevení a přenosy odlišných aspektů a úrovní pravdy z absolutního zdroje – Nejvyššího. Nikdo v celém Stvoření nemůže počít, pojmut a projevit Absolutní pravdu a být Absolutně dobrým, protože taková schopnost by naznačovala, že takovýto jedinec je nestvořený a absolutní. Jedině Nejvyšší je Absolutní a Nestvořený. Proto je nutné si uvědomit, že zjevení různých aspektů pravd a dobra, která se více a více přibližují Absolutnímu dobru a Pravdě Nejvyššího, se odehrávají neustále po celém Stvoření, ve všech dimenzích, úrovních, stupních, oblastech a krocích včetně nejvyšších úrovní duchovního světa. Stupeň, obsah a rozsah takto zjevených pravd a jejich dobra vždy odpovídá současnému duchovnímu stavu, potřebám a připravenosti těch, komu se ten či onen zvláštní aspekt a úroveň pravdy a jejího dobra zjevuje.

To, co se například zjevuje v dané době členům nejniternější nebeské společnosti neboli Nové nebeské společnosti, někdy zvané nebesko-kosmické společnosti, se bude lišit a bude přesahovat cokoli zjevené na jiných úrovních nebes nebo různých oblastí duchovních, zprostředkujících nebo fyzických světů.

V tomto ohledu budou každé společnosti, národu, zemi či skupině lidí v nebi, intermediálním a fyzickém světě, jakož i v aktivovaných a obydlených částech zóny vymístění zjeveny odlišné aspekty a úrovně pravdy a jejího dobra než jiným společností. Proto každá z těchto společností má své členy speciálně určené Nejvyšším, kteří se dobrovolně stávají kanály či nástroji k rukám Nejvyššího, skrze něž Nejvyšší zjevuje různé aspekty a úrovně pravdy a jejího dobra odpovídající potřebám, podmínkám, stavu a připravenosti všech v rámci tempa a kvality jimi zvoleného duchovního pokroku a přesáhnutí znalostí, chápání a využívání pravdy a jejího dobra předešlého kroku. Takoví členové ze své vůle souhlasili, aby se za tímto důležitým účelem stali kanály Nejvyššího, ne proto, že jsou nějak zvláštnější či odlišnější než jiní, ale protože souhlasili s přijetím tohoto zvláštního poslání a s tím, aby Nejvyšším byli vhodně vybaveni stupněm moudrosti, poznání, intuice a náhledu, který musí být vždy nejméně o krok před ostatními. Všichni ostatní jsou při svém vlastním zvláštním poslání a jedinečném přispívání k obecnému blahu, růstu, zlepšení a pokroku tak zvláštní a tak důležití a rovnocenní jako ti, kdo mají toto

speciální pověření přenášet nová zjevení, poznatky, aspekty a úrovně pravdy a jejího dobra od Nejvyššího.

Je velmi důležité si uvědomit, že schopnost pociťovat, přijímat a aplikovat různé odlišné zjevené aspekty, stupně a úrovně pravdy a jejího dobra závisí na svobodně zvolené pozici, vztahu, postoji a místě ve stvoření Nejvyššího a v hierarchii duchovního uspořádání. Čím více se kdo přibližuje Přirozenosti Nejvyššího a čím více se ztotožňuje s Obrazem a Podobou Boží, tím větší, hlubší, vyšší a rozsáhlejší i intenzivnější míru, úroveň a stupeň pravdy a jejího dobra bude mít a sdílet – a opačně: Čím vzdálenější bod v tomto přiblížení a ztotožnění, tím menší, nižší, méně rozsáhlý a intenzivní stupeň, míru a kvalitu pravdy a jejího dobra bude kdo mít či sdílet. Toto srovnání je však relativní, neboť každý stupeň, krok, úroveň a aspekt zjevené pravdy a jejího dobra je stejně důležitý a potřebný v souhrnném celku všech zjevených pravd na všech úrovních hierarchie duchovní organizace Nejvyššího. Tento kumulativní součet nejvíce aproximuje Absolutní pravdu a Její Absolutní dobro Nejvyššího. Jedna úroveň nemůže existovat bez druhé a každá odvozuje své jsoucno a bytí z jiné, závisejíce na její pravdě a dobru za účelem toho, aby z ní budovala a kráčela vpřed k přesahujícímu porozumění, vnímání a používání pravdy a jejího dobra.

Situace je však odlišná u těch, kdo jsou v aktivní části zóny vymístění. Ti nejsou „uvnitř“, ale „vně“ Stvoření Nejvyššího. Je správnější říci, že jsou vymístění ze Stvoření Nejvyššího. Ponechání sami sobě by tudíž neměli žádné náležité poznávání a pojmání jakéhokoli stupně pravdy a žádnou touhu činit dobro. Taková situace by nakonec vedla k jejich úplnému zničení, protože k tomu, aby přežili, je nutné, aby měli nějaký stupeň či míru pravdy a jejího dobra, byť ve formě zkreslené (zkreslená pravda je přece jen pravdou zkreslenou; tj. vyvěrá z určitého počátečně pravého aspektu a úrovně pravdy, který se následně stává zdeformovaným a zvráceným) s jistou touhou po dobru.

Z této své podivné pozice by však obyvatelé aktivní zóny vymístění nikdy nemohli získat žádné prostředky a způsoby objevení pravdy a dobra z nitra, kde skutečná pravda a dobro jsou, protože při své pozici zavírají své „uvnitř“. Absolutní prozřetelnost Nejvyššího proto poskytuje obyvatelům vymístěné zóny mnohé rozmanité příležitosti poznat, pochopit a využít jistou ohraničenou míru a úroveň pravdy a touhy po dobru ne z nitra sebe samých, ale z vnějšku vnějšími prostředky, jako jsou různá učení, spisy, kázání, diskuse atd.

Aby taková učení, spisy, kázání a příležitosti k diskusím byly lidem v zóně vymístění vždy k dispozici, posílá Nejvyšší ve vhodných dobách v každé éře zvláštní dobrovolníky, kteří se inkarnují či sestupují do aktivní zóny vymístění, aby fungovali jako spojovací kanály, přenašeči, agenti, poslové a vyslanci Nejvyššího. V jednom okamžiku dějin vymístěných zón se Sám Nejvyšší ve formě Ježíše Krista inkarnoval na tuto vymístěnou Zemi a taktéž za tímto, jakož i za mnohými jinými účely sestoupil do pekel. Tito dobrovolníci přenášejí od Nejvyššího tato učení, spisy, kázání atd. Inkarnace se odehrávají pouze ve vymístěné zóně planety Země. Ostatní vyslanci sestupují do ostatních zón vymístění (jako jsou např. pekla atd.), kde není nutné, aby se inkarnovali.

Existuje vždy jistý počet takových agentů, poslů, vyslanců atd., kteří jsou v každém čase přítomní na všech úrovních a vrstvách zóny vymístění a kteří jsou připraveni a ochotni přenést rozličné aspekty a úrovně pravd a jejich dobra v souhlase s potřebou, stavem, kvalitou a rozpořádáním každé doby a oblasti, do které jsou Nejvyšším postaveni a určeni. Počet se liší v souladu s duchovní situací a stupněm připravenosti každé oblasti této zóny. Vždycky je však někdo přítomen.

V současnosti existují v zóně vymístění planety Země (z níž se toto zjevení zaznamenává) v zásadě dva způsoby, jakými se neustále zajišťuje přítomnost různých aspektů pravdy a jejího dobra. Úroveň, aspekt a stupeň pravdy a jejího dobra závisí do jisté míry na tom, jak ji lze pojímat a pochopit. K tomu se na vymístěnou Zemi rovněž inkarnují falešní proroci, aby se zachovala rovnováha této zóny.

Nejvyšší používá v této zóně jistý malý počet svých zvláštních agentů, poslů či vyslanců pro přenos zjevení, popisů a kázání. Také sdělují odlišné aspekty a úrovně pravdy a jejího dobra od Nejvyššího. Každý takový agent či posel je pověřen přenosem či vyvoláním intuitivního přijetí a sdílení odlišného aspektu a úrovně pravdy a jejího dobra. Žádný z agentů není důležitější než jiný. Ve všech ohledech jsou si rovni v tom, že tento aspekt a úroveň pravdy a jejího dobra jimi přenášený a zjevovaný v každé době, kdy vyvstane potřeba, je stejně životně závažný a potřebný, jako kterýkoliv jiný aspekt a úroveň, zjevený některým jiným agentem či poslem, i když některé aspekty a úrovně pravdy a jejího dobra se zdají být či dokonce jsou přesahující jiné či se jeví jako zjednodušující a samozřejmé. Všechny tyto životně závažné, základní a esenciální aspekty a úrovně zjevené pravdy a jejího dobra z Absolutního zdroje jsou přizpůsobeny stupni, úrovni a schopnosti porozumění, přijímání a používání lidí této oblasti či součásti vymístěné Země, kde jsou tito agenti umístěni. Některé oblasti a jim odpovídající lidé jsou schopni hlubšího a vyššího porozumění, přijetí a používání než ostatní. To je však nečiní zvláštnějšími, lepšími význačnějšími či záslužnějšími. Všichni plní tentýž nejzazší účel a užitek – ukázat a předvést lidem lapeným z jejich svobodné volby v zóně vymístění způsoby a prostředky, jak se z ní dostat ven do pravého Stvoření Nejvyššího.

Existuje však společný jmenovatel všech těchto různých aspektů a úrovní pravdy a jejího dobra z Absolutního zdroje přenesených těmito zvláštními posly či agenty Nejvyššího. Všechny jsou charakterizovány principy duchovní homogenity zformulovanými v knize „*Poselství z nitra*“, kterážto poselství byla sepsána od Nejvyššího takovým Jeho/Její agentem. Tyto principy jsou k dispozici jako klíč, aby každý poznal pravou duchovní platnost a hodnotu každého učení, spisu, kázání a rozpravy o duchovních záležitostech bez ohledu na jejich odlišnosti. Je třeba si zapamatovat, že každý posel Nejvyššího zjevuje odlišný aspekt a úroveň pravdy o Nejvyšším a o pravé povaze duchovnosti. Ve svém vnějším vzezření, označení a rituálech mohou být tedy velmi odlišné, dokonce i cizí – přinejmenším ne takové, jak je vidí ze své pozice nějaký jiný posel. Všechny ale stejným způsobem zdůrazňují v té či oné formě principy duchovní homogenity. V tomto zdůraznění spočívá jejich absolutní duchovní hodnota.

Bylo mi Nejvyšším řečeno, že v současné době na Zemi existuje asi čtyřicet čtyři takových zvláštních agentů, poslů a vyslanců Nejvyššího. Většina z nich má profil velmi nízký, nejsou velmi známí a jejich učení, spisy, kázání a ideje mají v průběhu jejich životní fáze v této zóně naneštěstí velmi omezený počet následovníků.

V této zóně vymístění existuje jiná kategorie lidí, kteří nejsou zvláštními agenty, posly či vyslanci; namísto toho jsou Nejvyšším využiti pro své sklony a touhu být duchovními. Přispívají k poznání nebo přinejmenším k řádnému výkladu pravdy a jejího dobra. Tito lidé nemají přímé zjevení od Nejvyššího jako zvláštní poslové, namísto toho jsou buď ve styku s některými zvláštními agenty na Zemi, nebo se zvláštními duchovními entitami z duchovního světa. Ve většině případů odvozují své znalosti a názory o duchovnosti z učení a spisů, které se zabývají duchovními záležitostmi, Dobrem a stvořením a které jsou zachyceny rozličných svatých knihách, jako je např. Bible. Tito lidé jsou oddáni šíření dobrých zpráv a idejí

obsažených v těchto spisech tak, jak jim rozumějí z pozice a platformy doktrín přijatých z jejich rozličných náboženství odvozených ze Svatých knih. Vzhledem k této situaci je řádné porozumění duchovním záležitostem obsaženým v těchto knihách předmětem početných deformací z toho, jak jsou tito lidé loajální náboženstvím, kterým dávají přednost. Jsou oblíbeni mezi příslušníky církví, naslouchá se jim a mají mnoho tisíc a milionů následovníků, kteří žijí po duchovnosti.

Tato situace je Nejvyšším nejen dovolena a tolerována, ale On/Ona ji využívá k tomu, aby se lidé v zóně vymístění udržovali v jistém stupni duchovního uvědomění, což je daleko lepší než úplné popírání duchovních principů či přijetí ateismu. V kázáních a učeních těchto vůdců a kněží je mnoho zrněk čistých duchovních pravd oděných v deformace konvenčních, obvyklých, tradičních a kulturních doktrín jimi přijatých. Duchovní přístup, postoj a osud těchto vůdců závisí na jejich sklonech a motivacích a na míře ztotožnění se s těmito zrnky čistých duchovních pravd anebo s deformacemi. Čím lepší sklony a motivace a čím větší ztotožnění se zrnky pravdy raději než s deformacemi – tím lepší mají šanci se po opuštění zóny a příchodu do duchovního světa zbavit deformací a být vyučováni, vedeni a instruováni v reálné pravdě a jejím dobru, přijímající ji ve svých životech. Totéž platí o jejich následovnících. Jestliže svým vůdcům a jimi kázaným doktrínám věří kvůli Bohu, Dobrotě, Lásce a kvůli duchovnosti obecně, nemají mnoho problémů se zbavit přijatých deformací po příchodu do duchovního světa.

Důležité je zde to, že duchovní úroveň těchto lidí je taková, že v době jejich pozemského života nejsou ve své zóně vymístění vybaveni, aby měli lepší, přesahující a skutečné porozumění a přijímání různých aspektů a úrovní nezkreslených pravd. Je pro ně z těch či oněch důvodů snadnější přijmout deformace, jež v sobě obsahují zrnka pravd skutečných. Přijetím těchto deformací také neodvratně přijímají tato zrnka. Zrnka skutečných pravd jsou s to se udržet v jejich duchovním já, jestliže jejich motivace a záměry jsou pozitivní a dobré, a postupně vedou k otevření jistých úrovní jejich Niterné mysli. Niterná mysl je v malých krůčcích připravuje na závěrečné přijetí těchto skutečných pravd a jejich dober od Nejvyššího a na odstranění všech deformací a osvobození se od nich.

Bylo mi Nejvyšším řečeno, že v současné době na planetě Zemi (vymístěné zóně) existuje asi tři tisíce tři sta třicet tři učitelů, kazatelů, kněží a spisovatelů, kteří odvozují svá učení ze svatých knih a duchovních vůdců. Pro lidi v této zóně vymístění udržují jistou úroveň duchovního uvědomění odvozeného ze svatých knih nebo ze zprostředkování různých zpráv od pozitivních duchů, které se odlišují od přímých zjevení od Nejvyššího. Tito lidé jsou obvykle v televizi, rádiu, na shromážděních, na kazatelnách kostelů a na podobných veřejných místech. Ze zřejmých důvodů mají početné následovníky ve srovnání s pravými posly, agenty a vyslanci Nejvyššího, kteří člověčenstvo jako celek obvykle připravují na další krok jeho duchovního vývoje a kteří jsou zřídka kdy uznáváni a plně přijímáni v průběhu svého pobytu v zóně vymístění. V mnohých případech jsou tito zvláštní agenti Nejvyššího pronásledováni, perzekuováni, vysmíváni, považováni za šílené, je jim bráněno být příslušníky církví anebo jsou považováni za vedené zlými duchy či za posedlé démony.

Aktivátoři a udržovatelé zóny vymístění ovšem nespí a nedovolí pozitivním silám ovládnout a zrušit aktivní stav této zóny. Vyvíjejí neustálou snahu zachovat status quo této zóny. Proto mají své vlastní agenty, posly a vyslance ze zóny vymístění zvané pekla. Tento typ agentů obvykle přenáší a učí pekelné doktríny, pojetí a “filosofie“. Nejnebezpečnějším typem těchto “poslů“ jsou ti, které lze nazvat

falešnými proroky, jež užívají jméno Boží, Velkého ducha nebo několik podobných zdánlivě duchovních jmen, aby zaváděli, uváděli do zmatků, sváděli a ničili lidi a duchovnost. Krmí lidi všemožnými falešnými náboženskými, duchovními a kultovními ohavnostmi; stávají se zakladateli a přenašeči různých černých kultů Satana, Dábla atd., černých magií, čarodějnictví a podobných praktik, které vyvolávají temné síly, velmi často pod rouškou služby Bohu (svému falešnému Bohu).

Nejvyšší mi řekl, že v současnosti máme ve vymístěné Zemi asi čtyřicet čtyři takových falešných proroků a antikristů působících tak, aby rušili veškerou snahu pozitivních agentů a poslů z pozitivní strany a jejich sil a nastoupili úplnou a totální vládu pekel po celém Stvoření a způsobili pád veškerého Stvoření do zóny vymístění.

Od těchto falešných proroků a antikristů a jejich falešných učení, doktrín a spisů se odvozuje existence asi tři tisíc tři set třiatřiceti pseudoučitelů, pseudospisovatelů, pseudoknězů, pseudokazatelů a pseudovůdců, kteří šíří falešné evangelium ateismu, bolševismu, komunismu, marxismu, materialismu, agnosticizmu, panteismu, terorismu, sebeospravedlňujících se náboženských forem a kultů.

Každý, kdo je zaneprázdněn a fascinován těmito pseudoduchovními či ateistickými, materialistickými a agnostickými pojetími a kdo je podporuje, je následovníkem, udržovatelem a aktivátorem negativního stavu a přivádí život do zóny vymístění. Mnoho milionů lidí na Zemi je v této situaci a má tento postoj.

S ohledem na tato fakta zjevená přímo Nejvyšším je každý velmi důrazně nabádán, aby v úctě a pokoře vlastního srdce požádal Pána Boha Ježíše Krista, Kdož je Nejvyšší, o moudrost, vedení, intuici a náležité vnímání za účelem být s to poznat, určit, rozeznat a odlišit ty, kdo přicházejí vskutku od Boha, Nejvyššího, kdož přímo zjevují odlišné aspekty a úrovně pravdy a jejího dobra, a ty, kdož jsou učiteli a rozséváči zrněk pravd deformovaným způsobem, od těch, kdo jsou vpravdě falešnými proroky, antikristy a pseudotvůrci, kteří velmi často využívají náboženství a duchovnost, aby zničili či pokazili skutečnou pravdu a její dobro od Nejvyššího. Někdy to není snadné, protože falešní proroci a jejich následovníci jsou sladce hovořícími řečníky a slibovači, kteří jsou mistry podvodu a vzbuzování lidských pocitů, které jsou příjemné a potěšující pro denní život a často vyznívají božsky a pravdivě a jsou podepřeny všemožnými živoucími příklady a událostmi (jako vyplnění se některých doslovných proroctví, jak jsou zaznamenána v Bibli či prováděním takzvaných zázračných skutků).

Jestliže se k Nejvyššímu přistupuje přímo z vlastního srdce a mysli, v poctivosti a skromnosti vlastního srdce, s dobrými úmysly a pozitivní motivací sloužit všem, být vskutku duchovním a žít životem, který by jednoho vyvedl ven ze zóny vymístění – nanejvýš jistě nebude nikdo zaveden či sveden bez ohledu na úroveň, stupeň a krok duchovního uvědomění či místo, dimenzi nebo oblast zóny vymístění, ve které se v dané době nachází. Když nastane správný čas a jedinec splní svůj účel v bytí této zóny, bude, pokud si tak zvolí, přiveden zpět do pravé reality Stvoření Nejvyššího, kde mu bude dána neustálá příležitost věčného duchovního pokroku a poskytování užitku pro všeobecný prospěch, společné dobro a sdílení se všemi ve Stvoření Nejvyššího.

KAPITOLA DRUHÁ

DUCHOVNÍ PRINCIPY STŘEDNÍ CESTY

Dne 27. – 28. srpna 1982

Výtah z knihy „Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření“, str. 16 – 23, 2. kapitola.

Nejvyšší požádal o to, aby se zformulovaly následující principy střední cesty a byly předloženy k uvážení těm, kdo se zajímají o duchovní záležitost.

Po celém Stvoření a v aktivní univerzální multidimenzionální zóně vymístění existuje u některých sentientních entit a lidí sklon chápat a vykládat si pojmy, ideje, události a dění extrémním způsobem. Tato situace a sklon chápat trvá již milénia. Každá krajnost má své zjevovatele, filosofy, vykladače a početné následovníky. V zásadě lze v tomto ohledu rozeznat dva extrémy, které jsou velmi často ve svých přístupech a pohledech nesmiřitelné. Jedním extrémem je silný sklon vidět a vykládat vše ve Stvoření a v zóně vymístění v čistě spiritualistických pojmech. Správnost tohoto postoje vyvěrá ze základního duchovního principu Stvoření, který stanoví, že vše, co se v celém Stvoření a v jeho částech přihodí, je vždy důsledkem duchovního stavu věcí. To znamená, že nastávají duchovní ideje, jež probíhají ke svému stávání se, a procesem své manifestace a konkretizace v objektivní duchovní realitě způsobují nastávání událostí. Pro zastánce této krajnosti je duchovní realita jedinou realitou v jsoucnu a bytí. Na vše ostatní ve Stvoření a mimo ně se nazírá jako na mající malý či žádný význam. Nehledě na fakt, že je to správný pohled, je přezírání jiných realit, které se odvozují z reality duchovní, nesprávným aspektem tohoto extrémně spiritualistického postoje.

Jiným extrémem je pak silný sklon spatřovat a vykládat vše ve Stvoření a v zóně vymístění v čistě lokálních, naturalistických a tzv. doslovných pojmech, vnímající vše způsobem zúženým a izolovaným od zbylého Stvoření. Správnost tohoto postoje vyvěrá ze základního duchovního principu Stvoření, který stanoví, že každá duchovní idea, pojetí či myšlenka má při tom, jak nastává, sklon probíhat ke svému stávání se, aby se stala svým vlastním důsledkem a následkem ve své manifestaci, aktualizaci, realizaci a konkretizaci kdekoli a kdykoli ve Stvoření a vně Stvoření, zvláště v přírodním stupni a ve fyzickém prostředí, kde dosahuje plnosti svého jsoucna a bytí.

Nesprávnost tohoto krajně naturalistického a doslovného přístupu spočívá ve faktu, že jeho obhájci mají sklon spatřovat tyto důsledky a následky jako nezávislé na svém zdroji. Jinými slovy, zastánci tohoto extrému na ně nahlízejí jako na sebe samy způsobující, vnitřní události lokálních přírodních, politických, ekonomických, společenských a životního prostředí se týkajících mezíher a konstelací bez jakéhokoli příčinného spojení s čímkoli jiným ve Stvoření. Avšak vše ve Stvoření je propojeno ve všech úrovních, dimenzích, stupních a krocích jsoucna a bytí. Dokonce zóna vymístění udržuje svůj životní podpůrný systém prostřednictvím svého propojení se skutečným Stvořením Nejvyššího speciálními agenty, vyslanci,

posly a jejich následovníky, kteří jsou schopni překlenout propast speciálními duchovními prostředky.

Například v náboženských výkladech se tyto extrémny spatřují v tom, jak lidé chápou a interpretují obsah proroctví, zaznamenaných v křesťanské Bibli. Většina křesťanů tato proroctví vykládá v doslovném, lokálním smyslu bez jakéhokoli ohledu na jejich hlubší, niterný, čistě duchovní smysl a význam, který popisuje dění v různých duchovních dimenzích a různé stavy, kvality, úrovně, stupně, kroky atd. dobra a pravdy, zla a nepravdy a jejich souboj. Na druhé straně mají mnozí lidé v duchovním světě a menšina na Zemi sklon vykládat tato proroctví zcela a čistě jen na spiritualistické úrovni bez jakéhokoli ohledu na jejich doslovný význam a na možnost jejich doslovného vyplnění, jak se popisuje v politických, sociálních a ekonomických pojmech a biblických pojmech týkajících se přírodních katastrof.

Tato dvě krajní chápání, interpretace a pojmání způsobují velké zmatky ve světě duchovním, intermediálním a přírodním i v zóně vymístění (k velkému potěšení a radosti negativních duchů a všech jejich pekel).

Nyní nastal čas, aby se tato situace napravila, zmatky se odstranily a pro všechny, kdo jsou otevření, se stalo dostupným daleko vhodnější chápání nové praktické duchovnosti.

Ani jeden z popsaných extrémních přístupů není sám o sobě a sebou správný. Jedině kombinací a spojením obou lze moudře objevit skutečnou pravdu a působení Absolutní Božské prozřetelnosti Nejvyššího. Pohlíží-li se na ně tudíž odděleně, lze – při použití lidských termínů statistické pravděpodobnosti – říci, že každý přístup sám o sobě, aniž by bral ohled na jiné, je v každé době a stavu a co se týče jeho interpretace a pravděpodobnosti jeho splnění přibližně z 50 % správný.

Dobrý příklad této situace lze nalézt v prorockých předpovědích, založených na doslovném smyslu výroků biblických proroků, které slyšíme a vidíme v televizních či rozhlasových programech, jakým je např. "Chvalte Hospodina". Podle těchto programů jsou všechny tyto interpretace a předpovědi čistě doslovné, lokální a izolované, vztahují se pouze na politické, sociální, náboženské a vnější náboženské události na Zemi (to lze nazvat separatistickým přístupem). Bere se jen malý, nebo se nebere vůbec žádný ohled na niterné duchovní významy vztahující se na duchovní svět a jeho události, které se projevují jako důsledky a následky v dění na Zemi.

Na druhé straně mnozí lidé v duchovním světě a někteří swedenborgiáni, ve svém pochopení a výkladu Swedenborgových pozemských spisů, zaujímají opačný extrém a tíhnou k tomu, aby vše vykládali čistě duchovními pojmy s malým či žádným ohledem na fakt, že existuje 50 %-ní možnost a pravděpodobnost, že doslovné aspekty takových duchovních událostí a idejí se mohou skutečně projevit také v čistě doslovném smyslu, jak se popisuje v Bibli. V tomto smyslu mohou být kázání v takových programech, jako je "Chvalte Hospodina", z 50 % správná ve svých výkladech doslovného smyslu biblických proroctví.

Přesvědčivý příklad takového doslovného vyplnění těchto proroctví lze vidět v dějinách některých pozemských národů. Například Babylón, Ninive a mnozí jiní duchovně znamenají – jak zjevil Swedenborg – sebelásku v bohoslužbě nebo vše, co je nečisté a znesvěcené, a ty, kdo ostatní ochuzují o znalost a poznání pravdy (Babylón). V Novém zákoně znamená Babylón Římsko - katolickou církev, jakož i její dogmata a nauku. Označuje také naprostý nedostatek dober a pravd víry. Ninive dle duchovního chápání znamená doktrinální falešnosti skrze rozumování vytvořené

individuálnosti; také znamená falešnosti z mylného smyslového vnímání v temnotě neosvíceného chápání nebo neznalost. Ti, kdo se nazývají swedenborgiány, mají spolu s mnohými v duchovním světě sklon se zde zastavit a zablokovat se před dalším, hlubším a dále otevřenějším pohledem, neberouce zřetel na žádný doslovný smysl. Avšak jak každý dobře zná, doslovný smysl proroctví o Babylónu, Ninive a mnohých jiných se také splnil a ty národy, které představují výše uvedený duchovní význam, byly fyzicky zničeny a doslovně vyhlazeny z tváře Země (právě jak se to popisuje v doslovném významu biblických proroctví).

Kazatelé a jejich následovníci v programu “Chvalte Hospodina” a podobní vykladači mají sklon směru opačného: Vidí jen doslovný aspekt situace v lokalitě a izolaci těchto událostí u zmíněných národů na planetě Zemi. Neberou v úvahu žádný duchovní smysl či význam, jak ho popisuje například Swedenborg.

S ohledem na tento fakt lze jasně vidět, že ani jeden přístup sám o sobě není plný, úplný a vyčerpávající. Plnost, úplnost a vyčerpávajícnost může přijít jen z moudrosti takzvané střední cesty, která v sobě obsahuje plnost aktivit Absolutní Božské prozřetelnosti Nejvyššího.

V tomto ohledu lze střední cestu definovat jako přístup, který spojuje, kombinuje, sjednocuje a zahrnuje i rozděluje stejně všechny významy, pojetí, události a jejich důsledky, následky a projevy každého a z každého hlediska, úrovně, dimenze, stupně, kroku a období Stvoření Nejvyššího a zóny vymístění od nejniternějšího do nejzevnějšího či zevního stupně jsoucna a bytí, aniž by se nějaký aspekt, pozice či přístup vylučoval, popíral či podceňoval.

Z hlediska někoho v zóně vymístění, jakož i kdekoli či kdykoli jinde, je tato definice validní jen při pochopení toho, že přírodní čili fyzické důsledky a následky duchovního stavu záležitostí se budou aktualizovat a realizovat, jak se předpovědělo, v závislosti na současných volbách, které učiní národy, země, společnosti, lidé a jedinci v každém kroku fyzické fáze svých životů. Věc se má tak, že duchovní stavy a procesy jsou krajně fluidní, progresivní, změnitelné, pohyblivé a flexibilní. Není v nich nic finalistického.

Jak se tato situace odráží ve světě a v zóně, které jsou relativně fixní, statické, konečné, rigidní a obtížně se měnící? Odráží se v lidské schopnosti změnit ze své svobodné vůle každou situaci tím, že se jim předkládají neustále příležitosti k provedení nových voleb. Prováděním určitých voleb mohou lidé změnit doslovně popsané důsledky a následky každého duchovního stavu či události i každé předpovědi, jelikož každý duchovní stav a proces je konec konců fluidní a flexibilní a obsahuje v sobě všechny možné alternativy svých důsledků a následků a projevů. Tedy bez ohledu na vlastní výběr je alternativa každého zvláštního výběru a jeho důsledků obsažena v jeho duchovním stavu a procesu. Tím, že se na každém kroku činí určité volby, vyvolávají lidé důsledky a projevy s nimi shodných alternativ všeobecných duchovních stavů a procesů.

Náležitého pochopení tajemství této propojenosti lze dosáhnout jen tím, že se každý pozitivní duchovní stav a svět vnímá a pojímá jako fluidní, mobilní a flexibilní kondice jsoucna a bytí. Každý pozitivní duchovní stav v sobě obsahuje všechny představitelné alternativy, které jsou vždy ve stavu připravenosti se aktualizovat a konkretizovat volbami lidí ve všech světech. Z tohoto ohledu není překvapující shledat, že tentýž duchovní stav či událost nastávající v duchovním světě se v různých světech a zónách projeví odlišně v závislosti na alternativách každého takového duchovního stavu či události, které byly vyvolány těmito zónami a lidskými a společenskými volbami, relevantními k těmto světům.

Pokud se tato struktura duchovnosti a povaha Stvoření Nejvyššího nepochopí, bude tu vždy sklon upadnout zpět do krajností ve výkladech, které neberou ohled na tento životně závažný fundamentální princip duchovnosti.

Takže doslovný význam např. biblických proroctví a předpovědí se může nebo nemusí vyplnit v závislosti na duchovních volbách, které lidé na Zemi učiní. Takové volby určí, jaké duchovní alternativy se mají projevit v jejich fyzických životech na jejich planetě. Jelikož společnosti a národy, jakož i jedinci velmi často volí alternativy souhlasné s doslovným smyslem proroctví v Bibli, taková proroctví se doslovně vyplní.

Lidská řeč zevněžností, která dominuje v této zóně vymístění, což se projevuje užíváním striktně doslovného významu Bible, nemůže v žádném duchovním pojmu, stavu, procesu či události obsáhnout synchronnost a simultánnost všech nekonečně početných a různých alternativ jsoucích k mání. Je rigidní a lineární. Musí tudíž popisovat události v jejich finalistických krajnostech. Na druhé straně není duchovní jazyk lineární a ve svém obsahu zahrnuje všechny takové alternativy. Tudíž to, co v doslovném smyslu Bible zní jako konečné, nezvratné, nezměnitelné a uzavřené ve svém stavu a rozpoložení, je v duchovním smyslu popsáno jako možnost všech alternativ takového duchovního stavu mít stejnou příležitost a šanci, aby mohly být vyvolány a nastat.

Výše uvedený popis a vysvětlení, jež nejsou snadno pochopitelné lidskou lineární myslí, lze považovat za pravou filosofickou základnu přístupu střední cesty k těmto záležitostem. Jí působí a funguje Absolutní Božská prozřetelnost Nejvyššího.

Ačkoli Nejvyšší předvídá všechny výběry, které lidé činí v průběhu celého svého jsoucná a bytí až na věčnost, On/Ona je nepředurčuje, ale namísto toho dává lidem všechny alternativy, aby je ze svobodné vůle uvážili bez jakýchkoli vměšování, ovlivňování, nucení, nátlaků a podmínek. Každá vybraná alternativa v sobě obsahuje všechny své následky a důsledky. Protože jsou Nejvyššímu všechny známy – vně lineární manifestace prostorově-časového kontinua – v synchronní přítomnosti ve všech časech a prostorech od věčnosti do věčnosti, nic nelze před Nejvyšším skrýt a Nejvyšší ví, co se lidé chystají zvolit v každém okamžiku jejich projevování se v lineárním časo-prostorovém kontinuu jejich jsoucná a bytí. Z této znalosti poskytuje Nejvyšší každému nejen příležitost, aby se vyplnily důsledky a následky každé volby, ale i uvědomění a schopnost změny těchto následků a důsledků. Co se v lineární časo-prostorového kontinua zdá nevyhnutelné, není takové v synchronnosti a simultánnosti diskrétního módu jsoucná a bytí. To je důvodem, proč nikdy nelze učinit 100 %-ní předpovědi s ohledem na lidské osudy, volby a jejich následky a důsledky, protože jsou v lineárním aspektu jsoucná a bytí a ve svých zevněžnostech. Pravděpodobnost vyplnění takových předpovědí a proroctví nemůže nikdy překročit 50 %-ní přesnost, vzhledem k lidskému faktoru – který je ve skutečnosti duchovním faktorem – vzhledem k mobilitě, fluiditě, měnitelnosti a přizpůsobivosti inherentní v esenci a substanci duchovní povahy Stvoření. Pokud je někdo na živu, ať je to kdekoli, kdykoli a za jakýchkoli podmínek, je duchovní bytostí, protože život přichází z absolutního zdroje Života – Nejvyššího. Toto je duchovní faktor života každého. Toto je reflexí Absolutní přirozenosti Nejvyššího – Absolutní svobody a Absolutní nezávislosti. Nic není z této Přirozenosti diktováno a předurčeno. Proto lidé mohou a smí měnit své osudy tím, že učiní odlišné volby.

Majíce svobodu a nezávislost relativní k Absolutní svobodě a Nezávislosti Nejvyššího, je všem sentientním entitám a lidem dán dostatečný prostor a svoboda, aby se ve svých životech aktualizovali a realizovali v nekonečné varietě módů. V tomto ohledu a kvůli tomu se volby sentientních entit a lidí a jejich důsledky nedají v nejzazším smyslu z hlediska linearitě prostorově - časového kontinua předpovědět. Avšak v Absolutním stavu a Rozpoložení neprostorově - časové synchronnosti a simultánnosti jsou všechny volby a jejich důsledky známy, protože v totalitě jejich jsoucna a bytí nastávají na diskretní úrovni Stvoření synchronně. V tomto módu Stvoření neexistuje žádný čas a linearita. Je to ale jiné, když jsou promítnuty do lineárního módu jsoucna a bytí. Zde se všechny volby, určení, osudy atd. stávají zásadně nepředpověditelné či předpověditelné na úrovni 50 %-ní přesnosti, protože různé alternativy duchovních stavů a jejich následky se nemohou projevit synchronně a simultánně, ale pouze v pořadí, nebo vůbec ne (pokud se učiní odlišná volba). Takový přístup lze považovat za pravý přístup střední cesty. Odráží duchovní filosofii potencialit a možností volby, které vždy poskytují stejnou příležitost všem alternativám duchovních stavů a procesů, aby mohly přežít a být splněny v různých úrovních a zónách.

Aby se filosofii střední cesty lépe porozumělo, je nutné zformulovat následující duchovní principy tohoto postoje:

1. Pochopení, pojmání, interpretace a správného vnímání každé události nelze dosáhnout z krajní pozice, protože ta je jednostranným, ohraničeným, lokalizovaným a dílčím aspektem. Nejvyšší nepůsobí z extrémních pozic, ale ze středu k obvodu simultánně a synchronně. Každá událost musí mít simultánní, kontinuální a synchronní dopad ve všech svých významech, smyslech, dimenzích, úrovních, stupních, krocích, časech a paračasech ve jsoucnu a bytí. Žádnému aspektu či stránce nebo významu se nedává přednost, protože jsou všechny navzájem propojené v jednotě a jednosti funkcí a v celku Stvoření Nejvyššího a v jeho jsoucnu a bytí jsou všechny stejně důležité a potřebné. Pravou realitu jakékoli události lze tudíž správně pojímat jedině přístupem střední cesty. Tento přístup bere stejně v úvahu všechny možnosti, aniž klade jednostranný důraz na některý jednotlivý aspekt či jednotlivou úroveň jejího projevu.

2. Události ve Stvoření nejsou nikdy omezeny pouze na jednu úroveň či aspekt, a tudíž nemohou být nikdy izolovány, mít lokální význam, dopad a důsledek, aniž by měly nějaké spojení a konsekvence vzhledem k ostatnímu Stvoření. Cokoli se stane na jednom místě či stavu ve Stvoření, má bez jakékoli výjimky a výluky následný účinek po celém Stvoření. Je pravdou, že vždy první událost se bez výjimky odehrává na duchovní úrovni, kterážto úroveň je zdrojem každého nastávání, a dává popud následnému účinku. Avšak nastávání bez svého probíhání a stávání se nemá žádnou užitečnost a platnost, žádnou základnu a bázi – právě tak jako se probíhání ke stávání se nemůže odehrát bez svého prvotního nastávání. Ani stávání se není možné bez probíhání svého nastávání. Je nemožné správně a náležitě nazírat na realitu jen přístupem buď pouze ze samotného nastávání, či z probíhání, nebo stávání se nezávisle jednoho na druhém. Takový přístup by byl extremistický, ochuzující o zření věcí v celku jejich projevení, aktualizování a realizování po veškerém Stvoření po veškerém Stvoření. Jedině střední cestou lze objevit princip následného účinku, který dává vjem kompletnosti a celkovosti jakéhokoli nastávání, probíhání anebo stávání se a jejich vzájemné propojenosti a závislosti.

3. Existuje mnohoúrovňová vzájemná propojenost a závislost všeho a všech ve jsoucnu a bytí. Na jedné takové úrovni se působí procesem kontinuity v lineárním módu či způsobu. Na jiné úrovni se působí procesem simultánnosti v diskrétním módu a způsobu od nejníznějšího k nejvyššímu. Avšak každá úroveň je zároveň simultánně a synchronně diskrétní a kontinuální. Diskrétní aspekt jsoucnu a bytí se sám o sobě a v sobě nemůže v realitě uchytit bez své kontinuity; jako kontinuální aspekt jsoucnu a bytí nemá žádnou realitu bez svého diskrétního aspektu. Diskrétní aspekt lze pojímat jako ducha jsoucnu a bytí nebo jako jeho duchovní aspekt, zatímco kontinuální aspekt lze pojímat jako tělo či formu jsoucnu a bytí. Diskrétní aspekt – duch – je nastáváním, kontinuální aspekt – forma – je stáváním se. Mezi oběma těmito úrovněmi prostředkuje probíhání nastávajícího do jeho stávání se. Toto je intermediální úroveň, kterou lze pojímat jako duši či duševnost jsoucnu a bytí. Žádná z těchto úrovní není celkem bez některé z ostatních a odděleně by samy o sobě postrádaly substantiální realitu. Tudíž nazírání na věci buď extrémně spiritualistickým přístupem či přístupem extrémně naturalistickým značně snižuje platnost všech závěrů o povaze dění a událostí ve jsoucnu a bytí, jakož i o jsoucnu a bytí samotném. Jedině střední cestou, která bere stejně v úvahu všechny možnosti a alternativy, lze nalézt nejvíce aproximativní chápání povahy událostí a dění, jakž i jejich následků.

4. Vše ve jsoucnu a bytí je v neustálém pohybu, pokroku a vývoji. Výsledkem této povahy jsoucnu a bytí je to, že žádná událost či dění nebo jejich následky nemohou mít konečnou nebo absolutní platnost vedoucí k situaci nezměnitelnosti a stagnace. Absolutní pravdu lze nalézt pouze ve vnímání toho, že nic, kromě Nejvyššího, není absolutní a nevyhnutelné. Namísto toho je vše ve jsoucnu a bytí změnitelné a fluidní. Taková povaha vyžaduje, aby vše ve jsoucnu a bytí bylo mnohostranné, mnohonásobné, projevené a stejně reálné, potřebné a důležité. To dává všemu a každému stálou příležitost k neustálému sebezdokonalování, růstu, zlepšování, pokroku a rozvoji. V takové povaze je jeho mobilita, flexibilita, fluidita a změnitelnost. Extrémistický přístup je vždy jednostranný, neberoucí na zřetel tuto pravou povahu věcí ve jsoucnu a bytí. Jeho platnost je tudíž ohraničena pouze na jeden aspekt, kterýžto aspekt sám o sobě a sebou nemá žádnou realitu ani život. Jedině střední cestou, která bere v úvahu stejné možnosti všech aspektů a úrovní se projevit, se lze náležitě a správně přiblížit pravé povaze reality.

5. Jedním z hlavních principů jsoucnu a bytí a jeho života je princip svobody. Povaha svobody se odvozuje ze schopnosti volit z nekonečného počtu a variace alternativ. Bez takových alternativ nemůže existovat žádná svoboda. Aby takové alternativy byly stále k dispozici na výběr, jsou všechny neustále simultánně a synchronně přítomny prostřednictvím jejich rovnoměrné distribuce po všem jsoucnu a bytí na všech jeho úrovních, stupních, krocích a ve všech jeho dimenzích jak v diskrétní, tak i ve spojitém módu. Jedině toto uspořádání poskytuje všem sentientním entitám a lidem svobodu volby, na níž závisí svoboda jejich života. Nikdo ve jsoucnu a bytí by nemohl přežít ani na zlomek vteřiny bez této svobody a alternativ, z nichž má volit. Tyto alternativy jsou tedy v neustálém stavu připravenosti být vyvolány volbou. Stav připravenosti je aktivním, fluidním stavem. Je to stav stálé aktualizace a realizace. Jelikož jsou všechny alternativy rovnoměrně rozděleny po celém jsoucnu a bytí, projevují se ve svých rozličných aspektech a formách na všech úrovních, stupních, krocích atd. jsoucnu a bytí relevantně k povaze a rozpořádání každé úrovně, stupně, kroku atd.

Takže všechny se objevují všude a vždy ve formě a povaze relevantní, potřebné a náležité vzhledem ke každému jednotlivému aspektu jsoucná a bytí. Pravou realitu každé takové alternativy lze nalézt pouze v úplnosti všech jejích aspektů, forem a obsahů, jak se konkretizují synchronně, simultánně a kontinuálně na všech úrovních jsoucná a bytí. Extrémistický přístup tedy bere v úvahu jen jednu možnost pro manifestaci každé alternativy. Takový přístup tedy bere v úvahu jen jednu možnost pro manifestaci každé alternativy. Takový přístup porušuje životně závažný a základní duchovní princip svobody tím, že každou alternativu omezuje a izoluje pouze na její jednu úroveň či aspekt. Jedině střední cestou lze nalézt nejvíce aproximující nazírání a pojmání reality svobody a alternativ, protože pouze střední cesta je skutečně svobodná. Extrémní přístup nemůže být – vzhledem ke své sebevýjimečnosti, sebeizolaci a jednostrannosti – nikdy svobodný.

6. Působení Absolutní Božské Prozřetelnosti Nejvyššího se odehrává z pozice středu sféry podobné balonu. Jedině z takové pozice lze náležitě ovládat, udržovat úplnost veškerého jsoucná a bytí a přidávat k ní. Centrum této koule podobné sféry je stejně simultánně a synchronně přítomno v jakékoli její části či místě, jsouc vždy centrem každé části či místa, jež tato kulová sféra jsoucná a bytí obsahuje. Každá aktivita centra je tudíž v každém daném okamžiku simultánně, synchronně a kontinuálně reflektována v každé části či místě této sféry. Nic není ponecháno stranou či bez účinku, protože život této sféry se odvozuje z jejího centra.

Každý extrémní přístup se přiklání k jedné straně a nepochází z centra. Porušuje princip rovné distribuce účinků aktivit centra po celém jsoucnu a bytí. Jen střední cestou lze nalézt nejvíce přibližující pochopení toho, jak působí Absolutní Božská prozřetelnost Nejvyššího a ovládá veškeré Stvoření.

7. Veškeré Stvoření lze teoreticky pojmut jako obrovskou budovu a Nejvyššího – jsoucího jako její základ a báze – jako jejího zakladatele a stavitele. Tato obrovská budova má mnoho úrovní, poschodí, pokojů, přepážek a oddělení. Ve všech z nich probíhají nepřetržitě neustálé aktivity. Celá budova se všemi svými částmi při své náležité funkci stojí a je závislá na svých základech. Cokoli se stane v její základně, má okamžitý dopad na všechny její úrovně, poschodí, přepážky a oddělení a na celou její strukturu. Vše je bez jakékoli výjimky ovlivněno aktivitami základny. Dopad takových aktivit a reakce na ně bude variovat dle kvality každé úrovně a části budovy a její blízkosti k základně. Ale bez ohledu na to, jaká tato kvalita či blízkost je, každá bude do jisté míry a stupně dotčena. V této souvislosti je nemožné izolovat jednu úroveň či poschodí této budovy od druhé a prohlásit, že je takovými aktivitami nedotčena nebo, na straně druhé, že takový pokoj či poschodí je pouze tím, na co působí základna, a vše ostatní v této budově nemá co do činění s touto základnou a jejími aktivitami. Toto přesně dělá extrémistický přístup. Proto čím více kdo takový postoj opouští a přijímá princip střední cesty, která pohlíží na věci v jejich celku a v rovnosti jejich aspektů a alternativ, tím více duchovně roste.

8. Vztahová zaměřenost různých sentientních entit je založena na nekonečném počtu a varietě typů, kvalit, kvantit a obsahů jejich vztahů. Aby se takový vztah ustanovil, je nutné mít znalost odlišných možností a jejich následků a stupně užitečnosti, jaké může každý vztah nabízet. Taková znalost se získá spojením se všemi alternativami, které jsou na výběr, a tedy spojením se všemi sentientními entitami a lidmi ve jsoucnu a bytí prostřednictvím přítomnosti Nejvyššího v Niterné mysli každého. Nejvyšší je centrem každého.

Je společným jmenovatelem všech sentientních entit a lidí ve Jsoucnu a bytí. Dokonce i v zóně vymístění je Nejvyšší Centrem Niterné mysli jejich obyvatel. Rozdíl mezi dříve a později jmenovaným spočívá v postoji k tomuto faktu a jeho uznání. Zatímco lidé v pozitivním stavu Jsoucna a bytí uznávají, přijímají a aplikují tento fakt, jejich protějšky v zóně vymístění to popírají, odmítají a zkreslují (s výjimkou těch, kdo jsou v této zóně se speciálním posláním od Nejvyššího). Tedy dokonce i obyvatelé zóny vymístění jsou spojeni s pozitivním stavem přítomnosti tohoto Centra v jejich Niterné mysli, kterýmžto Centrem je Nejvyšší. Tato propojenost je nutná kvůli tomu, aby jeden měl alternativy opačné k pozitivnímu stavu, které reprezentují negativní lidé v zóně vymístění. Tato situace poskytuje pozitivnímu Stvoření příležitost prostřednictvím negativního stavu zkušenostně poznat, co by se nemělo volit. Takže každý ve Stvoření a v zóně vymístění slouží pozitivnímu užtku. Znalost toho, co by se nemělo volit, je sama o sobě pozitivní znalostí. Je to nejprve třeba vědět, aby se vyhnulo konání nesprávných voleb.

Proto vše, co se odehraje v pozitivním stavu, má svůj dopad nejen po celém pozitivní stavu Jsoucna a bytí, ale též v negativním stavu vně Jsoucna a bytí v zóně vymístění. Nic není vyloučeno z účasti; jedinou odlišností je to, že vše, co se v zóně vymístění přijímá, je okamžitě zkresleno anebo se jeví jako vzhůru nohama. Ustanovení náležité a užitečné vztahové zaměřenosti všech sentientních entit by bylo nemožné, jestliže by byly spojeny jen s jednou izolovanou, výlučnou, lokální úrovní Jsoucna a bytí, jak tvrdí extrémistický přístup. Výsledkem toho by byla ohromná deprivace všech sentientních entit a omezení jejich svobody vyjádření, pociťování a výběru. Takovou situaci by nemohly přežít.

Z toho lze vidět nebezpečí extrémistických pohledů a přístupů a moudrost střední cesty, která poskytuje vyvážené příležitosti pro ustanovení všech možných vztahů v celém Jsoucnu a bytí.

9. Konečně, a to je nejdůležitější, kdyby extrémistické náhledy a přístupy byly správné, nemohl by se ustanovit náležitý vztah sentientních entit k nejzávažnějšímu a nejkritičtějšímu aspektu jejich života – k jejich niternému Absolutnímu zdroji – Nejvyššímu.

Nejvyšší je stejně přítomen, projevuje se a je aktivní po celém Svém stvoření a jeho Jsoucnu a bytí. Přednostně se nezachází s žádnou částí Stvoření, protože ty všechny stejnou mírou pocházejí z Nejvyššího a jsou částmi jednoho celku. Popírání jedné části by bylo nebezpečné pro veškerý celek a vedlo by v popírání Sebe. Nejvyšší je konec konců přítomen v jedné části tolik, jako v částech jiných a jako v úplnosti celku. Nerovné rozdělení přítomnosti Nejvyššího po veškerém celku by mělo za výsledek nerovnováhu a porušení principu rovnováhy, který udržuje život jako celek. Taková situace by měla za výsledek věčný kolaps celku. Stvoření by přestalo existovat.

Navíc prostřednictvím rovnoměrné přítomnosti Nejvyššího v každé části celku se může projevit nevyčerpatelná Přirozenost Nejvyššího a sdílet se všemi částmi, jelikož každá část odráží odlišný aspekt Přirozenosti Nejvyššího. Ale žádný aspekt Nejvyššího není podřazený či nadřazený vzhledem k jakémukoli jinému. Nejvyšší je Nejvyšším bez ohledu na to, v jakém aspektu; a úplnost Jeho/Její Přirozenosti se odráží v jedinečnosti tohoto aspektu. Jestliže by to nebyla pravda, pak by sentientní entity a lidé byli nebezpečně omezeni ve svých možnostech volby manifestovat

rozličné aspekty Přirozenosti Nejvyššího a ustanovit vztah k Nejvyššímu z úrovně a stupně, které jsou v každém daném okamžiku jejich duchovního vývoje a pokročení nejpohodlnější. Omezení na pouze jeden či několik aspektů možnosti volby by zastavilo každý pokrok, protože sentientní entity by již nemohly stále více aproximovat absolutní přirozenost Nejvyššího. Pokud by tak nemohly činit, nemohly by přežít. Je tedy nutné, aby všechny aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího byly sentientním entitám a lidem k dispozici pro rovné vztahy a stejné rozdělení po celém jsoucnu a bytí. Jedině na takové bázi lze ustanovit jakýkoli smysluplný stav. Každý extrémistický přístup má nebezpečný sklon klást důraz na jeden nebo na pár omezených aspektů a projevů Přirozenosti Nejvyššího, prohlašuje je za nejzávažnější a nejdůležitější a jediné dostupné. Takový postoj je nesnesitelný a je porušením svobody volby mít vztah k různým, ale stejně životně důležitým aspektům Přirozenosti Nejvyššího, jako k jiným.

Jedině střední cestou, která je přístupem Centra, lze nalézt správnou a náležitou tendenci dávat stejnou možnost každému, aby měl k Nejvyššímu vztah z každé úrovně a ke každému aspektu Přirozenosti Nejvyššího se stejnou mírou a kvalitou důležitosti a vitality, jako z kterékoli jiné. V takovém přístupu lze nalézt správnou vyváženost a rovnováhu, která udržuje rovnoměrnou distribuci života z Nejvyššího po všech úrovních jsoucna a bytí.

Lze tudíž s jistotou dospět k závěru, že pravou moudrost ve všem lze nalézt ve střední cestě. Tato moudrost vyvěrá ze skutečné, rovné a nepodmíněné lásky Nejvyššího ke každému v Jeho/Jejím Stvoření bez ohledu na to, v jaké dimenzi, úrovni, stupni, kroku či zóně se projevuje.

KAPITOLA TŘETÍ

PRINCIPY DUCHOVNÍ METAFYZIKY

Dne 2. – 4. října 1982

Výtah z knihy „Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření“, str. 24 – 49, 3. kapitola.

Nejvyšší požádal o to, aby bylo přeneseno následující zjevení k úvaze pro všechny, kdo se zajímají o zvýšení a obohacení své duchovnosti.

Je čas zjevit něco o povaze a struktuře Stvoření. To, co následuje, přesahuje vše, co bylo v tomto ohledu předtím řečeno. Nebude snadné tomu porozumět.

Moderní teoretičtí fyzikové na Zemi vágně chápou, že každá a veškerá částice hmoty je nějak spojena s každou a veškerou částicí někde jinde v celém fyzickém Vesmíru. Tito vědci si uvědomují, že toto spojení a vztah není povahy lokální. To naznačuje, že tyto částice nějak překračují známé zákony prostorově - časového kontinua fyzického Vesmíru a ustavují synchronní, simultánní a diskrétní inter- a intrapropojení, takže cokoli se stane s jednou částicí na jednom zvláštním místě, má okamžitý dopad na všechny její protějšky po celém fyzickém Vesmíru.

Tato teorie může být považována za částečně správnou do té míry, s jakou jsou pozemští vědci s to ji chápat a formulovat. Avšak v této teorii existují dva hlavní problémy a omezení:

Za prvé je tato teorie jednodimenzionální, omezená pouze na fyzický Vesmír. Vůbec žádný nebo jen malý zřetel je brán na multidimenzionální propojení a vztahy. Tato teorie uznává, že toto inter- a intrapropojení a vztahování existuje jen v rámci fyzického Vesmíru. Existence něčeho jiného než fyzického Vesmíru se nebere v úvahu. A ačkoli pozemští vědci uznávají fakt, že toto propojení sleduje nějaké záhadné zákony, jim neznámé, a že pojetí neustálého plynutí či linearity již není udržitelné, nicméně odmítají uvažovat o nejdůležitějším faktoru takové situace – o faktoru duchovním. Tento duchovní faktor tvrdí, že veškerá propojenost a vztahy všech událostí a jevů po celém Stvoření nejsou ohraničeny na jednodimenzionální oblast, ale mají multidimenzionální povahu. To znamená, že každá částice fyzického Vesmíru je spojena a vytváří vztah nejen s ostatními částicemi fyzického Vesmíru, ale což je nejdůležitější, se souvztažnými protějšky v intermediálním čili duchovně - přírodním vesmíru a v niterném čili duchovním vesmíru. Tato vzájemná spojení a vztahy jsou povahy diskrétní, synchronní a simultánní, ale zároveň, co se interspojení a intervztahnosti týká, také povahy spojitě.

Ačkoli pozemští vědci postulují čtyři dimenze, je tento postulát omezen jen na fyzický Vesmír. Takže se jedná o jednodimenzionální přístup, protože v rámci každé dimenze lze ustanovit vjemové dimenze, jež se vztahují více k subjektivnímu vnímání dimenze, v níž jedinec ustavil své současné jsoucno a bytí než k ostatním dimenzím reality.

Druhý problém výše uvedené teorie spočívá ve faktu, že pozemští vědci se snaží definovat vše z pozice jejich vlastního fyzického Vesmíru, z vesmíru, který fakticky není skutečným fyzickým vesmírem, ale vymístěnou zónou skutečného vesmíru (viz první kapitolu této knížečky). Problémem v této situaci je to, že co vědci považují za hmotu, realitu, částice atd., není pravou hmotou, realitou a částicemi atd., ale fakticky odpadnutí, odpad a vymístění hmoty, reality, částic atd. Toto odpadnutí a odpad je výsledkem toho, že si sentientní entity neustále uvědomují, že mají možnost volby, která je v protikladu k realitě pozitivního stavu a k duchovním principům. Takové uvědomění, které je stálým a neustálým uvědoměním toho, že každý má věčnou možnost si zvolit popírání, odmítání či zkreslování duchovní reality pozitivního stavu, což produkuje antimyšlenky, antiideje a antivjemy a antipojmy, které jsou vedlejším produktem existence takové volby. Pojetí antihmoty, antivesmíru atd. se fakticky odvozuje z existence takové možnosti volby.

V tomto ohledu lze najisto spekulovat, že zóny vymístění (z nichž se pozemští vědci snaží chápat Vesmír) vytvářejí podobu antivesmíru, antihmoty a antičástic, které vědci vnímají vzhůru nohama jako skutečný Vesmír, skutečnou hmotu a skutečné částice. Takže zákony, principy a kategorie z této pozice či tímto přístupem odvozené nemají nic společného se zákony, principy a kategoriemi skutečného vesmíru. Jsou platné jen v rámci zóny vymístění.

V tomto bodě je nutné uznat, že vesmír je ovládán a řízen jistým souborem zákonů a principů, které mají univerzální použitelnost a obecnou platnost. Z těchto obecných typů zákonů a principů se odvozují odlišné soubory, které mají jen místní použitelnost a platnost.

Lze uvažovat, že existují obecné zákony a principy, které ovládají a řídí fyzický Vesmír. Z nich se odvozují zákony a principy, které ovládají a řídí určitý zvláštní sluneční systém. A z nich se pak odvozují zákony a principy ovládající a řídící určitou zvláštní fyzickou planetu.

Zákony a principy ovládající a řídící určitou fyzickou planetu jsou platné a použitelné pouze ve sféře této planety. Protože se však tyto zákony a principy v obecném smyslu odvozují ze zákonů a principů slunečního systému odpovídajícího této planetě, jsou všechny planety tohoto systému navzájem propojeny a ve vzájemných vztazích. Zákony a principy takového jednotlivého slunečního systému jsou pak platné a použitelné jen v rámci něho. Jelikož se však v obecnosti odvozují ze zákonů a principů jim odpovídající fyzické galaxie, jsou všechny solární systémy a jejich planety vzájemně propojeny a ve vzájemných vztazích. A ovšem jelikož se zákony a principy jedné fyzické galaxie v obecnosti odvozují ze zákonů a principů jim odpovídajícího fyzického vesmíru, jsou všechny galaxie, jejich sluneční systémy a jejich planety a ostatní tělesa ve stavu a procesu neustálého inter- a intrapropojení a vztažení.

Avšak, jak se shora uvádí, toto je jeden ohraničený aspekt inter- a intraropojení a vztažení a tento typ propojení a vztažnosti lze pojímat jako spojitý a simultánní modus.

Ačkoli je takový modus spojitý a simultánní propojenosti a vztažnosti životně závažný pro přežití každého fyzického vesmíru v něm samém, není dostatečný pro přežití vně jeho samého.

Principem zde je, že všechny zákony a principy, které ovládají a řídí odpovídající fyzický vesmír, mají vztah a spojení se zákony a principy jiných fyzických vesmírů, které existují v odlišných prostorově - časových kontinuech. Ty jsou všechny navzájem závislé. Ale dokonce ani tato situace není dostatečná pro jejich náležité fungování a přežití. Jakékoli zákony a principy každého fyzického vesmíru s jeho galaxiemi, solárními systémy, planetami a tělesy se odvozují z ještě obecnějších zákonů a principů intermediálních čili duchovně - přírodních vesmírů a jim odpovídajících galaxií, slunečních systémů, planet a těles. Až na to, že spolu souvztaží, nemá struktura a povaha tohoto intermediálního světa nic společného se strukturou a povahou fyzického světa. Žádný ze zákonů a principů fyzických vesmírů není platný a použitelný ve vesmírech intermediálních, ačkoli své obecné jsoucno a bytí odvozují ze zákonů a principů těchto intermediálních vesmírů. Vzhledem k této derivativní povaze zákony a principy intermediálních vesmírů jsou ve všech ohledech nadřazeny všem zákonům a principům fyzických vesmírů, jako zákony a principy každého fyzického vesmíru jsou ve všech ohledech nadřazeny všem zákonům a principům každé jeho jednotlivé galaxie, a jako Zákony a principy každé jednotlivé galaxie jsou nadřazeny všem zákonům každého jejího fyzického slunečního systému.

Kvůli faktu, že všechny zákony a principy fyzických vesmírů se všemi jejich galaxiemi, solárními systémy, planetami a tělesy se v nejzazším smyslu odvozují ze zákonů a principů ovládajících a řídících vesmíry intermediální se všemi jim odpovídajícími galaxiemi, slunečními systémy, planetami a tělesy, jsou všechny ve všech ohledech navzájem propojeny a vztaženy a žádnou událost či jev na jednom místě univerza nelze náležitě chápat a vysvětlit bez jejich spojitosti a vztahu s jim souvztažným místem v každém dalším vesmíru jak ve smyslu diskrétním a synchronním.

Existuje nekonečný počet a rozmanitost fyzických vesmírů prostorově synchronních a na různých časových liniích a existuje nekonečný počet a rozmanitost intermediálních vesmírů v odlišných stavech a procesech. Jelikož se všechny zákony a principy řídící a ovládající fyzický vesmír odvozují ze zákonů a principů ovládajících a řídících intermediální vesmíry, je každé dění, událost, jev a příhoda na jakémkoli místě v každém jednotlivém fyzickém vesmíru způsobeno nastáváním souvztažných událostí a jevů jednotlivého intermediálního vesmíru a jemu odpovídajícího místa, stavu a procesu.

Ale dokonce ani toto uspořádání není dostatečné pro přežití, udržování, progresi a proces obou těchto obecných dimenzí – dimenze fyzické s nekonečným počtem a varietou jejích vesmírů a jejich nekonečným počtem a varietou galaxií, slunečních systémů, planet a rozličných těles; a dimenze duchovně - přírodní čili intermediální s nekonečným počtem a rozmanitostí intermediálních vesmírů a jejich nekonečného počtu a rozmanitosti galaxií, slunečních systémů, planet a těles.

Je třeba si uvědomit, že jak zákony a principy fyzické dimenze (s nekonečným počtem a růzností jejích subdimenzí) odvozují své jsoucno a bytí ze zákonů a principů dimenze intermediální (s nekonečným počtem a varietou jejích poddimenzí), tak také všechny zákony a principy, které ovládají a řídí intermediální dimenzi, v obecnosti odvozují původ svého jsoucna a bytí ze zákonů, které ovládají a řídí dimenzi duchovní; tato dimenze se taktéž skládá z nekonečného počtu a variety duchovních vesmírů s nekonečným počtem jejich galaxií, solárních systémů, planet a těles. Struktura a povaha této duchovní dimenze nemá nic společného se

strukturou a povahou jak intermediální dimenze, tak dimenze fyzické. Navzájem však všechny souvztahují jedna s druhou.

Vzhledem k odvozování všech zákonů a principů intermediální dimenze ze zákonů a principů dimenze duchovní, jsou tyto všechny spojeny a ve vztazích se všemi zákony a principy dimenze duchovní. Proto jsou v nejzazším smyslu každá a všechna dění, příhody, jevy či události, které se odehrávají v intermediální dimenzi, výsledkem, důsledkem a následkem takových souvztahných událostí v dimenzi duchovní. Bez takové události v duchovní dimenzi by nic v dimenzi intermediální nemohlo nastat. A jelikož je každá událost, jev či příhoda ve fyzické dimenzi výsledkem a důsledkem s ní souvztahné události v intermediální dimenzi, pak by nic nemohlo nastat či se odehrát ani v dimenzi fyzické.

Takže každá jednotlivá částice fyzického vesmíru, jakož i celá fyzická dimenze s nekonečným počtem a varietou jejích vesmírů a jim odpovídajícím nekonečným počtem a varietou galaxií, slunečních systémů, planet a těles, je stále, neustále, simultánně a synchronně propojena a vztažena skrze dimenzi intermediální a všechny její vesmíry, galaxie a světy s dimenzí duchovní a nekonečným počtem a varietou jejích vesmírů, galaxií, solárních systémů, planet a těles.

Zde lze vidět, pokud někdo chce, jak je vše ve Stvoření propojeno a ve vztazích se vším jiným a jak by nic samo v sobě a sebou nemohlo být či existovat bez této vztažnosti a propojenosti.

Tato struktura, povaha a hierarchie organizace Stvoření také zdůrazňuje fakt, že ve veškerém Stvoření jsou faktory původu jakýchkoli událostí, dění, příhod atd. bez jakékoli výjimky či výluky vždy z duchovního k přírodnímu čili fyzickému, což je od uvnitř k vně, a nikdy z vně do nitra, nikdy z přírodního k duchovnímu, vyjma jen zpětnou vazbu přijímání, vnímání, reagování a zkušenosti.

Avšak tato situace ještě není zcela dostatečná pro přežití, udržování, fungování, rozvoj a progresi Stvoření.

Problémem této celkové struktury je to, že všechny její principy, zákony a kategorie které ovládají každou a veškerou dimenzi, jsou permanentně relativní k něčemu jinému a odvozují se z nějakých vyšších řádů, zákonů a principů, které pak jsou stále relativní vzhledem ke stále vyšším zákonům atd. až donekonečna.

(Pojem „dimenze“ v tomto pojednání znamená duchovní dimenzi s nekonečným počtem a varietou duchovních vesmírů a jim odpovídajícím počtem a varietou duchovních galaxií, slunečních systémů, planet a těles; intermediální čili duchovně - přírodní dimenzi s nekonečným počtem a varietou jejích intermediálních vesmírů a jim odpovídajícího nekonečného počtu a nekonečné variety intermediálních galaxií, solárních systémů, planet a těles; a fyzickou dimenzi s nekonečným počtem a varietou jejích fyzických vesmírů a jim odpovídajícího nekonečného počtu fyzických galaxií, slunečních systémů, planet a těles.)

Taková kruhová vzájemná propojenost a vztažnost by v jejích relativnosti funkcí a vzájemné závislosti logicky měla být relativní k nějakému stavu, procesu a rozpoložení, který není relativní k ničemu. Proto je na základě tohoto logicky nevyhnutelného závěru nutné postulovat Absolutní stav, Proces a Rozpoložení, které nemá v Sobě a Sebou žádnou relativnost, ale produkuje a zároveň zahrnuje

všechny nekonečné počty a variety relativity jsou v součnu a bytí. Kumulativní součet takového nekonečného počtu a variety relativity obsahuje svůj Absolutní stav, Proces a Rozpoložení.

Z logiky této věci nicméně plyne, že je nemyslitelné, aby se produkovalo cokoli absolutního z něčeho relativního, byť by to byl úplný kumulativní součet všeho relativního. Tato kumulativní suma všech relativity by stále byla pouze relativní.

V tomto ohledu je zřejmé, že jediným možným řádem nastávání, probíhání a stávání se je pořadí od Absolutního stavu, Procesu a Rozpoložení K relativnímu. Absolutno nenastává, neprobíhá a nestává se, protože vždy jest v Sobě a Sebou.

Proto všechny zákony, principy a kategorie, které ovládají a řídí sobě odpovídající dimenze a jim odpovídající vesmíry a světy, se budou muset v nejzazším smyslu odvozovat z Absolutních zákonů, Principů a Kategorii, které ovládají a řídí Absolutní stav, Proces a Rozpoložení. V tomto ohledu je tedy cokoli, co nastane v jakékoli dimenzi a v jejích vesmírech a světech, nejzazším důsledkem, následkem a projevem souvztažných událostí v Absolutním stavu, který není relativní k ničemu.

Protože Absolutní stav není relativní k ničemu, je nestvořený a je vždy vně jakékoli časo - prostorové kondice. Prostorově - časová kondice znamená její relativní povahu. Nic relativního není v Absolutním, navzdory faktu, že všechno relativní pochází z Absolutního. Nic v Absolutním tedy není časové či prostorové přesto, že čas a prostor pochází z Absolutního jsoucna a bytí.

Jelikož vše a cokoli ve Stvoření a ve všech jeho dimenzích se bez jakékoli výjimky a vyloučení v nejzazším smyslu odvozuje z tohoto nestvořeného Absolutního stavu, Procesu a Rozpoložení, je vše a cokoli v součnu a bytí ve stavu, procesu a rozpoložení vzájemného propojení, vztažení a závislosti.

Tento Absolutní stav, Proces a Rozpoložení lze bezpečně pojímat jako Absolutní centrum Stvoření, z něhož se neustále šíří kruhy postupující účinkem vlnění dále způsobem jak spojitým i diskrétním, tak i synchronním a simultánním. Aniž by byly samy o sobě centry, odvozují se všechny tyto kruhy jsoucna a bytí z Absolutního centra, které se neodvozuje z něčeho. Protože se odvozují z tohoto Centra, vždy jsou k němu relativní a prostřednictvím něho ke všem ostatním. Avšak protože je toto Centrum něčím, co vždy jest v sobě a sebou, může vše ostatní být a existovat jen z tohoto Centra a nikdy samo o sobě a sebou.

Toto uspořádání je souvztažně reflektováno ve struktuře všech dimenzí a jim odpovídajících vesmírů jako replice Absolutního stavu, Procesu a Kondice.

Ne příliš dávno se dostalo do pozornosti pozemských astronomů astrofyziků, že existuje singulární objekt umístěný v centru každé galaxie, singulární objekt, který, jak se zdá, vykazuje vlastnosti toho, co je nejasně známo jako černá nebo bílá díra či podobný objekt. Povaha takového objektu pozemským vědcům uniká a co tento singulární objekt ve vztahu ke galaxii představuje či znamená, jim není známo.

S jistotou lze postulovat, že takový singulární objekt existuje v centru každé a veškeré dimenze; každého a všeho vesmíru; každého a všeho slunečního systému; a každé planety a tělesa i jich všech. V nejzazším smyslu lze s jistotou a správně

postulovat takové Nejzazší a Absolutní centrum – Singulární objekt – pro celé Stvoření.

Existuje přesná a dokonalá souvztažnost mezi všemi těmito singulárními objekty - centry a k Jednomu absolutnímu nejzazšímu singulárnímu centru a z něho všemi sestupnými směry až k singulárnímu objektu - centru planety či nebeského tělesa. Tyto singulární objekty - centra jsou přímo navzájem propojeny, ve vztazích a závislé a společně jsou všechny spojeny, vztaženy a závislé vzhledem k Absolutnímu, Nejzazšímu zdroji - centru.

Těmito singulárními objekty - centry a prostřednictvím jich Jeden Absolutní singulární objekt - Centrum ovládá a řídí veškeré Stvoření dle ustanovených zákonů a kategorií. Tyto zákony a kategorie jsou stejnou mírou rozšířeny po veškerém Stvoření a ve své pozici jsou náležitě přiřazeny k Absolutnímu zdroji - Centru.

Pozemští vědci mají nyní sklon nazývat tyto singulární objekty černými nebo bílými dírami. Tyto pojmy jsou deformací pravé povahy takových objektů. Je pravda, že svým způsobem absorbují vše, co k nim směřuje, včetně světla. Avšak taková absorbce není kataklyzmatická, jak si vědci myslí, ale znamená jen nové rozdělení, seřazení, vyvážení a ustanovení relevantních dimenzionálních elementů (fyzických, intermediálních nebo duchovních) v souladu s duchovním principem rovnováhy. Avšak funkce takového objektu není omezena na takový proces. Jeho hlavní funkcí je vyvažování toho, co je přiděleno jeho oblasti Stvoření, a udržování spojovací linie ke všem ostatním vesmírům, galaxiím, slunečním systémům, planetám a nebeským tělesům v rámci jeho vlastní dimenze a všech jejích poddimenzí, časových linií a paračasů.

Takže pokud by někdo mohl k takovému singulárnímu objektu přistoupit a vstoupit do něho a jestliže by měl náležitou znalost souvztažností, které ovládají a řídí tato centra, byl by s to cestovat a okamžitě se objevit v jakémkoli místě a čase po celém Stvoření.

Vzhledem k neznalosti na Zemi existující, která je vytvářena aktivovaným a dominujícím negativním stavem a procesem, si lidé na Zemi neuvědomují, že není nic snadnějšího než učinit právě to. A nejen to, ale jestliže by byl kdo schopen tyto zákony a principy souvztažností objevit a manipulovat s nimi, byl by s to tento singulární objekt snadno a bez námahy vybudovat takřikajíc na vlastním dvorku a prostě jím vkročit a objevit se v jakémkoli místě a čase ve Stvoření, v jakém si přeje, a po návštěvě zde se vrátit zpět do svého vlastního místa a doby, aniž by ztratil nějaký čas, který mezitím uběhl. Tato znalost byla u všech na Zemi a v obydlené zóně vymístění vymazána, aby pod vlivem negativního stavu svými zlými záměry nezničili sami sebe a veškeré Stvoření.

Jak lze vidět, jsou tyto singulární objekty v jistém smyslu vyvažujícími, ovládajícími a řídícími principy jim odpovídajících oblastí a galaxií.

Tento stav lze považovat za vnější, zevní či fyzickou strukturu Stvoření ("fyzický" v této souvislosti neoznačuje "hmotný" ale jen formální uspořádání událostí v rámci různých dimenzí a mezi nimi). Avšak struktura a povaha Stvoření není omezena na toto formální uspořádání a jím. Jsoucno a bytí různých forem Stvoření není samoúčelné a zaměřené samo na sebe. Různé formy jsou zde, aby sloužily a byly

nádobami svému obsahu; tento obsah dává a určuje účel, význam, život a cíl Stvoření a všech jeho forem. Bez tohoto obsahu by Stvoření se svými formami bylo prázdnou nádobou, nesloužící žádnému užitku. Taková situace není ve Stvoření tolerovatelná. Všechny formy Stvoření byly stvořeny, aby obsahovaly obsah Stvoření. Ale jaká je povaha tohoto obsahu? Jak jej lze definovat?

Aby se obsah Stvoření řádně chápal, musí se v tomto stádiu začít od Absolutního a nejzazšího zdroje a Centra veškerého Stvoření a jeho Absolutního obsahu. Sama esence a substance tohoto Absolutního obsahu se skládá z nekonečných počtů a varet všech Absolutních idejí, Principů, Kategorií, Myšlenek a Představ veškerého Tvoření od věčnosti do věčnosti. Tato oblast Absolutního centra se nazývá Absolutním duchem Absolutního zdroje. Přirozenost tohoto Absolutního ducha sestává z Čisté Absolutní lásky a Čisté Absolutní moudrosti. Jelikož je to oblast všech idejí, principů, kategorií, myšlenek a představ jsoucna a bytí, je to také Absolutní stav a Absolutní proces těchto idejí, principů, kategorií, myšlenek a představ. Jejich Absolutní stav a Proces také obsahuje Absolutní ideu Absolutního vědomí a Absolutního sebeuvědomění a Představy sebe sama; z těchto Absolutních idejí pocházejí a odvozují se všechny relativní ideje uvědomění, projímání a představ sebe sama.

Absolutní duch Absolutního zdroje čili Absolutního centra může být pojímán jako jeho Absolutní niterná mysl. Stav a proces této Absolutní niterné mysli je Absolutně pohyblivý, progresivní, dynamický a tvořivý, odvozující se ze své Přirozenosti Absolutní lásky a Moudrosti. Protože tato Absolutní niterná mysl je ve stavu a procesu stálé aktivity, výměny a vzájemné vztažnosti, touto kondicí nepřetržitě produkuje absolutní duchovní energie, které emanuje a vyzařuje ve dvou synchronních, simultánních a neustálých směřováních. Jedno lze pojímat jako nastávající z Absolutního nitra k Absolutnímu nitru. Druhé směřování lze pojímat jako odehrávající se z Absolutního nitra k relativnímu vně.

Směřování z nitra do nitra je z Absolutního k Absolutnímu. Jak probíhá synchronním a diskretním způsobem, bez času a prostoru, dává simultánní obsah druhé oblasti Absolutního zdroje a jeho Absolutního ducha; tato oblast může být pojímána jako Absolutní vnitřní mysl Absolutního zdroje. Absolutní obsah této Absolutní vnitřní mysli se skládá ze všech probíhajících Absolutních idejí, Pojmů, Kategorií, Principů, Myšlenek a Představ atd., které se zde absolutně projevují jako Absolutní duševnost Absolutního zdroje. Zde nastává neustálá Absolutní transformace těchto Absolutních idejí, Představ atd. Absolutního ducha čili Absolutní niterné mysli, takže na sebe mohou vzít formu Absolutní duševní činnosti v takových stavech a procesech, jako je Absolutní proces myšlení, Absolutní volní proces a Absolutní proces emoční a všechny jejich Absolutní odvozeniny.

Druhé směřování neustále vyzařující a emanující Absolutní duchovní energie z nitra ven je směřováním od Absolutního k relativnímu. Jak tato duchovní energie vyzařuje a emanuje z Absolutní niterné mysli vně, vytváří první okruh či sféru okolo Absolutního centra, okruh, který lze pojímat jako duchovní dimenzi Stvoření. Jelikož Absolutní niterná mysl sestává z nekonečných počtů a varet Absolutních idejí, Myšlenek, Pojmů, Principů, Kategorií a Představ Jsoucna a Bytí, duchovní dimenze dokonale souvztahují s těmito Absolutními stavy a Procesy nekonečným počtem a varetou duchovních vesmírů a jim odpovídajících galaxií, slunečních systémů, planet a jiných duchovních těles. A jelikož je Absolutní zdroj ve svém Absolutním duchu jako Absolutní niterné myslí absolutně sebeuvědomělý a sebevnímající

z nitra do nitra a z nitra do vnějšku, je veškerý obsah duchovní dimenze obdobně sebeuvědomělý a sebevnímající se ve všech svých aspektech, stupních a singularitách. Takže uvnitř těchto singularit duchovní dimenze existuje stálé propojení a vztahy mezi nimi navzájem a k jejich Absolutnímu zdroji, z něhož odvozují uvědomění sebe sama, představu sebe sama i jsoucno a bytí sebe sama.

Protože se duchovní dimenze odvozuje přímo z Absolutní niterné mysli Absolutního zdroje, touto pozicí, vztahem a spojením a z této pozice, vztahu a spojení, její obsah ustavuje samu Niternou mysl neboli Centrum veškerého Stvoření. Takže Niterná mysl veškerého Stvoření se v nejzazším smyslu odvozuje přímo z Absolutní niterné mysli Absolutního zdroje. Jelikož každá singularita duchovní dimenze v sobě obsahuje svou vlastní Niternou mysl neboli své vlastní centrum, odvozené od obecné Niterné mysli této jednotlivé dimenze, všechny Niterné mysli jsou propojeny a mají vztah jak navzájem, tak i k Absolutní niterné mysli jejich Absolutního zdroje.

Absolutní vnitřní mysl Absolutního zdroje vytváří ze své Absolutní niterné mysli svým procesem Absolutní duševnosti kumulativní součet ohromného množství energií duchovního a duševního typu – energií, které neustále emanují a vyzařují způsobem synchronním, simultánním a spojitým své vlastní sféry dvojím směrem: Z Absolutního nitra do Absolutního nitra a z Absolutního nitra do relativního vně.

V prvním případě (z Absolutního nitra do Absolutního nitra) se neustále vytváří Absolutní vnější mysl Absolutního zdroje v synchronnosti, simultánnosti a diskrétnosti s Absolutním jsoucnem a Absolutní bytím Absolutní niterné mysli a Absolutní vnitřní mysli. Obsah Absolutní vnější mysli pozůstává ze všech projevů, konkretizací, aktualizací a realizací všeho, co nastává v Absolutní niterné mysli a všeho, co probíhá v Absolutní vnitřní mysli. V Absolutní kompletnosti a Absolutním obsahu těchto tří uvnitř a navzájem propojených, vztažených a závislých absolutních myslí, lze nalézt Absolutní smysl Absolutního jsoucna a bytí Absolutně jediné Absolutní singulární, inteligentní neboli sentientní entity či bytosti, kterou lidé na Zemi označují takovými pojmy jako Bůh, Ježíš Kristus, Duch Svatý a mnohými podobnými pojmy. Pro účely této knížečky se tato Entita bude nazývat Nejvyšší. Tento Absolutní smysl Absolutního jsoucna a Bytí Nejvyššího je pravým Obsahem Absolutního zdroje či Centra a pravým derivativním obsahem veškerého Stvoření.

Ve druhém případě (směřováním z Absolutního nitra k relativnímu vnějšku) se v synchronnosti, simultánnosti a diskrétnosti Absolutního tvořivého úsilí Nejvyššího vytváří druhý okruh či sféra okolo Absolutního středu. Tento druhý kruh lze pojímat jako intermediální dimenzi Stvoření. Jelikož se Absolutní vnitřní mysl skládá z nekonečného počtu a variety probíhajících idejí, myšlenek, kategorií, představ atd. v procesu jejich manifestace, existuje nekonečný počet a nekonečná variace intermediálních vesmírů, nekonečný počet a variace jim odpovídajících galaxií, solárních systémů, planet a těles, které jsou v dokonale souvztažné vzájemné propojenosti, vztažnosti a závislosti k Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího a ke zbylému Stvoření a všem jeho singularitám. Protože se však vnitřní dimenze odvozuje z Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího skrze duchovní dimenzi, která je Niternou myslí Stvoření spojenou s Absolutní niternou myslí Nejvyššího, je vše v této dimenzi prostřednictvím Absolutní vnitřní mysli v následném řádu spojeno, vztaženo a závislé na Absolutní niterné mysli Nejvyššího. V tomto smyslu se vnitřní dimenze může pojímat jako vnitřní mysl Stvoření. Jelikož se každá singularita intermediální dimenze odvozuje z této struktury a povahy, každá taková singularita musí v sobě obsahovat Niternou mysl a vnitřní mysl, které jsou navzájem a uvnitř

sebe propojené a mají vztah jedna k druhé a k Absolutnímu zdroji v následném pořadí skrze vnitřní mysl k Niterné mysli. Takže Niterná mysl jakékoli singularity, planety, slunečního systému, galaxie, vesmíru a dimenze je nejzazším zdrojem všeho ve Stvoření, jako je Absolutní niterná mysl Nejvyššího Absolutním zdrojem všech Niterných myslí v jejich kumulativním jsoucnu a bytí a prostřednictvím niterných myslí všech jim odpovídajících vnitřních myslí.

Absolutní vnější mysl Nejvyššího je od věčnosti do věčnosti v Absolutním stavu a Procesu manifestace, aktualizace a realizace všeho ve všech dimenzích, co je obsaženo v Absolutní vnitřní a niterné mysli. Tato situace je výsledkem úplného souhrnného součtu všech nastávajících a probíhajících energií z absolutních aktivit Absolutní niterné mysli a Absolutní vnitřní mysli spolu s absolutními aktivitami Absolutní vnější mysli (ve formě Stávání se); tato Vnější mysl produkuje rovněž svoje vlastní energie. Absolutní vnější mysl tyto energie neustále emanuje a vyzařuje dvěma směry: Z Absolutního nitra k Absolutnímu nitru způsobem Absolutní zpětné vazby povahy a zkušenosti všech manifestací, konkretizací, aktualizací a realizací Absolutního tvořivého úsilí Nejvyššího; a z Absolutního nitra k relativnímu vně.

Směřování z Absolutního uvnitř k relativnímu vně vytváří třetí okruh kolem Absolutního zdroje či Centra – Nejvyššího. Tento třetí okruh lze pojímat jako fyzickou dimenzi, kterou lze obráceně pojímat jako vnější mysl veškerého Stvoření Nejvyššího. Ta dokonale a přesně souvztahuje s Absolutní vnější myslí Nejvyššího a skrze ni s Jeho/Její Absolutní vnitřní myslí a skrze ni s Jeho/Její Absolutní niternou myslí. Protože Absolutní vnější mysl obsahuje všechny nekonečné počty a variety realizovaných, konkretizovaných a manifestovaných Absolutních myšlenek, Idejí, Pojmů, Kategorii a Představ. Existuje ve fyzické dimenzi souvztahný nekonečný počet a variety fyzických vesmírů a jim odpovídajících galaxií, slunečních systémů, planet a jiných těles.

Proces tvoření je v této souvislosti vždy z nitra do vnějšku v následnosti a zprostředkovanosti, ale zároveň také v synchronnosti a simultánnosti a diskrétnosti. To znamená, že z Absolutního zdroje – Nejvyššího – přesně z Absolutní niterné mysli Nejvyššího, je stvořena duchovní dimenze. Z této duchovní dimenze a z Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího je stvořena dimenze intermediální. Z této intermediální dimenze a z Absolutní vnější mysli Nejvyššího je stvořena dimenze fyzická. Toto je následný a zprostředkující řád Stvoření.

Jelikož každá dimenze však pochází z Nejvyššího, je stvořena Jím/Jí, z Něho/Ní a skrze Něho/Ni, Kdož používá všechny předcházející kroky stvoření jako stupínek pro další krok stvoření, využívaje všechny dostupné energie každého předcházejícího kroku.

Na straně druhé proces tvoření je nelineární a neodehrává se v prostorově - časovém kontinuu. Namísto toho se odehrává jako synchronní, simultánní a diskrétní nastávání, probíhání a stávání se. Během tohoto procesu jsou do každé dimenze a jí odpovídajících vesmírů a světů uvedeny různé časové a prostorové elementy a kategorie. Tři obecné dimenze se od sebe navzájem nekonečně odlišují, ale zároveň jsou navzájem spojeny, vtaženy a závislé prostřednictvím jim odpovídajících singulárních center. Tato singulární centra jsou pak navzájem spojena, vztažena a vzájemně závislá bez ohledu na dimenzi, vesmír, galaxii, sluneční systém, planetu, časovou linii, paračas či prostorovou linii, z nichž se

odvozují. Ve své úplnosti jsou pak všechna tato singulární centra, která ovládají a řídí jim odpovídající oblasti, zcela spojena, vztažena a závislá vzhledem k Absolutnímu jednomu zdroji a centru – Nejvyššímu, Kdož ovládá, řídí, udržuje, rozvíjí, tvoří, posouvá vpřed a vyvažuje veškeré Stvoření prostřednictvím těchto singulárních center.

Avšak, jak se předtím uvádí, tato struktura a povaha Stvoření se odvozuje z absolutní struktury Nejvyššího. Nejvyšší byl, kromě jiného, definován jako Absolutně sebeuvědomělá, Sebevnímající, Sebeznanající a Absolutně vědomá Sentientní entita a Bytost. Z takové Absolutní přirozenosti Nejvyšší tvoří nekonečný počet a varietu sentientních entit v lidských a ne-lidských formách, pro něž Nejvyšší zařizuje vhodná prostředí ve formě duchovních, intermediálních a fyzických či hmotných dimenzí. Forma, struktura a povaha těchto dimenzí se odvozuje od struktury a povahy sentientní mysli; tato sentientní mysl je přesnou replikou Absolutní sentientní mysli. Takže tu máme Absolutní sentienci, jež stále a neustále tvoří k Sobě relativní sentience, jež se stávají procesy a extenzemi Absolutního Nejvyššího v relativním smyslu.

Z tohoto vychází struktura a povaha všech sentientních entit bez ohledu na jejich vnější formu. Každá a všechna sentientní entita odráží v jedinečném, relativním stavu a procesu a rozpoložení Absolutní přirozenost a Strukturu Nejvyššího. Jinými slovy: Každá sentientní entita je obrazem a podobou Nejvyššího v Jeho/Jejím jednom absolutně jedinečném pojetí, ideji, myšlence, kategorii či představě, které jsou extendovány do procesu jsoucna a bytí jedné sentientní entity; sentientní entita v této konotaci v sobě odráží strukturu a povahu veškerého Stvoření.

Protože Nejvyšší sestává z tří obecných Absolutních úrovní Svě Absolutní mysli, skládá se každá sentientní entita ze tří úrovní své mysli: Niterné mysli, vnitřní mysli a vnější mysli. Protože tyto mysli přesně souvztaží s absolutní strukturou Absolutní mysli Nejvyššího a protože odvozují své jsoucno a bytí, smysl a význam z absolutní mysli Nejvyššího, je každá a jakákoli sentientní entita spojena, vztažena a závislá na Absolutním jsoucnu a Absolutním bytí Nejvyššího. Toto je jeden z životně nejdůležitějších, nejzávažnějších a nejzákladnějších duchovních principů Stvoření.

Avšak jelikož je každá sentientní entita jedinečným, relativním reprezentantem Absolutního Nejvyššího, odráží kumulativní součet nekonečného počtu a variety těchto sentientních entit celkovou Absolutní přirozenost a Strukturu Absolutní mysli Nejvyššího. Vzhledem k tomuto uspořádání je každá sentientní entita prostřednictvím svého vlastního subjektivního centra spojena, vztažena a závislá vzhledem ke každé a jakékoli jiné sentientní entitě bez ohledu na to, v jaké dimenzi, vesmíru, slunečním systému, planetě, časové linii, paračasu či prostorové linii se taková sentientní entita momentálně nachází.

Protože se na druhé straně všechno jsoucno a bytí vnějších forem a prostředí odvozuje z idejí, pojetí, kategorií, myšlenek, principů a představ sentientní mysli, jsou všechny tyto formy a prostředí spojeny, vztaženy a závislé vzhledem k sentientní mysli prostřednictvím svých a ze svých vlastních singulárních objektů a těmito objekty, které jsou centrálně umístěny v jim odpovídajících oblastech.

Z toho vyplývá velmi důležité metafyzické pravidlo: Všechny zákony a principy, které řídí a ovládají jim odpovídající dimenze, vesmíry, galaxie, solární systémy, planety a rozličná tělesa, podléhají kontrole, manipulaci, novému uspořádání, zrušení, novému ustavení, přetvoření, rekombinaci či čemukoli, co máme, sentientní mysli. Aby se zopakovalo tvrzení ze „Základů lidské duchovnosti“:

Prostředí a vnější formy jsou pro sentientní entity; sentientní entity nejsou pro jim odpovídající prostředí a formy. Proto sentientní entity navrhují, určují a ovládají všechny zákony a principy, které ovládají a řídí jim odpovídající vesmíry.

Výše popsaná povaha a struktura Stvoření a inter- a intraspojení a vztažení všeho a všech ke všemu a všem je platná a použitelná pouze ve sféře pravého Stvoření a v realitě jeho jsoucna a bytí. Jak se zdůrazňuje výše, má každá oblast své vlastní zákony a principy, které jsou použitelné a platné pouze v její vlastní doméně. Jsou však spojeny s daleko obecnějšími zákony a principy a odvozeny z daleko obecnějších a univerzálnějších zákonů a principů, které jsou nadřazeny všem, které v pořadí následují.

Jak se uvedlo předtím, žádný z těchto zákonů a principů, idejí, pojetí, myšlenek, představ a projevů nemá žádnou platnost a použitelnost v zónách vymístění. Pojetí těchto zón bylo popsáno v první kapitole této knižky.

Cokoli v zónách vymístění nastává, probíhá a stává se, je výsledkem deformací, perversí, inverzí, mrzačení a popírání všech zákonů, principů, pojetí, idejí, kategorií a představ, které ovládají a řídí skutečné Stvoření. Zde je třeba si opět a zase uvědomit, že v zónách vymístění není možný žádný počáteční, původní a vytvářející tvořivý počín, protože jejich struktura a povaha sestává z neshod a odpadků, které jsou neustále vypuzovány z pravého Stvoření jako výsledek stálého uvědomění si možnosti volby všech sentientních entit odmítat, popírat nebo deformovat výše popsanou duchovní strukturu a povahu Stvoření a jeho Stvořitele. Není možný žádný ryzí a původní tvořivý počín na základě „principů“ a „zákonů“ odpadnutí a odpadků. Takže všechno úsilí, snažení a snahy těchto zón vymístění jsou zaměřeny na marné pokusy dokázat, že tyto odpadky jsou a toto odpadnutí je pouze jedinou realitou, pravým životem a jedinými zákony a principy ve vesmíru. Vše ostatní je buď odchylkou, výjimkou z pravidla, nebo jen pouhou iluzí, která není uchopitelnou realitou. Toto jsou na hlavu postavené pseudoprincipy a pseudozákony, které ovládají a řídí zóny vymístění v jejich aktivovaných a obydlených sférách. Tyto pseudozákony a pseudoprincipy, jsouce protikladem ke skutečným a pravým zákonům a principům, přežívají a jsou možné jen vzhledem k existenci pravé duchovní reality Stvoření. Všechny antizákony, antiprincipy, antiduchovnost, antiduševnost, antihmota, antičástice atd., jsou možné jen vzhledem ke jsoucnu a bytí pravých zákonů, principů, pravé duchovnosti, duševnosti, hmoty, pravých částic atd. Pravá realita není závislá a neodvozuje se od své antireality. Avšak antirealita nemůže být a existovat a dokonce ani v jakékoli formě a jakýmkoli způsobem nastávat bez jsoucna a bytí pravé reality.

Negace reality není pravou realitou. Jinak by nebylo co negovat. Negace něčeho nemůže nastávat, probíhat a stávat se. Aby se něco negovalo, je nutné nejdříve postulovat pravou existenci tohoto něčeho předtím, než by se to mohlo důvodně a logicky negovat. Negovat něco, co neexistuje, nemá žádný smysl, protože žádné pojetí či myšlenka negace nemůže nastat z nejsoucího a neexistujícího.

Taková situace dostává zónu vymístění do podivného, zvráceného a obráceného absolutního vztažení, propojení a závislosti vzhledem ke jsoucnu a bytí pozitivního stavu, pravého Stvoření a všech jeho duchovních principů. Jelikož zóny vymístění přežívají veskrze z pravého Stvoření, nejsoucno a nebytí pravého Stvoření by také bylo nejsoucnem a nebytím zón vymístění. Zvrácená propojenost, vztažnost a závislost zóny vymístění vzhledem k pravému Stvoření je pouze jednosměrná. Mezi zónami vymístění a pravým Stvořením není žádná vzájemná propojenost, závislost a vztažnost. Avšak stejným způsobem jako po celém Stvoření, existuje vzájemná

propojenost, vztažnost a závislost mezi všemi zónami vymístění, pouze způsobem zvráceným, převráceným a vzhůru nohama.

Pravé Stvoření pro své přežívání, fungování a svou progresi nepotřebuje nic ze zón vymístění, zatímco udržování každé životní formy a funkce je v zónách vymístění zcela závislé na faktu jsoucna a bytí pravého Stvoření.

Jelikož toto je jednostranným spojením a závislostí, není ze zón vymístění možný žádný přístup k pravému Stvoření. Proto není z těchto zón nic ze skutečného Stvoření vnímatelné. Principem zde je, že každé uvědomování, komunikace a vztah jednoho stavu vzhledem k jinému je možné pouze na vzájemné multiúrovňové propojenosti, vztažnosti a závislosti, které probíhají simultánně, synchronně a diskrétně mezi nimi všemi. Jeden potřebuje nejprve simultánně uznávat a být uznáván, aby s to mít vztah k jsoucnu a bytí jiných, vnímat je a poznávat. Jelikož vše v zónách vymístění je založeno na popírání, odmítání, deformaci, inverzi a perverzi zákonů, principů a faktů pravého Stvoření, nelze mezi nimi ustanovit vzájemné spojení.

Takže nic, co patří k pravému Stvoření a je z něho, se v zónách vymístění nemůže objevit ve své původní formě či obsahu. Aby se to zde objevilo ve své původní formě a obsahu, muselo by to zde být nejprve uznáno, poznáno a přijato za takové, jaké je. Jelikož tu taková situace nenastává, není za současně existujících podmínek žádným způsobem možný přímý přístup ze zóny vymístění k pravému Stvoření.

Jiným problémem se zónami vymístění je to, že vše v nich je ve stálé opozici ke všemu v reálném Stvoření. To platí jednotně o všem v této zóně včetně její fyzické struktury. Takže například to, co pozemští vědci považují za život, není pravým životem; co považují za pravou hmotu, pravou hmotou není; co považují za pravé molekuly, atomy či částice, těmito není. Namísto toho to jsou vymístěné elementy neboli odpad a spad pravých elementů a života. Takže mrtvá antihmota je kupříkladu považována za zdroj života. Takové pojetí vede k tomu, že smrt se přijímá jako život.

V pravé realitě Stvoření je vše uspořádáno v jednom univerzálním řádu, který směřuje z nitra k vně, zatímco v zóně vymístění probíhá vše duálním, opačným směrem – z vně do vně (vně je považováno za „uvnitř“) a směrem z vně do „uvnitř“. Protože ale vně není nic samo sebou a o sobě, je směřování z vně do tohoto druhu „uvnitř“ iluzí reality a směřování z vně do vně deformací pravé reality.

Takže ať se v zónách vymístění dosáhne jakýchkoli vědeckých závěrů o životě, povaze a struktuře vesmíru, jsou to jen falešnosti, iluze a deformace toho, čím pravý život a pravá povaha a struktura vesmíru je. Jelikož vědci nemají žádný přímý přístup k pravému Stvoření, není pro ně možné získat žádné platné, stabilní a spolehlivé závěry a poznatky.

Co zajisté získávají, jsou zákony, principy a uspořádání ovládající a řídící zóny vymístění pouze v rámci jejich vlastní sféry pseudojsoucna a pseudobytí. Tyto pak považují za pravý obraz vesmíru a života. Vědecká pozice je v zóně vymístění kvůli povaze této zóny možná jen ze zevnějších k zevnějšístem čili u vně do vně. Takže většina vědeckých závěrů je odvozena pouze z vnějších pozorování.

Taková je podivnost zón vymístění. Vše v nich je zaměřeno na zevnější, zevně a vně. Aby se oponovalo pravé realitě Stvoření a jejím duchovním principům, bylo nutné ustanovit po všech zónách vymístění odlišnou sadu pravidel, zákonů a principů, které by tyto zóny ovládaly a řídily na zcela jiném základě než pravém

Stvoření. Jinak by žádná opozice k pravému Stvoření nemohla nastat. Tato nutnost se neomezuje jen na strukturální změny ve fyzických formách zón vymístění, ale též na ty, kdo v této zóně vznikají. Pseudotvůrci, kteří tento proces zahájili, potřebovali restrukturalizovat a přestavět jak fyzické pseudo-vesmíry s jejich singulárními centrálně umístěnými objekty, které vědci později nazvou černými dírami, ale, a to je nejdůležitější, potřebovali také restrukturalizovat – prostřednictvím genetických manipulací – všechny životní formy případných aktivovaných zón vymístění. Cokoli se v zónách vymístění vytvoří, musí se přizpůsobit principům a zákonům, které tyto zóny ovládají a řídí, jinak by zde nikdo nemohl přežít. Jelikož se vše v těchto zónách ubírá směrem z vně do “uvnitř” či k vně, bylo nutné uspořádat budoucí lidskou mysl pro tyto zóny tak, aby byla v souladu se strukturou těchto zón. Tato struktura je přesným opakem struktury lidské mysli v pravém Stvoření.

V pravém Stvoření je Niterná mysl každé sentientní entity v centru, z něhož jedinec ovládá a řídí svůj vlastní vesmír a život prostřednictvím odpovídající vnitřní a vnější mysli. V zónách vymístění je zevní mysl v dominantním a vládnoucím postavení a vše ostatní se buď popírá jako neexistující, nebo jako jsoucí v podřízené pozici. Takže jakékoli ovládání a vládnutí je v zónách vymístění ze zevnějších, zevnějších a v zevnějších. Toto je jednosměrné směřování vlády, jež vyžaduje speciální uspořádání, které v reálném Stvoření neexistuje. Tato situace také vyžaduje restrukturalizaci lidského mozku. Bylo nutné rozdělit mozek na dvě poloviny a překřížit nervové cesty vcházející do mozku tak, že levá strana těla je ovládána pravou hemisférou a pravá část levou hemisférou. Toto uspořádání odráží převrácený a zvrácený řád zón vymístění. Avšak, což je nejdůležitější, umožňuje separaci všech niterných vjemů a zkušeností od jakýchkoli vnějších, kladouc důraz zcela na zevní způsob života a jednostrannou preferenci mozkových funkcí – dominantní hemisféry oproti nedominantní. V takovém uspořádání by se jedna hemisféra přetěžovala a druhá by byla nevyužita. Takže by se zajistila nerovnováha a deformace pravé reality dokonce i v zevní formě života. A jelikož je vše v zónách vymístění založeno na tomto druhu zevnějších, nepřijímalo by se zde nic jiného než deformace skutečnosti.

Dobrý příklad tohoto zvláštního uspořádání v zónách vymístění lze nalézt ve způsobu, jakým lidé na Zemi mezi sebou komunikují. Tato komunikace může ovšem být pouze ze zevnějších do zevnějších, jelikož toto je základním pravidlem a zákonem zóny. Není zde možná žádná přímá komunikace z niterností do niterností. Aby taková komunikace (ze zevnějších do zevnějších) byla možná, bylo nutné restrukturalizovat vnější formu lidí zóny a zfabrikovat hlasivky, aby vnější řeč mohla přinášet své plody. Tento způsob lidské komunikace s ostatními závisí zcela na tomto vnějším uzpůsobení a je na něj omezen, místo aby byl závislý na jejich niterných myšlenkách, idejích, pojetích, projekcích představ atd. Taková situace ovšem vede k podivnému klamnému módu pseudojsoucna a pseudobytí (nemožnému v pravém Stvoření), kdy je jeden s to si myslet přesně pravý opak toho, co říká. Toto je jedním z hlavních důvodů toho, proč v zónách vymístění nejsou možné žádné pravé vztahy a žádná pravá manželství.

V pravém Stvoření není ke komunikaci třeba hlasivek, protože zde se veškerá komunikace odehrává z nitra do nitra a z niterností do niterností. Pokud jsou jedincovy myšlenky, ideje, pojetí, představy atd. nasměrovány k jedné osobě či vícero jednotlivých osob, jsou přijímány a vyznívají jasně v jiné mysli či myslích simultánně s nasměrovanou projekcí. Za takové situace je nejen nemožné, ale zcela nemyslitelné, aby někdo v pravém Stvoření vyslal něco, co by nebylo původní, ryzí a pravdivé. Nic klamného zde nelze přenášet anebo přijímat.

Jiný příklad zvrácených pojmání zón vymístění a jejich vědců lze nalézt ve způsobu, jakým tito vědci vnímají, chápou a popisují život. Opět ho popisují ze zevnějšností k zevnějšnostem. Pozorují vnější formu života, v tomto případě lidské tělo. Z fungování této zevnější formy života činí závěr, že životem jsou funkce tohoto těla. Žádné jiné faktory se neberou v úvahu. Nemohou o nich uvažovat, protože to by bylo v rozporu se zákony a principy, které ovládají a řídí zóny vymístění. Aby brali v úvahu faktory jiné než zevní, museli by vědci porušit tyto zákony a vyvinout metodologii, která by jim umožnila postupovat do nitra z nitra.

Z takovéto vnější pozice a pozorování se tedy činí destruktivně nesprávný závěr, že život je produktem pouze bílkovino-uhlíko-kyslíkových elementů, jen vzhledem k nim je možný a je omezen pouze na tyto elementy, které svými rozličnými kombinacemi dávají popud pro zahájení vývoje různých životních forem a druhů. Jelikož toto je faktické uspořádání vnějších forem života na Zemi, neexistuje podle vědců jiný druh života než život tělesný. Tudíž jakékoli jiné podmínky či prostředí ve Vesmíru, než které se na Zemi nacházejí, nemohou udržovat žádný život. Toto je nevyhnutelný závěr, který přichází z přístupu od zevnějšností. Fakticky ale žádný život v tělesné formě neexistuje sám sebou a v sobě. Právý život není závislý ani se neodvozuje od žádné kombinace jakýchkoli elementů jakýchkoli prostředí či jakýchkoli zevních podmínek. Jedinec může ve své duchovní esenci a substanti žít na jakémkoli místě, v kterékoli době, za jakýchkoli podmínek a v jakékoli situaci po celém jsoucnu a bytí bez ohledu na strukturu a povahu takové situace, bez jakékoli závislosti na vlastním zevním prostředí či těle. Pravdou v této věci je, že sentientní život si ze své svobodné volby vytváří své zevní formy projevu z kterýchkoli elementů Stvoření, jaké si přeje.

Sentientní život bere v úvahu různé elementy, vybírá si ty nejvhodnější pro svou svobodnou volbu a kombinuje je tak, aby sám sebe promítl do fyzické formy. Takže v tomto jednotlivém případě život nevzniká z kombinace bílkovino-uhlíko-kyslíkových-atd. elementů, ale život tyto elementy vyvinul z idejí své Niterné mysli a vybudoval si vnější fyzickou formu pro své vnější vyjádření a pociťování a pro určité důležité vesmírné poučení. Když splní svůj účel, jsa v této zvláštní formě, život se jednoduše odpojí od této jednotlivé zevní formy a vyvine jinou zevní formu někde a někdy jinde, kde a kdy je to nejpotřebnější a nejvhodnější v každé jednotlivé situaci, která nastává v hierarchii duchovní organizace Nejvyššího.

Jiným příkladem omezení přístupu od zevnějšností k zevnějšnostem, který ovládá a řídí zóny vymístění, je to, jak vědci pojmají rychlost či pohyb. Omezují svůj Vesmír rychlostí světla, neschopni si představit či pojímat něco nad touto rychlostí na straně jedné a na straně druhé za bodem, který považují za nehybný čili za nulovou rychlost, o žádné rychlosti neuvažují. Avšak v realitě pravého Stvoření taková situace neexistuje. Lze o ní uvažovat jen v zónách vymístění, kde jsou lidé svou zevní strukturou ohraničení určitými mezemi, nedovolujícími jim poměřovat či chápat něco, co je mimo těchto vnucených hranic. Vnucení těchto hranic pochází z negativního stavu. Je to také ochrana zbytku Stvoření před kontaminací a vlivem negativního stavu.

Moderní teoretičtí fyzikové začínají toto nesprávné pojetí měnit (pod vlivem nového duchovního probuzení). Nedávno postulovali možnost existence teoretické subčástice zvané „tachyon“, o které se předpokládá, že se nachází v oblasti pohybu nadsvětelnou rychlostí. Nevědí ale jistě, zdali taková částice existuje či nikoli, ale někteří moudře usuzují, že existuje. Tento „hypotetický“ tachyon se hýbe rychleji, než je rychlost světla. Fakticky je pro tuto subčástici rychlost světla nejmenší možnou, téměř klidovou rychlostí. Při rychlosti světla se takřikajíc začíná právě

rozehřívat a pohybuje se ke své maximální rychlosti čili ke své vlastní „rychlosti něčeho“, jež je limitem jejího vesmíru.

Takže lze bezpečně a správně pojímat a postulovat bytí a jsoucno sentientních entit a jejich vesmírů, galaxií, slunečních systémů, planet a jiných nebeských těles, které jsou umístěny a situovány do podmínek, ve kterých je překročena rychlost světla, jak ji chápou a popisují pozemští vědci. Totéž ale platí v jiném směru. To, co je pro lidské tvory na Zemi klidovým pohybem čili žádným pohybem vůbec, může být nejzazší „světelnou rychlostí“ pro vesmíry, které spočívají pod tím, co je pro pozemské lidi nulovým pohybem. Tak to ovšem pokračuje v obou směrech až donekonečna, aby se reflektovala Absolutní přirozenost Nejvyššího, jejíž povaha není omezena v žádném smyslu ničím.

Takové pojmy jako kupříkladu „rychlost světla“, „nulový pohyb“ a podobné ideje jsou platné a použitelné jen ve vnějších zevnějšnostech jsoucna a bytí. Vše v zónách vymístění je ovládáno a řízeno takovým vnějším vnímáním – z vnějšku do vnějšku – a je velmi obtížné, pokud ne nemožné, aby lidé v těchto zónách pojímali cokoli odlišného od toho, co vidí, slyší, pociťují a vnímají svými zevnějšnostmi. V niterných procesech, v nichž se nachází pravé a skutečné Stvoření, ani neplatí, ani se nepoužívají žádné takové zákony, pojmy a principy jako „rychlost světla“ atd. Zde existuje jen „rychlost“ myšlenky či ideje, která není omezena žádnou fyzikální rychlostí či bariérou, ale jen stupněm vnímavosti a pociťování přijímače takových myšlenek a jejich vysílatele. Čím jasnější, logičtější, pochopitelnější a intenzivnější je projektovaná myšlenka; představa, pocit či zkušenost, tím bezprostřednější je její vnímání, přijímání, chápání, asimilace a zpětná vazba, umožňující příjemci takové vyslané dávky, aby se zcela a úplně naladil a v sobě vytvořil vhodné podmínky pro toto přijímání.

Takové jsou zákony a principy, které ovládají a řídí skutečné Stvoření. Jsou založeny na niterných stavech, procesech a rozpoloženích, které jsou zaměřeny mnoha směry z nitra do nitra a z nitra do zevnějšku s konstantní zpětnou vazbou zkušeností z vnějšku do nitra.

Vzhledem k výše popsaným metafyzickým pojmům by bylo radno formulovat a shrnout následující principy duchovní metafyziky:

1. Existuje jeden absolutní singulární objekt v absolutním stavu, procesu a rozpoložení, který je Absolutním centrem všeho ve jsoucnu a bytí.

Tento Absolutní singulární objekt je umístěn vně časového a prostorového kontinua, ale je všudypřítomný na každém místě a v každé době, aniž je závislý ve Svém jsoucnu a bytí na něčem, co má prostorově - časovou povahu. Tento Absolutní singulární objekt je od věčnosti do věčnosti absolutním zdrojem všeho jsoucna a bytí. Svou Absolutní povahou je tento Absolutní zdroj čistým Absolutním vědomím a Absolutní uvědomováním, jež je ve stavu a procesu neustálého tvoření ze svých Absolutních principů Lásky a Moudrosti a jejich absolutních odvozenin. Veškeré Stvoření od nejniternějšího až po nejzevnější a od nejvyššího až po nejnižší je odrazem Povahy Absolutně vědomého absolutního zdroje a je relativní k této Absolutní kondici. Lze tudíž veškeré Stvoření pojímat jako jsoucí v nejzazším smyslu čistým procesem vědomí a myšlení. Takže cokoli existuje, existuje jako důsledek a následek tohoto procesu vědomí a myšlení, a je tudíž výsledkem aktivit elementů těchto procesů vědomí a myšlení.

Vědci na Zemi si správně povšimli jistých zvláštností elektronů a jiných částic, které je přivedly k víře, že se elektron chová tak, že se z toho dá vyvodit, že každý

elektron má svobodnou vůli. Mít svobodnou vůli znamená být vědomý. Není možná žádná svobodná vůle bez uvědomění a vědomí.

Není to ovšem elektron či jakákoli jiná částice, co má svobodnou vůli a je vědomá ze sebe a o sobě, ale svobodný a vědomý je obsah této částice. Podstatné zde je to, že každá částice je zvláštním nosičem a reflektorem zvláštních subelementů procesů vědomí a myšlení, které jsou zapouzdřeny v zevní formě jednotlivé částice. Takový subelement se svým formálním nosičem je přesnou a dokonalou souvztažností vzhledem ke svému Absolutnímu subelementu a jeho Absolutnímu nosiči v Absolutní zdroji, z něhož v nejzazším smyslu odvozuje své jsoucno a bytí. Jelikož je tento Absolutní zdroj čistým Absolutním vědomím a Absolutním procesem myšlení, cokoli se odvozuje z této kondice, musí a může být jen čistým vědomím, procesem myšlení a odpovídajícími energiemi vědomí a myšlení. Odtud má elektron „svobodnou vůli“.

Protože v Absolutním zdroji existuje Absolutní počet nekonečných počtů a variet elementů a subelementů, částic a subčástic, stavů a procesů Absolutních čistých procesů Vědomí a Myšlení, existuje tudíž ve Stvoření nekonečný počet a varieta částic a subčástic, které jsou v souvztažné pozici ke svému nejzazšímu Absolutnímu zdroji.

Jak se v Absolutní zdroji a Jeho Absolutním vědomím odehrává neustálá produkce a kreace rozličných idejí, pojetí, myšlenek, kategorií, principů, představ atd., provádí se neustále znovuospořádání, interakce, kombinace, adice atd. všech elementů a subelementů tohoto Absolutního vědomí. Souvztažně s touto situací se odehrávají aktivity v rámci všech energií, které se uvolňují jako výsledek absolutních aktivit, a z nich vyvěrají souvztažné aktivity ve všech částicích a subčásticích, které energie vědomí pro sebe budují jako své vlastní nosiče a vnější formy.

Protože jsou v přesné a dokonalé souvztažnosti se svými Absolutními věčnými aktivitami v Absolutním zdroji a jeho Absolutním procesu vědomí a myšlení, mají sklon se uspořádávat, interagovat, kombinovat, přidávat, odebírat či nově se aranžovat atd. do různých dimenzí a jim odpovídajícího nekonečného počtu a variety vesmírů, galaxií, solárních systémů, planet a jiných nebeských těles, které sestávají z takových částic a subčástic. Ve svém celku i ve svých jednotlivostech jsou tyto částice a subčástice souvztažnostmi jejich Absolutních protějšků.

Jelikož Absolutní zdroj je Absolutní úplností, Jednotou, Jedností a Harmonií všech Absolutních elementů a Subelementů svého Absolutního čistého procesu vědomí a myšlení, jsou všechny částice a subčástice navzájem spojeny, vztaženy a závislé jak v rámci Absolutního zdroje i celého Stvoření, tak i vzhledem ke svému Absolutnímu zdroji. Takže veškeré Stvoření je jednotou, jedností a harmonií celku jako repliky Absolutní jednoty, Jednosti a Harmonie Absolutního zdroje, Kdož je Absolutním centrem celku Stvoření, z Něhož toto Stvoření neustále a stále nastává, probíhá a stává se.

2. V centru každé dimenze, každého vesmíru, každé galaxie, každého solárního systému a každé planety jako celku existují singulární objekty. Tyto objekty jsou propojeny, vztaženy a závislé navzájem a vzhledem k Absolutnímu singulárnímu objektu, který je Absolutním centrem a Zdrojem veškerého Stvoření v úplnosti jeho jsoucna a bytí. Tyto singulární objekty udržují prostřednictvím svého inter- a intrapropojení, vztažení a závislosti vzhledem ke všem ostatním a vzhledem ke svému Absolutnímu zdroji veškeré Stvoření ve stavu a procesu stálé vyváženosti a rovnováhy neustálým přerozdělováním, přestrukturováním, přetvářením, přidáváním atd. duchovních energií i jejich vnějších forem a nosičů a prostřednictvím nich.

Formy a nosiče těchto duchovních energií vědomí mohou být povahy duchovní, duševní či fyzické. Bez ohledu na to, jaké povahy jsou, je jejich obsah vždy duchovní, protože je vědomý a sebeuvědomující se, odvozující se z Absolutního stavu a Procesu Absolutního vědomí. Žádné jiné vědomí než duchovní nemůže být a existovat. Ať se v jednotlivých dobách anebo místech manifestují jakékoli jiné aspekty či elementy vědomí, jsou tyto vždy odvozeny a závislé na jejich centrálním vědomí, které je vždy duchovní.

Vnější forma a nosič vědomí může být jakékoli povahy. Niterný stav a proces vědomí však může být jen duchovní, jelikož vše ve Stvoření probíhá z uvnitř do vně, to znamená z duchovního skrze duševní do fyzického čili přírodního. Toto je řád Stvoření.

V tomto smyslu lze každou dimenzi, vesmír, galaxii, sluneční systém, planetu a těleso pojímat jako jsoucí duchovní, vědomé a uvědomující si entity projevující se, aktualizující se a realizující se v různých vnějších formách. Tyto zevní formy jsou změnitelné, modifikovatelné, pohyblivé a nahraditelné, jak je třeba, když je třeba a kdy je třeba. Zákony a principy vědomí jsou nadřazeny všem zákonům a principům zevních forem projevu. Nové uspořádání jakýchkoli zevních forem je tudíž možné vůči duchovního vědomí.

3. Absolutní centrum veškerého Stvoření, jsouc Absolutním čistým procesem Vědomí a Myšlení, se správně pojímá jako Jedna absolutní sentientní entita, která si sama sebe absolutně uvědomuje a představuje, sama sebe pojímá, vnímá a zná. Tato absolutně jedna Absolutní sentientní entita je jedinou Absolutní realitou. Všechny ostatní reality a jejich různé nekonečně početné a různorodé formy se odvozují z této Absolutní reality. Pro účel tohoto pojednání se nazývá Nejvyšší. Jelikož Nejvyšší je jedinou Absolutní entitou, která má realitu v Sobě a ze Sebe, může každá sentientní entita být a je reálnou jen z Absolutní reality Nejvyššího. Realita každé sentientní entity je vztažena, spojena a závislá vzhledem k Absolutní realitě Absolutního jsoucna a Bytí Nejvyššího.

Jelikož je každá entita relativní k Absolutní sentientní entitě – Nejvyššímu, je extenzí a procesem určitého jedinečného elementu, částice či subčástice nebo subelementu Absolutní sentientní přirozenosti Nejvyššího. Úplný kumulativní součet všech nekonečných počtů a variací sentientních entit ve jsoucnu a bytí od věčnosti do věčnosti je nosičem a souvztažností v relativní kondici k veškerému absolutnímu počtu a varietě Elementů Absolutní přirozenosti Nejvyššího.

Vzhledem k této pozici všechny sentientní entity v jsoucnu a bytí bez jakékoli výjimky a výluky, jsouce nosiči, extenzemi a procesy jedinečných a různých atributů Absolutní přirozenosti Nejvyššího v relativní kondici, musí být a jsou navzájem spojeny, ve vztazích a závislé, skládající se v jednoho ducha, duši a tělo Stvoření, jež je přesnou replikou a souvztažností Absolutní přirozenosti Nejvyššího v relativní kondici.

Jelikož je tedy jedinou realitou v jsoucnu a bytí Absolutní realita Jsoucna a Bytí Nejvyššího jako Absolutní sentientní entity a jelikož všechny sentientní entity jsou obrazy a podobami Absolutního Nejvyššího v relativní kondici, odvozují se všechny ostatní skutečnosti, které obklopují sentientní entity, z reality jsoucna a bytí sentientních entit. Jinými slovy: Cokoli existuje, existuje kvůli jsoucnu a bytí vědomí a procesů myšlení sentientních myslí. V tomto smyslu je reálná pouze sentientní mysl, protože se odvozuje z Absolutní reality Absolutní sentientní mysli Nejvyššího.

Takže kdyby se v obecnosti z dimenze, vesmíru, galaxie, solárního systému, planety, hmoty, částice atd. odstranily jakékoli myšlenky, ideje, vědomí či sentience, jejich existence by okamžitě zanikla a přestaly by být a existovat. Je to proto, že neustálé myšlenkové procesy a aktivity sentientních myslí emanují a vyzařují energie, které samy sebe zapouzdřují v zevních formách částic, elementů atd.: Tyto elementy a částice vznikají ze svých idejí v sentientní mysli. Jestliže by se tyto aktivity sentientních myslí náhle zastavily, zastavila by se veškerá emanace a radiace duchovních a ostatních energií. Jelikož vnější formy takových energií vznikají ze svého obsahu a jsou spolu s ním udržovány, nenastalo by opětovné doplnění tohoto obsahu, který je čistě myšlenkovou energií, a zbylé energie by se navrátily do své prvotní podstaty uvnitř Nejvyššího. V okamžiku tohoto vybití by okamžitě ustala existence zevní formy vesmíru či jakékoli částice.

Jak se uvedlo předtím, jsoucno a bytí sentientních myslí nijak nezávisí na času, prostoru, místě, vzdálenosti, zevní vnější formě atd. Tudiž pro fyzické částice a hmotu je jedno, kde jsou a existují sentientní mysli. Co se jich týká, jsou neustálé aktivity sentientních myslí v jakémkoli čase a místě, aktivity, které produkují dostatek duchovních energií pro dobítí obsahu takových částic a pro udržování jejich jsoucna a bytí.

Tento princip a zákon je platný a použitelný pro jednu jednoduchou částici, jakož i pro celý singulární objekt, planetu, sluneční systém, galaxii, vesmír a celou dimenzi. A protože všechny sentientní mysli ve jsoucnu a bytí odvozují svou realitu z Absolutní reality jsoucna a bytí Nejvyššího, odvozují se všechna jsoucna a bytí v nejzazším smyslu z Nejvyššího a mohou být a existovat pouze proto, že Nejvyšší Je a Existuje. Každé jiné pojmání struktury a povahy Stvoření a života je úplnou marností a grandiózním podvodem a sebeklamem.

4. Tři výše zformulované principy duchovní metafyziky jasně naznačují, že vše ve Stvoření je ovládáno a řízeno z centra k obvodu čili z nitra ke vně. Také naznačují, že ve Stvoření existují singulární, centrálně umístěné objekty jak ve smyslu globálním, tak i oblastním neboli lokálním.

Struktura vnější formy Stvoření se odvozuje z niterné povahy sentientní mysli. Proto tento princip a zákon vlády a panování z nitra do vně je použitelný a platný pro každou sentientní entitu, jakož i každou společnost, národnost či pro veškeré obyvatelstvo jedné planety, solárního systému, galaxie, vesmíru, dimenze či pro veškerý jejich celek jako jednoho Stvoření.

Takže každá sentientní entita má ve své sentientní mysli singulární centrum. Toto centrum lze pojímat jako to nejniternější uvnitř každé sentientní entity, z něhož jedinec řídí a ovládá svůj vlastní soukromý vesmír zákony a principy, formulovanými, ustanovenými a aktivovanými v tomto nejniternějším uvnitř. Toto singulární nejzazší centrum jakékoli sentientní entity se nazývá Niterná mysl. Nejniternější uvnitř této Niterné mysli se nazývá Nadjá. Niterná mysl každé sentientní entity je svou pozicí spojena a vztažena s Niternou myslí každé jiné sentientní entity a nejniternější uvnitř Niterné mysli – Nadjá je spojeno a vztaženo přímo se svým Absolutním zdrojem – Nejvyšším. Protože se toto Nadjá každé sentientní entity odvozuje přímo z Absolutního JÁ JSEM Nejvyššího, je sídlem Nejvyššího v každé sentientní entitě. V něm je Nejvyšší přítomen všude. Z této přítomnosti má každá sentientní entita život a žije.

Niterná mysl každé sentientní entity je také přímo spojena se všemi ostatními singulárními objekty, které jsou centry jejich oblastí a sfér vlivu. Prostřednictvím tohoto spojení ustavují duchovní zákony a principy Niterné mysli zákony a principy

přírodní, které ovládají a řídí jim odpovídající oblasti či celky, ať jsou jakékoli. V globálním případě je globální Niterná mysl všech sentientních entit spojena a vztažena s globálním singulárním objektem, který řídí jednu jednotlivou dimenzi nebo celé Stvoření.

Takže vše ve Stvoření je navzájem pospájeno, vztaženo a závislé vzhledem ke všemu ostatnímu skrze tato centra a nejniternejší uvnitř, jimi a z nich. V nejzazším smyslu jsou všechna spojena s Absolutním centrem a jeho Absolutním nejniternejším uvnitř – s Nejvyšším, vytvářející jednotu, jednost a harmonii veškerého Stvoření.

5. Struktura veškerého Stvoření se může pojímat následovně: V zásadě existují tři globální dimenze. Souvztahí se třemi úrovněmi Absolutního zdroje čili Absolutní sentientní mysli a odvozují se z nich.

První dimenzí je niterná čili duchovní dimenze, která se odvozuje z Absolutního duchovně - niterného Nejvyššího a souvztahí s ním. Tato dimenze se skládá z nekonečného počtu a variety duchovních vesmírů a nekonečného počtu jejich galaxií, slunečních systémů, planet a nebeských těles. Druhou dimenzí je dimenze intermediální čili duševní, která se odvozuje z Absolutního duševně - intermediálního Nejvyššího a souvztahí s ním. Tato dimenze také sestává z nekonečného počtu a variety zprostředkujících vesmírů a jejich galaxií, slunečních systémů, planet a jiných nebeských těles. Třetí dimenze je dimenze vnější čili fyzická/přírodní, která se odvozuje z Absolutního fyzicko - vnějšího Nejvyššího a souvztahí s ním. Také tato dimenze se skládá z nekonečného počtu a variety vesmírů a jim odpovídajícího počtu a variety galaxií, slunečních systémů, planet a nebeských těles.

Dohromady tyto tři dimenze vytvářejí jedno celkové Stvoření, které se jeví ve formě sentientní entity, relativní k Jedné Absolutní sentientní entitě – Nejvyššímu, z Níž tato sentientní entita odvozuje svou strukturu a přirozenost a s Níž ve všech ohledech souvztahí. Z této struktury a povahy lze zase a opět vidět, jak je vše ve Stvoření navzájem spojeno, vztaženo závislé.

Každá z těchto tří dimenzí je pak uspořádána do svých tří poddimenzí – niterné, zprostředkující a vnější. Každá z těchto tří subdimenzí je pak strukturována do svých tří vlastních stupňů – niterného, vnitřního a vnějšího. Každý z těchto tří stupňů je pak strukturován ve svých třech vlastních podstupních – niterném, vnitřním a vnějším a tak to jde ve všech dimenzích dále a dále ad infinitum.

Každý niterný stupeň je centrem své vlastní sféry a je spojen s niterným stupněm, ve vztahu k niternému stupni a odvozuje se z niterného stupně jemu předcházející úrovně až úplně dovnitř ke globální niterné - duchovní dimenzi. Každý intermediální stupeň je spojen s intermediálním stupněm, vztahuje se k intermediálnímu stupni a odvozuje se z intermediálního stupně své předcházející intermediální úrovně a skrze své vlastní niterné centrum je napojen niterným centrem až po globálně - zprostředkující - duševní dimenzi a dimenzi niterné - duchovní. Obdobně je každý vnější stupeň spojen s vnějším stupněm, má vztah k vnějšímu stupni a odvozuje se z vnějšího stupně své předcházející úrovně a prostřednictvím svých vlastních niterných a intermediálních center je spojen se všemi ostatními niternými a intermediálními centry až po globální centra vnější - fyzické dimenze, intermediální - duševní dimenze a niterné - duchovní dimenze.

Tak je završen celý okruh Stvoření a stojí tu jako dokonalá replika Absolutního zdroje – Nejvyššího, z Něhož odvozuje tuto strukturu a vzájemnou propojenost a s Nímž ve všech ohledech souvztahí.

6. Interdimenzionální propojení a vztahení je určeno principy a zákony souvztažností. Tyto zákony a principy stanoví, že každé nastávání vzniká a je započato v nejniternější - duchovní dimenzi a má okamžitý synchronní a simultánní dopad, důsledek a následek v probíhání intermediální - duševní dimenze a ve stávání se vnější - fyzické čili přírodní dimenze. Zároveň taková nastávání cyklicky postupují v každé dimenzi způsobem spojitým a následným, dokud nejsou přijata a nepůsobí ve všech úrovních, stupních, krocích a aspektech v rámci každé dimenze. Prostřednictvím singulárních center dimenzionálních oblastí a těmito centry existuje neustálá zpětná vazba toho, jak taková nastávání probíhají a stávají se a jak jsou přijímána, jak se na ně působí, jak se prožívají a dále se rozvíjejí. Tato zpětná vazba ze všech existujících center singularit, ať jakkoli lokální či globální, je synchronním a simultánním nastáváním a zároveň je cyklická a kontinuální v rámci každé dimenzionální globality a mezi všemi jejími singulárními lokalitami.

Existuje tedy spojitý tok a diskrétní nastávání informací o tom, jak se věci mají v každém daném stavu a procesu synchronnosti a v každém daném okamžiku spojitosti do nejmenších podrobností všech zkušeností, reakcí a chování ze všech globalit, lokalit a singularit. Taková informace je okamžitě přijímána, vnímána a inkorporována nejzazším centrem veškerého Stvoření, které je přímo spojeno s Absolutním centrem Absolutního zdroje všech a všeho – Nejvyšším. Nejzazší centrum Stvoření – máje takové přímé a bezprostřední spojení a vztah s Nejvyšším – poskytuje v nečasu a v neprostoru Nejvyššímu okamžitě všechny informace, zkušenosti a stavy dění, které nastávají, probíhají a stávají se ve všech časech, prostorech, synchronnostech, simultaniích, jakož i ve všech globalitách, lokalitách a singularitách až po jednotlivou subčástici. Takže Nejvyšší celkem vzato synchronně pozná každý jednotlivý detail toho, co se u každého a v každé věci ve veškerém Stvoření přihodí – bez ohledu na to, jak globální, nebo singulární či individuální on či ta věc je – postupně až k nejnižší subčástici a jejímu obsahu.

Prostřednictvím takového procesu Nejvyšší ovládá a řídí veškeré Stvoření, jakož i každou jednotlivou entitu kdekoli a kdykoli ve Jsoucnu a bytí. Tento proces ovládání a řízení veškerého Stvoření Nejvyšším lze pojímat jako Absolutní Božskou prozřetelnost Nejvyššího. A jelikož Božská prozřetelnost působí z rozpoložení nečasového a ne-prostorového, předvídá všechno dění a veškeré události kdekoli a kdykoli a v souladu s tím zařizuje nutná aranžmá a podmínky pro jejich uskutečnění a aktualizaci v časovo - prostorovém kontinuu a ve všech ne-časových a ne-prostorových stavech a procesech.

7. Každá jednotlivá sentientní entita je svou vlastní dimenzí. Jsouc svou vlastní dimenzí, je v přesné a dokonalé souvztažnosti s dimenzí globální. Zákony a principy souvztažností, jak se formulují v principu č. 6, jsou tudíž plně platné a použitelné u každé sentientní entity a jejího vztahu ke všemu ostatnímu v celém Stvoření. Prostřednictvím svého vlastního singulárního centra – Niterné mysli – je sentientní entita spojena s každou jinou sentientní entitou ve své vlastní dimenzi způsobem spojitým a cyklickým a se svým protějškem a prostřednictvím těchto samých protějšků se všemi ostatními ve dvou ostatních dimenzích všemi směry až k nejzazšímu centru – nejzazší Niterné mysli veškerého Stvoření a, v nejzazším smyslu, s Nejvyšším. Protože Niterná mysl každé sentientní entity je vybudována z elementů Absolutního zdroje – Nejvyššího, je Nejvyšší vždy přítomen v každé jednotlivé Niterné mysli čili v každé sentientní entitě jako ve Svém vlastním Jsoucnu. Principem zde je to, že každý a jakýkoli element je součástí celku. Celek je ve své povšečnosti přítomen v každém a jakémkoli svém prvku. Nejvyšší je tudíž ve Své plnosti přítomen v každém a jakémkoli prvku, ať je takový element obsažen v jakémkoli konglomerátu.

Takže každá sentientní entita má stálý a neustálý přímý přístup k Nejvyššímu v Sobě. Fakticky by sentientní entita bez takového přímého přístupu nemohla být a existovat bez ohledu na to, zdali sentientní entita využívá tento přímý kontakt pro komunikaci či z jiných důvodů. Je to proto, že jakékoli plynutí života je možné jen z Absolutního zdroje Života – Nejvyššího, Kdož je Životem o Sobě a ze Sebe. Nikdo proto nemůže produkovat život sám sebou či v sobě, ale jen z Nejvyššího a prostřednictvím Něho/Ní. Odtud logická nutnost věčné přítomnosti Nejvyššího v Niterné mysli každého.

Kvůli tomuto uspořádání a struktuře má každá sentientní entita bez ohledu na čas a prostor ve své Niterné mysli – z přítomnosti Nejvyššího v ní – informace o veškerém Stvoření. Takže každá sentientní entita potenciálně zná, co se odehrává na každém místě, v každé časové a prostorové linii, kondici, stavu, lokalitě atd. veškerého Stvoření.

Je řečeno, že každá sentientní entita to ví „potenciálně“. Tento výrok znamená, že taková znalost není sentientní entitě k dispozici aktuálně, protože žádná sentientní entita není absolutní. Jedině Absolutní sentientní entita má aktuální plnou znalost všeho a všech. Relativní kondice každé sentientní entity vzhledem k Nejvyššímu uvádí sentientní entitu do pozice, ve které má k dispozici každou znalost, jež je pro každou jednotlivou sentientní entitu v každém jednotlivém okamžiku jejího jsoucna a bytí třeba a nutná. Když potřeba takového poznání vyvstane, sentientní entita se obrátí přímo k Nejvyššímu v jeho Niterné mysli a přijme tuto nutnou potřebnou znalost a informaci. Děje se zde to, že v přítomnosti Nejvyššího v Niterné mysli každé sentientní entity jsou vždy přítomny a k dispozici ve svém celku veškeré poznatky a informace do posledního detailu. Tyto jsou ale uvolněny do uvědomění každé sentientní entity jen tehdy, když je třeba, pouze tam, kde je třeba, a jen v rozsahu, v jakém je třeba. Jestliže by se veškeré absolutní poznatky a informace ve svém celku uvolnily v jednom časovém okamžiku, sentientní entita by byla kvůli své relativní povaze okamžitě zničena. Dát absolutní poznání někomu relativnímu znamená toho někoho zabít. Proto jsou veškeré poznatky a informace, které jsou k dispozici v jedincově Niterné mysli, uvolňovány postupně, v progresivních krocích v souladu s jím zvoleným osudem a rychlostí duchovní progresu.

V niterné mysli každého existuje neustálá, stálá a věčná přítomnost Nejvyššího. Prostřednictvím této přítomnosti, jí a z ní je každý spojen, ve vztahu a komunikuje s kýmkoli jiným ve veškerém Stvoření. Jedinec si z pozice své vnější mysli může či nemusí být tohoto faktu vědom. (Toto tvrzení je povětšinou platné pro obyvatele zón vymístění, kteří vyvinuli nevědomé procesy a většina jejich životů probíhá kvůli aktivaci negativního stavu v nevědomí a neznalosti.)

8. Existuje mnohosměrná a jednosměrná úroveň a stupeň vzájemné propojenosti, vztažnosti a komunikování všeho ve Stvoření.

Mnohosměrný modus je vždy diskrétní, synchronní, simultánní a trojitý. Tento způsob je možný pouze prostřednictvím následujících souvztahností: Za prvé je to proces nastávání, který je stavem a rozpoložením duchovně - niterné dimenze; za druhé je to proces probíhání takových nastávání, který je stavem a rozpoložením dimenze zprostředkující - duševní; a za třetí je to proces stávání se probíhání takových nastávání, který je stavem a rozpoložením vnější - fyzické dimenze, včetně všech zpětných vazeb přijímání, vnímání, reakcí a zkušeností. Tento typ vzájemného propojení, vztažení a komunikování nezávisí na časově - prostorovém kontinuu, ale je ne-časové a ne-prostorové povahy. Překračuje všechny lokální zákony a principy, které ovládají a řídí každou oblast. Toto jsou takzvaná nelokální spojení.

Jednosměrný modus je na straně druhé vždy spojitý, nediskrétní, následný a lokální a podléhá místním zákonům a principům. Postupuje od nejvyššího k nejnižšímu, od většího k menšímu, od obecného k jednotlivému a od nejhrubšího k nekonečně jemnému. Vzájemné propojení a vztahy takového probíhání jsou zřejmé, a nepotřebují tudíž žádný komentář. Tento modus je závislý na časově - prostorových kategoriích Stvoření.

9. Všechny dimenze odděleně a ve vší své pospolitosti lze pojímat jako mající své vlastní stupně. Takže duchovní dimenze má svůj vlastní duchovně - duchovní stupeň, duchovně - duševní stupeň a duchovně - fyzický stupeň. Zprostředkující dimenze má svůj vlastní intermediálně - duchovní stupeň, intermediálně - duševní stupeň a stupeň intermediálně - fyzický. Dimenze fyzická má svůj vlastní vnější - duchovní stupeň, vnější-zprostředkující stupeň a zevní - fyzický stupeň.

Každá dimenze a každý stupeň v dimenzi jsou ovládány a řízeny souborem zákonů a principů, které jsou platné a použitelné jen místně v každém stupni a v každé dimenzi. Není možné žádné působení či přesun lokálních zákonů a principů z jedné dimenze do druhé. Jestliže se na všechny ostatní principy a zákony pohlíží prostřednictvím těchto zákonů a principů lokálních, jsou jedny druhými navzájem nerozpoznatelné a nepojímatelné.

Existuje však soubor zákonů a principů, které přesahují všechny místní a dimenzionální zákony a principy. Tento soubor překlenuje a sjednocuje všechny dimenze a jejich stupně. Tento soubor se nachází uvnitř centrálně umístěného singulárního objektu, jímž, jehož prostřednictvím a z něhož jedinec může komunikovat se všemi ostatními a všichni ostatní mohou komunikovat s tímto jedincem všemi způsoby komunikace v jsoucnu a bytí bez ohledu na čas a prostor.

Aby se tyto zákony a principy aktivovaly, jeden musí být s to se na okamžik oddělit a opustit všechny zákony a principy, jimiž je ovládán a řízen ve své oblasti. Taková schopnost to učinit je inherentní ve všech singularitách prostřednictvím vlastnictví individuálního centrálně umístěného objektu, který je spojen se všemi centrálně umístěnými objekty, či v případě sentientních entit, prostřednictvím vlastnictví Niterné mysli v nich, která je spojena se všemi ostatními Niternými myslmi ve jsoucnu a bytí. Niterná mysl každého jedince nepodléhá zákonům a principům žádné lokality. Namísto toho podléhá zákonům a principům, které ovládají a řídí Stvoření jako celek, jako povšechnost jeho jsoucna a bytí. Tyto zákony a principy jsou nadřazeny všem ostatním zákonům a principům ve jsoucnu a bytí.

10. Existuje neustálý pohyb veškerého Stvoření směřující k jeho nekonečné expanzi simultánně k nitru a k vně. Tento princip se odvozuje z Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Protože Stvoření bylo stvořeno z této Absolutní přirozenosti v relativní pozici k Ní, je svým jsoucnem a bytím motivováno být jako Stvořitel. Protože ale vzniká z Absolutního stavu a Rozpoložení, nemůže být absolutním či svým vlastním Stvořitelem. Nedostatek tohoto stavu je kompenzován procesem stále většího přibližování takovému absolutnímu stavu. Toto je princip Stvoření – nekonečná expanze dovnitř i ven. Nekonečné rozšiřování Stvoření vždy probíhá v následných krocích a ne způsobem spojitým. Takže když je dosaženo jednoho kroku, zůstává, dokud nevyčerpá svou užitečnost a účel. Proces využívání a vyčerpání užitečnosti každého kroku se odehrává způsobem spojitým. To znamená, že v rámci každého zvláštního kroku se odehrává neustálý pokrok od nejnižšího poznání a pochopení obsahu tohoto kroku. Když je z tohoto kroku vyzískáno všechno poznání a

pochopení, tento krok dochází svého konce a do jsoucna a bytí vchází krok nový, vybudovaný na kroku předešlém.

Tento princip platí ve všech dimenzích a ve všech jejich stupních. V nejzevnějším stupni Stvoření na konci kroku předcházejícího a na začátku kroku následujícího veškerý zevní stupeň kolabuje a spadne sám na sebe, čímž je připraven na další progresivní krok svého jsoucna a bytí. Takový krokový proces lze pojímat jako cyklický od jednoho cyklu ne-času a času i ne-prostoru a prostoru k dalšímu cyklu času a prostoru a ne-času a ne-prostoru.

V diskrétním módu jsoucna a bytí lze tento krokový proces pojímat jako cyklický od jednoho cyklu stavu a rozpoložení k dalšímu cyklu stavu a rozpoložení. To je jeho ne-časový a ne-prostorový cyklus.

Každý spojitý a diskrétní cyklus přesahuje ve všech ohledech cyklus předešlý.

Mezi cykly existuje přechodný stav, během něhož se koná úplné ohodnocení všech poznatků, zkušeností během tohoto cyklu získaných. Tento proces se někdy lidmi na Zemi pojímá jako poslední soud a konec světa. Když se toto ohodnocení završí, je veškeré Stvoření připraveno k tomu, aby nastal následující přesahující cyklus. Ve fyzických vesmírech fyzické dimenze je hmotě, předešle zkolabované do přechodného stavu, dán Nejvyšším nový popud, popud, který dává zrod novým vesmírům, které přesáhnou cokoli předešlého ve jsoucnu a bytí.

Ve všech ostatních dimenzích (nehmotných) se jim odpovídající vesmíry stahují zpět do nitra, aby se znovu ohodnotily, modifikovaly a doplnily novým. Jsou následně uvolněny pro nový obsah a formu v souladu s přesahujícím chápáním a poznáním relevantním dalšímu cyklu duchovní progrese, který vchází do jsoucna a bytí.

Tento proces běží až do věčnosti. Expanze Stvoření se aktualizuje a realizuje zcela jen tímto procesem. Žádný jiný způsob expanze není možný. Takto se Stvoření pohybuje směrem k většímu přiblížení Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Tento proces je vždy iniciován v uvnitř a k uvnitř, k většímu stupni niternosti, kde přebývá Nejvyšší, Kdož je Absolutním uvnitř. Z něho se odvozuje proces expanze do vně ve všech zevních a formálních nádobách jako reflexe a souvztažnost této vnitřní duchovní progrese. Zde je třeba si uvědomit, že je možno být „vně“ jen z „uvnitř“. Takže jakékoli změny v uvnitř jsou doprovázeny simultánními změnami ve vně; uvnitř přizpůsobí to vně pro jeho změny. Takto je vně vždy expandováno v souladu s dosaženým stupněm duchovního pokroku svého uvnitř, z něhož odvozuje veškeré své jsoucno a bytí.

11. Proces popsaný výše v principu č. 10 je výsledkem aktivit sentientních myslí. Dimenzionální rozpoložení, stavy a procesy spolu se všemi svými singularitami, lokalitami a globalitami reflektují aktivity a odpovídají i podléhají aktivitám sentientních myslí. Takže cokoli se stane v sentientních myslích, formuje dle sebe, ovlivňuje, ovládá, řídí a modifikuje a určuje to, co se stane v jejich vnějších prostředích.

Proto všechny cykly progrese, reflektované v celém Stvoření, jsou cykly progrese sentientních myslí. Ty jsou těmi, kdo jsou věčně motivováni, aby aproximovaly svého Stvořitele.

Tento princip cyklů a jejich progrese se ovšem vztahuje plně na jednu jednotlivou mysl, na sentientní mysl jedné společnosti, jednoho člověčenstva, jednoho národa, jedné planety, jednoho slunečního systému, jedné galaxie, jednoho vesmíru, jedné dimenze a konečně, jednoho veškerého Stvoření v jeho celku.

Takže když je jedna jednotlivá sentientní entita připravena přesáhnout sebou zvolený stupínek či zosobněný a individualizovaný cyklus, je stažena dovnitř kvůli novému ohodnocení, oznámkování, určení a posouzení. V okamžiku takového stažení zpět zevnější forma vnějšího stupně (jakou je například fyzické tělo lidských tvorů) kolabuje a umírá navracejíc se ke svým původním elementům, kde je reabsorbována do svého elementárního stadia. Během tohoto období nového hodnocení či soudu je sentientní entita v přechodném stavu, kde si zvolí, po svém vlastním niterném posouzení, nejvhodnější přesahující cyklus pro svou individualizovanou a osobní duchovní progresi. Jakmile se takový výběr učiní, sentientní entita zaujme své místo a pozici ve zvoleném cyklu; z tohoto místa a pozice získává novou zevní formu relevantní tomuto jednotlivému cyklu. Taková forma se zachovává, dokud není sentientní entita připravena učinit další krok ve svém vlastním duchovním pokroku. V přechodném stavu má sentientní entita zevní formu, která je relevantní stavu posuzování a opětovnému zhodnocení.

Podobný proces se přesně týmž způsobem odehrává u všech sentientních entit, ze kterých se skládá národ, stát, planeta, sluneční systém, galaxie, vesmír nebo u všech sentientních entit v jedné dimenzi anebo v celém Stvoření.

Takže lze takové cykly pokroku rozeznávat v jednom globálním cyklu, který se vztahuje ke všem sentientním entitám veškerého Stvoření nebo který se vztahuje k sentientním entitám jedné dimenze nebo jednoho vesmíru či jedné galaxie anebo jednoho slunečního systému či jedné planety nebo, nakonec, k jedné jednotlivé sentientní entitě. Kdyby se změřilo trvání takových cyklů v časových jednotkách, které používají lidští tvorové na Zemi, mohlo by se trvání jednoho časového cyklu pro sentientní entity celého Stvoření velmi hrubě aproximovat přibližně jedním trilionem roků ($1\,000\,000\,000\,000\,000\,000 = 10$ na 18 roků) či méně, nebo tím, co duchovně souvztáhí s pojmem „jeden trilion roků“. (Chápání tohoto pojmu je zde modifikováno ve srovnání s týmž termínem použitým v „Základech lidské duchovnosti“. V době psaní této knihy byl tento termín použit na život jednoho vesmíru. V duchovním smyslu bylo veškeré Stvoření pojímáno jako jeden vesmír. Avšak v průběhu psaní té knihy nebyla doba zralá pro hlubší porozumění tomuto pojmu.) Na straně druhé trvá jeden cyklus jedné dimenze přibližně jednu biliardu roků ($1\,000\,000\,000\,000\,000 = 10$ na 15 roků) či méně, neboli tolik, s čím duchovně souvztáhí termín „jedna biliarda roků“. Jeden cyklus jednoho vesmíru trvá přibližně až padesát miliard roků ($50\,000\,000\,000 = 5 \times 10$ na 10 roků) neboli tolik, s čím duchovně souvztáhí toto číslo. Jeden cyklus jedné galaxie trvá přibližně až třicet miliard ($30\,000\,000\,000$ roků) či více roků či tolik, s čím toto číslo duchovně souvztáhí. Jeden cyklus jednoho slunečního systému trvá přibližně až deset miliard roků ($10\,000\,000\,000$ roků) či více, neboli tolik, s čím souvztáhí toto číslo. Jeden cyklus jedné planety trvá přibližně několik miliard roků ($2-10\,000\,000\,000$ roků), neboli tolik, s čím duchovně souvztáhí toto číslo. Jeden cyklus jednoho lidstva na planetě trvá přibližně několik milionů roků ($2-10\,000\,000$ roků), neboli tolik, co duchovně souvztáhí s tímto číslem. Jeden cyklus jedné společnosti trvá přibližně několik století ($200-1000$) či tolik, s čím duchovně souvztáhí toto číslo. A konečně jeden cyklus jednotlivé sentientní entity trvá přibližně několik dekad ($20-100$) či více, či tolik, s čím toto číslo duchovně souvztáhí.

Tato časová měřítka jsou však velmi hrubá a přibližná a široce varíují od jednoho cyklu ke druhému. Fakticky mohou být o mnoho delší či kratší v závislosti na kvalitě a obsahu každého probíhajícího cyklu. Některé ideje, které se manifestují v nějakém jednotlivém cyklu, vyžadují mnohem delší čas k tomu, aby vyčerpaly a využily plně svou užitečnost a poučení. Jiné nevyžadují tolik času. Avšak zacházíme-li s časovými elementy, je třeba si pamatovat, že časové kategorie jsou použitelné jen ve fyzické - zevní dimenzi. Všude jinde neexistuje objektivní čas, ale spíše rozpoložení stavů, procesů a duchovních a duševních pocitů. Proto je čas subjektivní v tom, že co se může u jednoho zdát a pociťovat jako miliony roků, bude se u jiného zdát a pociťovat jako několik hodin.

Aby se to znovu zopakovalo: tyto fyzické časové elementy jsou velmi surové, jen hrubé a nepřesné aproximace stavu a procesu každého cyklu bez ohledu na to, zdali se cyklus vztahuje k veškerému Stvoření či k jedné jediné sentientní entitě. S čím se zde počítá, nejsou elementy času, ale rozpoložení každého stavu a procesu, které se odehrávají v každém cyklu. Takže cyklus trvá, dokud nevyčerpá svou užitečnost na každém stupni svého vyskytování. Přítomný cyklus však bude trvat ve srovnání mnohem kratší dobu, kvůli aktivaci negativního stavu v tomto cyklu. Nejvyšší účastníkům současného cyklu slíbil, že značně zkrátí jeho délku.

Když jsou tedy kupříkladu sentientní entity celé planety nebo celé galaxie či celého vesmíru nebo celé dimenze anebo veškerého Stvoření připraveny přesáhnout cykly předešle zaujeté, stahují se do nitra ke svému poslednímu soudu. Během tohoto přechodného období všechna jim odpovídající zevní prostředí zkolabují, poněvadž jsou udržována nedotčena a v neustálém pohybu přítomností sentientní mysli v nich. Když je přechodné období završeno a jsou učiněny nové volby, zkolabované vnější prostředí, které se jevílo ve formě dimenzí, vesmírů, galaxií, slunečních systémů, planet a těles, je znovuuspořádáno, přestavěno, přeskládáno, restrukturalizováno a předěláno do vyššího řádu. Tento vyšší řád bude zcela odrážet a přibližovat přesahující cyklus duchovní progrese, který vchází do jsoucna a bytí. Poté, co všechny sentientní entity završí tento proces, bude zkolabovaným vnějším prostředím v jejich nově uspořádané, restrukturalizované, přebudované, přeskládané a předělané formě dán nový popud Nejvyšším. Pro takový popud Nejvyšší využívá všechny zkombinované energie všech sentientních entit v kombinaci s Jeho/Její Absolutní energií a nový cyklus Stvoření, který přesáhne vše, co předcházelo v jsoucnu a bytí, vstoupí do své plodnosti.

Pozemští vědci tento proces označují jako zrod či zánik vesmíru. Nejsou však s to vědět, co se odehrálo před zrozením takového vesmíru, ani dojista nevědí či neznají to, co se bude dít po tzv. „zániku“ vesmíru.

Ve skutečnosti se to od věčnosti do věčnosti odehrává a bude odehrávat dle shora popsaného procesu.

12. Shora popsané principy duchovní metafyziky pojmají stav událostí ve skutečném a pravém Stvoření. Takto se to zde přibližně odehrává.

Lze však pojmát některá jiná dočasná a přechodná anti-jsoucna a anti-bytí, která jsou zcela vymístěna ze skutečného a pravého Stvoření a jeho jsoucna a bytí. Geneze výskytu takové situace byla popsána v první kapitole této knížečky.

Za účelem duchovní metafyziky lze pojímat, že Stvoření je doprovázeno vymístěnými zónami, které jsou souběžné se všemi dimenzemi a jim odpovídajícími vesmíry, galaxiemi, slunečními systémy a planetami.

Jak se uvedlo předtím, jsou tyto zóny výsledkem toho, že všechny sentientní entity v celém Stvoření si uvědomují existenci možnosti svobodné volby odmítnout, popřít či zdeformovat veškeré duchovní principy pozitivního stavu a Nejvyššího. Pozitivní stav je pravým Stvořením. Takové uvědomění je dostatečné k objevení se zón vymístění, kam dopadají vedlejší produkty energií, vytvářených stálým stavem uvědomění protikladné možnosti volby, kterou má každá sentientní entita, a formují se do podoby anti-jsoucna a anti-bytí. Jejich účelem je být protikladem pravému jsoucnu a bytí. Tyto zóny jsou ve většině případů neobydlené a prosty jakéhokoli sentientního života. Jen velmi malá oblast je v nich aktivována zde pobývajícími pseudosentientními entitami, jež byly plně sentientní, ale rozhodly se experimentovat se zónami aktualizací a realizací opačné možnosti volby. V okamžiku zahájení tohoto experimentu vypadly ven do těchto zón vymístění a zorganizovaly se do pseudospolečností, které si vyvozují své „zákony“ a „principy“, které vládou a panují anti-jsoucnu a anti-bytí.

Pouze ohraničený počet a druh sentientních entit ve srovnání s jejich nekonečným počtem a varietou se ze své svobodné vůle a volby rozhodl stát se součástí takového uspořádání. Takže ačkoli jsou zóny vymístění souběžné s každým jsoucnem a bytím, jsou ve většině případů neaktivní a neobydlené. Jen malá oblast v nich se stala aktivním udržovatelem anti-jsoucna i anti-života. Tyto aktivované zóny lze nazývat negativní stavem, sestávajícím z anti-jsoucna a anti-bytí, které se stalo reálným, protože bylo donuceno se stát reálným vůlí jistých sentientních entit.

Aktivované zóny vymístění nemají život samy o sobě a sebou, ale žijí životem ukradeným z pravého Stvoření a jeho odpadků. V tomto ohledu mohou být obyvatelé takových zón, kteří je oživují, oprávněně nazváni parazitujícími na pravém životě a jeho odpadcích, na situaci, která jim dává jistou podobnost s životem, racionalitou a sentiencí.

Protože je ale účelem těchto zón být protikladem všemu, co je pravým životem a z něho, cokoli je v těchto zónách zosnováno, má destruktivní, negativní, zlou a kataklyzmatickou povahu. Život používají k ničení života. Jsoucno a bytí používají k ničení jsoucna a bytí. Takže fakticky mají jen antijsoucno a antibytí a jsou naživu a pocházejí z odpadků pravého života, pravého jsoucna a bytí. Kdyby se takové odpadky nevyskytovaly, neměli by žádnou potravu a nápoj pro své přežití.

13. Zóny vymístění jsou původci všech negativních událostí, dějů a dění od okamžiku jejich objevení se až do okamžiku jejich zničení. Uvnitř pravého Stvoření nemůže nikdy vzniknout nic negativního či protivného. Proto nic negativního, špatného, zlého či protivného nemá žádný vliv, dopad či význam vzhledem k pravému a skutečnému Stvoření. Cokoli se v zónách vymístění odehrává, odráží se po všech zónách prostřednictvím jejich černých děr, které lze pojímat jako jejich negativní centra, jimiž jsou navzájem propojeny, vztaženy a vzájemně závislé. Komunikování probíhá dle zákonů a principů negativních souvztažností: Cokoli pozitivního je zjištěno z odpadků pravého Stvoření (dle principů vypuzení: Odpadky a jejich obsah jsou v pravém Stvoření vypuzeny. Tudíž cokoli není v tomto zavrženém, odpadním stavu, je pozitivní a dobré, protože je to ve Stvoření ponecháno a tvořivě začleněno, a tudíž tomu negativní stav může oponovat.), je

okamžitě obráceno v opak a vydáváno za pravý princip života. Takže veškeré haraburdí, veteš, smetí, popel a odpadky se hodnotí jako ze všeho nejvyšší komodity, nedocenitelné a nutné pro udržování skutečného života.

14. Protože aktivované a obydlené zóny vymístění vznikají z relativních rozpoložení, stavů a procesů stvořených sentientních entit, nemohou mít ve svém aktivovaném a obydleném módu věčné trvání. Aby aktivovaný negativní stav mohl trvat věčně, musel by se odvozovat z Absolutního zdroje – Nejvyššího. Taková situace nemůže nastat. Proto stav a proces aktivace a obydlení zón vymístění je možný jen v jednom zvláštním cyklu jsoucna a bytí. Jakmile tento zvláštní cyklus dojde ke svému konci a nový cyklus bude připraven nastoupit jako následovník předešlého, všechny aktivované a obydlené zóny vymístění se deaktivují a vylidní a negativní stav zmizí z myslí těch, kdo jej prve aktivovali.

V mezidobí posledního soudu budou všichni účastníci a udržovatelé negativního stavu ze své svobodné vůle a volby osvobozeni a zbaveni nevědomosti, omezenosti, šílenství, slepoty, patologičnosti, nevědomých procesů a nereálnosti negativního stavu a z pravé reality a pravého života Stvoření jim budou předloženy nové možnosti volby. Protože v přechodném stavu je každý kvůli objektivnosti svobodný a nemůže být ovlivňován ničím negativním, nikdo nebude chtít opětovně aktivovat negativní stav.

Toto je jeden z důvodů, proč negativní stav může mít jen omezené trvání na jeden zvláštní cyklus jsoucna a bytí ve Stvoření. Během tohoto cyklu naplní účel svého existování, vyčerpá zcela svou užitečnost a umožní zkušenost života bez duchovnosti. Navíc v průběhu tohoto cyklu negativní stav odebere u těch, kdo se v něm chtěli zúčastnit, jakoukoli svobodu a nezávislost v konání voleb.

Důležitým, vitální a kritickým bodem zde je si uvědomit, že když sentientní entity ze své svobodné vůle souhlasily se svobodnou účastí na aktivaci negativního stavu v zónách vymístění, taktéž odsouhlasily a ze své svobodné vůle zvolily dvě esenciální podmínky této volby: za prvé, aby, pokud to bude nutné, byly všechny vzpomínky na tuto volbu po dobu trvání celého cyklu Stvoření vymazány; za druhé, že budou osvobozeny a propuštěny na svobodu z negativního stavu někdy v průběhu tohoto zvláštního cyklu – cyklu, který umožnil negativnímu stavu, aby byl z důležitých duchovních důvodů aktivován – nebo tehdy, když tento specifický cyklus splní svou užitečnost a bude nahrazen cyklem novým, transcendujícím.

Aby se použilo vašich hrubých a nepřesných termínů lidských časových kategorií, nikdo ve Stvoření a ze Stvoření nesouhlasil dobrovolně se účastnit v negativním stavu déle než jeden trilion roků, což je přibližná délka trvání celého cyklu Stvoření. To ovšem neznamená, že negativní stav musí být aktivován po celou dobu trvání tohoto cyklu. Znamená to, že může, pokud si tak účastníci zvolí. Jelikož čas nemá v diskrétním módu jsoucna a bytí žádnou relevanci, jeden trilion roků se může, pokud to bude nutné, subjektivně zkondenzovat na jeden den nebo expandovat do pocitu věčnosti. (Na základě této schopnosti a v tomto smyslu lidé věří, že v pekle musí být na věčnost, jak naznačuje doslovný smysl Bible.) Avšak v objektivním módu jsoucna a bytí nikdo ze své svobodné vůle a volby nesouhlasil s tím, aby se jeho pobyt v negativním stavu protáhl déle než jeden cyklus Stvoření.

Jelikož to byla původní volba, dohoda a proklamace všech účastníků tohoto podniku, je zřejmé, že negativní stav nemůže existovat věčně a navěky. Jeho trvání

na věčnost a věčně by bylo porušením původní dohody, volby a proklamace. Nejvyšší nemůže porušit Své vlastní dohody.

Před tímto zjevením ovšem nikdo o této situaci nevěděl. Avšak aktivace zón vymístění nyní přichází ke svému konci a nedávno se započal proces postupné úplné eliminace všech aktivit a zabydlování zón. To dle slibu, který Nejvyšší učinil v počátečním kroku jejich iniciace.

Jako součást procesu této eliminace jsou Nejvyšším poskytnuta zjevení o rozličných záležitostech týkajících se této situace spolu s tímto zjevením o struktuře a povaze Stvoření, o dočasnosti aktivace a obydlení zón vymístění a o principech pravé duchovní metafyziky.

V závěru je nutno znovu vyslovit jeden z nejdůležitějších a nejfundamentálnějších principů vůbec: Cokoli se zde zjevuje, je zjeveno lidským tvorům pro další krok pozemského vývoje – pro první krok Nového věku, který je na počátku svého procesu. Proto jsou obsah a pochopení tohoto zjevení omezeny na rozsah chápání, který je v tomto kroku k dispozici. To znamená, že existuje přesahující chápání všeho tohoto, které není v této době a pro tento krok k dispozici. To bude zjeveno pro následující přesahující krok na konci tohoto kroku, kdy mu lidé budou schopni a připraveni porozumět v jeho přesahujícím významu. Avšak pro tuto dobu jsou současně zjevené poznatky dostatečné, správné, vhodné a vyčerpávající. Cokoli více, než bylo doposud zjeveno za přítomných podmínek lidského duchovního stavu událostí, by bylo mimo lidský dosah, a tudíž by jim to nedávalo žádný smysl.

Tot' vše.

KAPITOLA ČTVRTÁ

LIDSKÁ VŮLE A ÚMYSLY A JEJICH MNOHONÁSOBNÁ REINKARNACE

Dne 10.-11. října 1982

Výtah z knihy „Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření“, str. 50 – 66, 4. kapitola.

Dnes přišlo na toto téma následující zjevení:

Je načase zevrubněji propracovat něco o pojetí lidské vůle, úmyslů a jejich mnohonásobné reinkarnace. Současný duchovní stav a proces některých lidí je takový, že dovoluje, aby se některé jednotlivosti této záležitosti zjevily a vysvětlily.

Do této chvíle bylo zjeveno, že to, co lidé na Zemi považují za doslovnou čili fyzickou reinkarnaci, je fakticky reinkarnace jejich vůle a úmyslů, ale ne fyzická reinkarnace jejich ducha a individuální osobnosti.

Proces takové reinkarnace je procesem složitým. Není snadné, aby mu porozuměl ten, kdo se inkarnoval do zóny vymístění, která je ovládána negativním stavem a nevědomostí.

V současné době je ale možno vrhnout na tuto záležitost trochu světla vzhledem k faktu, že jistí lidé na Zemi jsou duchovně připraveni tyto poznatky přijmout a zahrnou je do svého života pro svůj duchovní prospěch.

Aby se tomuto procesu řádně porozumělo, je nejdříve nutné se zabývat pojetím lidské vůle a úmyslů.

Každý, kdo je sentientní, se bez ohledu na svůj stav rozpoložení skládá z určitých aspektů, které ho činí tím, čím je. Prvním krokem při nabývání každého takového aspektu je to, že v univerzálním procesu myšlení nastává idea zvláštního a jednotlivého individua, sentientní entity a v tomto případě lidské bytosti. Univerzální proces myšlení je stálým a neustálým stavem vytváření tvořivých idejí, myšlenek, pojetí, představ, kategorií a schránek různých elementů a jejich seskupení – nadělující do nich život, aby tak mohly nést a reflektovat určité jedinečné aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Jelikož je účelem stvoření (jak bylo nastíněno v „Principech duchovní metafyziky“) stále více se přibližovat k Absolutní přirozenosti Nejvyššího, tento účel se může navěky aktualizovat a uskutečňovat produkcí nekonečného počtu a variet idejí konkrétních nosičů každého aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího a nadělením jich vědomým, jedinečným a individuálním životem. Tento vědomý, jedinečný a individualizovaný život se stává sebeuvědomujícím se odražečem a nosičem tohoto zvláštního jedinečného aspektu absolutní přirozenosti Nejvyššího.

Proto se univerzální proces myšlení přímo odvozuje z Absolutního procesu myšlení Nejvyššího a je s ním přímo spojen. Nejvyšší postupně a progresivně naděluje a uvolňuje do univerzálního procesu myšlení poznatky o obsahu rozličných aspektů

Své Absolutní přirozenosti. Takové poznatky univerzální proces myšlení následně využívá pro produkci idejí a představ jejich konkrétní manifestace, aktualizace, realizace a konkretizace ve velmi zvláštní a jedinečném jímači nebo přepravním prostředku. Protože takový prostředek či jímač je nadělen sebeuvědomováním a čivostí, stává se jedinečnou sentientní entitou či lidskou bytostí.

Znalost obsahu a povahy každého jednotlivého aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího v sobě odráží a obsahuje všechny principy, zákony a kategorie celkové absolutní přirozenosti Nejvyššího. Jedním z principů této Přirozenosti je to, že Absolutní Stav a Rozpoložení Jsoucna a Bytí Nejvyššího se nemůže nikým ani ničím omezovat či ohraničovat. Význam a obsah slova absolutní kromě jiného znamená plnou a úplnou svobodu a nezávislost na jakékoli situaci, stavu, procesu a kondici. Ve skutečnosti zřetelně a zřejmě označuje to, že každá existující situace, stav, proces, rozpoložení a cokoli, co máme, může nastat jen vzhledem k tomuto Absolutně svobodnému a nezávislému Jsoucnu a Bytí, které není nijak omezeno či ohraničeno žádnou takovou situací, rozpoložením, stavem a procesem. Jakékoli omezení či ohraničení by znamenalo, že není absolutní.

Takže když se nějaký poznatek obsahu specifického a jedinečného aspektu Absolutní povahy Nejvyššího uvolní a je nadělen univerzálnímu procesu myšlení, je uvolněn s obsahem samého prvního a nejdůležitějšího principu jeho svobody a nezávislosti na žádné situaci, stavu a procesu. Univerzální proces myšlení proto může ve svém tvořivém snažení působit jen na tomto principu svobody a nezávislosti. Prakticky to znamená, že když univerzální proces myšlení vytváří ideu nádoby pro zadržení znalosti obsahu každého jednoho aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího, musí tak činit ve svobodě a nezávislosti s dotazem na každou generovanou ideu, prostřednictvím ideje takového dotázání, zdali si taková idea svobodně a nezávisle volí být a existovat nebo být generována. Stav tohoto procesu lze pojímat jako nejvíce důležitý krok k získání vůle a úmyslů. Předtím, než nastává idea nějakého specifického a jedinečného aspektu, aby byla nadělena zvláštním a jedinečným životem a vnější formou, je z absolutního jsoucna a bytí Absolutního procesu myšlení Nejvyššího dotázána, zdali si přeje být svobodně a nezávisle generována do jsoucna a bytí. Idea odpovědi této ideje je prvním, centrálním jádrem její svobodné vůle. Zvážení účelu této ideje pro generování z její svobody a nezávislosti ustavuje její první záměrný akt prostřednictvím ideje úmyslu z její ideje svobodné vůle. Než se odehraje jakékoli uvažování, svobodná vůle musí vyvinout úmysl pro takové uvažování. Bez záměru uvažovat by se žádné uvažování nemohlo konat.

Ať idea generování do svého jsoucna a bytí ve formě specifické a jedinečné sentientní entity či lidské bytosti souhlasí či nesouhlasí se svým generováním za tímto účelem, takovým aktem potvrzuje svou vlastní svobodnou vůli, nezávislost a úmysl. V okamžiku tohoto potvrzení tato idea získává sebeuvědomování jako ideu své svobodné vůle. Takže idea nastává ve svém jsoucnu a bytí. Jakmile nastává, je jí předložena idea jejího probíhání. V tomto stavu je idea probíhání svobodně a nezávisle zvažována ideou, která nastala předešle. Proces zvažování v tomto stavu dává další popud pro ustanovení záměru probíhat či neprobíhat. Jestliže je kvůli něčemu záměrem neprobíhat, idea zůstává v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího jako potencialita pro jsoucno a bytí. Obecná energie jejího nastávání je využita za obecnými tvořivými účely Nejvyššího. Je-li záměrem probíhat, do jejího ohniska se dostává další stádium tohoto procesu – stávání se konkrétního projevu

této ideje. Toto stávání se se nemůže přihodit, dokud se neučiní úmyslná volba svobodné vůle jsoucna a bytí ideje, aby probíhala ke svému stávání se.

Takže od samého prvního kroku nastávání každé ideje do poslední fáze její manifestace v konkrétní, jedinečné a zvláštní sentientní entitě či lidské bytosti idea působí na základě své svobodné vůle a volby. Schopnost tak činit ustavuje samotný život ideje. Jelikož nejzazším zdrojem každé takové ideje je Absolutní proces myšlení Nejvyššího, Jehož/Jejíž Absolutní přirozenost je Absolutně svobodná a Nezávislá, idea obnáší všechny atributy svého Původce a nijak se od Něho/Ní nemůže odlišovat. Takže každá idea v každé své formě a obsahu je svobodná a nezávislá.

Z této předběžné úvahy lze dospět k následující definici lidské vůle a úmyslu:

Lidská vůle je centrálním jádrem individuální a individualizované formy sentientního života z Nejvyššího, jádrem, které stále a neustále vytváří uvědomění svobodného a nezávislého konání voleb a které dává popud k transformaci takového uvědomění ve svobodné akty.

Úmysly jsou motivačními faktory lidské vůle od Nejvyššího pro transformaci uvědomění svobody nezávislého konání voleb do svobodných aktů.

Jelikož je vůle centrálním jádrem veškerého obsahu sentientního života a všech jeho forem, je zřejmé, že každý život vůbec je udržován a je možný ze svobodné vůle. Vůle být a existovat činí jsoucno a bytí reálným. Takže život v každé formě, rozpoložení, stavu, situaci a procesu lze udržovat jedině ze svobodné vůle sentientních entit být a existovat. Na druhé straně svobodná vůle sentientních entit, která ustavuje samotný jejich život, může být udržována jen Absolutní svobodnou vůlí Nejvyššího absolutně být a existovat. Taková je sama podstata života a taková je Absolutní povaha Absolutního života – Nejvyššího.

Obsahem a podstatou samotné vůle je její úmysl vždy být a existovat bez ohledu na jakoukoli situaci, kondici, stav, proces, čas a prostor. Proto je životem vůle její úmysl být a existovat na věky věků. Jsoucno a bytí věčnosti se odvozuje od tohoto úmyslu vůle. Bez takového úmyslu by se nemohla žádná vůle aktivovat.

Toto jsou obecné principy vůle a jejích úmyslů. Z nich se odvozují a vytvářejí všechny jednotlivosti a zvláštnosti každé sentientní vůle.

Jelikož sentientní vůle a úmysly hrají takovou ústřední roli ve struktuře a povaze života, lze učinit závěr, že veškeré Stvoření a všechny jeho formy, stupně a kroky jsou uchovány ve funkčním celku ve všech jeho součástech touto sentientní vůlí a jejími úmysly konat. Všechny dimenze a jim odpovídající vesmíry, galaxie, sluneční systémy, planety a tělesa jsou udržovány ve funkční soudržnosti, rovnováze a vyrovnanosti vůlí sentientních myslí a jejich úmysly z Absolutní sentientní mysli a z jejích Absolutních úmyslů.

V metafyzickém smyslu lze pojímat jsoucno a bytí Absolutní svobodné vůle a jejích Absolutních úmyslů – stav, ze kterého se odvozují všechny svobodné vůle a úmysly všech sentientních entit ve jsoucnu a bytí. Takže lze postulovat jsoucno a bytí – z tohoto Absolutního zdroje – globální svobodné vůle a jejích úmyslů celého

Stvoření jako jedné úplné sentientní entity; jedné dimenze; jednoho vesmíru; jedné galaxie; jednoho slunečního systému; jedné planety; jednoho člověčenstva; jednoho národa; jedné společnosti; jedné skupiny a jedné singulární sentientní entity. V jednotlivostech, jedinečnostech a zvláštnostech, jakož i v jejich společenství udržují veškeré Stvoření a všechny jeho části ve funkčním, vyváženém a soudržném módu.

Protože každá jednotlivá sentientní entita je extenzí a procesem jednoho specifického a jedinečného aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího, mají vůle a úmysly takové sentientní entity substantiální a životně závažný význam pro náležitou funkci veškerého Stvoření a všech jeho součástí. Důležité je, že nikdo jiný nemůže či nesmí být nosičem a odražečem takového specifického a jedinečného aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího, ale jen tato zvláštní sentientní entita, která ze své svobodné vůle a volby a s takovým úmyslem souhlasila být tímto věčným nosičem a odražečem takového aspektu.

Život Stvoření a všech jeho součástí a jednotlivostí závisí na všech aspektech Přirozenosti Nejvyššího v jejich celku. Takže závisí na vůli a úmyslu každé sentientní entity, zda je reprezentantem a konkrétním manifestantem každého specifického aspektu za účelem stálého a neustálého udržování a rozvíjení života veškerého Stvoření a všech jeho částí a jednotlivostí.

Takže vůle být a existovat se záměrem této vůle obnášet a projevovat takový specifický aspekt Absolutní přirozenosti Nejvyššího je základnou a základem, na nichž veškeré Stvoření se všemi svými globalitami, generalitami, lokalitami a singularitami stojí.

Jakmile se každá sentientní idea ve svém počátečním stádiu jako idea ze své svobodné vůle rozhodne mít takový úmysl, poprvé se inkarnuje do specifického stavu, rozpoložení, místa či času ve Stvoření. Z této pozice se sentientní entita ze své svobodné vůle a úmyslu být a existovat podílí svou specifičností a jedinečností na udržování a vytváření podpůrného životního systému v oblasti, ke které se sama určila. Tato oblast – v tomto jednotlivém případě tato planeta a všechny sentientní entity, které tuto planetu obývají, věčně závisejí na vůli a úmyslu všech ostatních být a existovat. Nikdo nemá specifičnost a jedinečnost fungování druhých. Specifická vůle a úmysl každé osoby, která podporuje život ve všech obecných vůlích a úmyslech, musí tak či onak být stále přítomna v této pozici až do konce jednoho cyklu Stvoření.

Přítomnost takové zvláštní vůle a úmyslu sentientní entity nijak neznamena či nevyžaduje, aby sentientní entita v plnosti svého jsoucna a bytí byla také neustále fyzicky přítomna v této jedné pozici až do konce jednoho cyklu Stvoření. Taková situace by byla násilím na svobodné vůli a úmyslu sentientní entity konkrétně obnášet a reprezentovat aspekt Absolutní přirozenosti ve všech stavech, rozpoloženích, místech, časech a situacích.

Důležitým principem zde je si uvědomit, že sentientní entita přijímá ze své svobodné vůle realizaci určitého poslání v určitém místě a stavu. V okamžiku přijetí tohoto pověření jsou všechny úmysly sentientní entity zaměřeny na provádění tohoto poslání. V obecném smyslu je pověřením každé sentientní entity, aby plně a zcela manifestovala tento jeden aspekt Absolutní přirozenosti Nejvyššího na jednom určitém místě či stavu. Po té, co je tento aspekt plně a zcela manifestován touto

přítomností sentientní entity v daném místě či stavu, sentientní entita postupuje do jiného místa či stavu, takže manifestace tohoto aspektu může dojít plodného dozrání někde nebo někdy jinde ve Stvoření.

Jiným důležitým důvodem, proč sentientní entita musí postoupit z jednoho místa k druhému, z jednoho stavu do druhého, je kvůli individuálnímu věčnému duchovnímu pokroku. Jsouc v relativní kondici, sentientní entita nemůže manifestovat jeden aspekt Absolutní přirozenosti Nejvyššího v absolutním smyslu. Sentientní entita je v tomto ohledu omezena svou vlastní relativitou a omezeními stavu či místa, do kterého se inkarnovala v každém daném okamžiku svého věčného pokračování. Toto místo či stav nedovoluje vyvolání veškerého obsahu obnášeného aspektu, jehož velikost a hloubka přesahuje jejich schopnost s ním zacházet nebo na něj být vybaven. Každý stav, místo, situace, stupeň, krok a kondice ve Stvoření jsou vybaveny přijmout a umožnit spustit jen tolik, kolik bylo jednotlivému aspektu určeno a kolik potřebuje z hlediska svých vitálních funkcí. Nemohou přijmout či spustit více než toto. Avšak byly by nefunkční a kontraproduktivní, kdyby měly méně než své potenciály.

Proto když sentientní entita manifestuje specifický element aspektu této Absolutní přirozenosti relativně k okolnostem této situace, musí dosáhnout nejvyšší úrovně manifestace tohoto aspektu v souladu se zákony a principy věčného duchovního pokroku. Jelikož předešlé místo či stav manifestace sentientní entity není svou povahou a funkcí s to spustit či přijmout jakoukoli vyšší úroveň manifestace takového aspektu, než na jakou je vybaven, žádná sentientní entita nemůže mít žádnou touhu či úmysl ze své svobodné vůle se fyzicky reinkarnovat do téhož místa, stavu, situace nebo stupně. Jestliže by taková věc bylo možná, znamenalo by to okamžitou věčnou smrt takové sentientní entity. Veškerý život je v sentientní entitě udržován vůlí a úmyslem k jejímu věčnému duchovnímu pokroku a k manipulaci tohoto aspektu, který je reprezentantem Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Život do sentientní entity plyne z Nejvyššího procesem a prostřednictvím procesu vyčerpání jednoho elementu takového reprezentativního aspektu. Jakmile tento element vyčerpá své životní energie ve vztahu k místu a stavu jednotlivé specifické inkarnace, nemůže již sentientní entitě v této zvláštní vnější formě a lokalitě poskytovat život. Proto musí sentientní entita aktivovat jiný element tohoto aspektu, který by jí poskytl pokračující tok života. Jestliže by se sentientní entita ve svém celku pokusila plně a zcela reinkarnovat do své předešlé inkarnace, nebyla by s to najít žádné prostředky spuštění tohoto procesu, jelikož byly plně vyčerpány v předešlé inkarnaci. Tudíž by se zde nemohla zachytit. Opakované snahy tak učinit by v sentientní entitě zadusily jakýkoli život a tento zvláštní život by byl vypuzen do svého Absolutního zdroje, aniž by manifestoval svoji formu. Proto není v témže stupni možná žádná fyzická, osobní, celková a úplná reinkarnace jedné sentientní entity v jejím duchu, duši a těle.

Avšak hlavní dilema zde je to, že žádné místo, stav, kondice, situace atd. nemůže přežít bez neustálé vnitřní přítomnosti zvláštního reprezentativního aspektu, kterým tato konkrétní sentientní entita je a který reprezentuje. Na straně druhé by sentientní entita nemohla přežít neustálou přítomnost v této jedné situaci, místě či stavu, jestliže by byla nucena se sem stále a opět vracet.

Toto dilema či paradox jsou jen zdánlivé. Nastává pouze z pozice vnější mysli. Vnější mysl je ve svém pojmání omezena prostorově - časovými kategoriemi fyzického kontinua, z něhož je vybudována. Řádné porozumění jakémukoli pojetí je

ještě více ohraničeno a omezeno u těch, kdo jsou momentálně ze své svobodné vůle a volby lapeni v zóně vymístění, kde je negativní stav aktivován a dominuje dle principu nevědomosti a zkreslování. Z této omezené, ohraničené, nevědomé a zdeformované pozice vznikají falešné ideje doslovné, fyzické a konkrétní reinkarnace celé sentientní entity.

V realitě pravého Stvoření není sentientní mysl ve své vůli a úmyslech omezena, ohraničena ani nepodléhá zákonům a principům prostorově - časového kontinua. Každá sentientní entita tudíž může být simultánně a synchronně přítomna v jakémkoli místě, stavu, kondici či situaci ve Stvoření dle své vůle a úmyslu bez nutnosti být zde přítomna svou fyzickou úplností. Jelikož vůle a její úmysly obsahují a reflektují celek sentientní entity, touto vůlí a jejími sklony je zde sentientní entita přítomna ve svém celku.

Reprezentativní aspekt Absolutní přirozenosti Nejvyššího je nesen a reflektován vůlí a úmysly této jednotlivé sentientní entity a jejími specifickými elementy, které jsou potřebné pro udržování a podporu života v jednom zvláštním místě, stavu, kondici či situaci ve Stvoření, zde zůstává a zde je zachován. Zvláštní obsah vůle a jejich úmyslů je sentientní entitou zanechán. Tento zvláštní obsah její vůle se vztahuje ke specifčnosti reprezentativního aspektu relevantního ke specifčnosti této situace, místa, stavu či rozpoložení. Pro tuto zvláštní sentientní entitu splnil z jejího hlediska specifický aspekt obsahu reprezentace v této zvláštní situaci svůj užitek. Sentientní entita svobodně a úmyslně ten zvláštní aspekt opouští, aby s ním udržovala spojení za účelem podpory vzájemného propojení všech po celém Stvoření.

Z hlediska této situace, místa, stavu či kondice, situace, která má svou vlastní globální a specifickou vůli a úmysl, zanechaný specifický aspekt vůle a úmyslu sentientní entity stačí k tomu, aby se sentientní entita pojímala tak, jako by nikdy neodešla.

Jelikož princip povšečnosti stanoví, že každá část celku v sobě obsahuje celek v jeho povšečnosti, obsahuje zanechaný aspekt vůle a úmyslu sentientní entity povšečnost přítomnosti této sentientní entity, která není nijak vázána prostorově - časovými zákony a principy.

Aby se tomuto procesu a všemu, co se k němu vztahuje, lépe porozumělo, bylo by užitečné o něm uvažovat v následujících bodech:

1. Lidská vůle je jádrem sentientního života jako jeho hybná síla a motivace k bytí a existenci. Veškeré úmysly této vůle jsou zaměřeny ke jsoucnu a bytí života obecně a individuálního života zvlášť. Toto je sjednocující princip všech singulárních vůlí a jejich úmyslů k jsoucnu a bytí. Takový sjednocující princip udržuje kontakt, spojení a vztah všech takových vůlí a úmyslů. Všechny vůle ve Stvoření a jejich úmysly jsou tudíž navzájem propojené, ve vztazích a závislé. Takovým obsahem a sklonem jsou přítomny v každé jiné bez nutnosti být přítomny v každém místě či stavu ve fyzické - zevní formě. V tomto ohledu lze pojmát, že každá vůle sentientní entity a její úmysl být a existovat jsou přímo spojeny s vůlí a sklonem skupiny, národa, sentientních entit celé planety, celého solárního systému, celé galaxie, veškerého vesmíru, celé dimenze, s vůlí veškerého Stvoření.

Prostřednictvím takto navzájem propojené a vztahy spojené povahy je specifický obsah jedné vůle a jejího úmyslu přítomen kdekoli a kdykoli bez ohledu na vlastní

okamžitou fyzickou - zevní přítomnost v jakémkoli jednotlivém místě, čase nebo stavu.

Takže by bylo přebytkové a kontraproduktivní, aby někdo byl fyzicky - zevně přítomen dvakrát či vícekrát ve stejném místě, stupni či situaci. Taková možnost je v rozporu s pravým obsahem svobodné vůle a jejího úmyslu být a existovat.

Obsah a význam termínu „být“ a „existovat“ je dynamický, znamenající neustálý progresivní pohyb. Jakýkoli modus opakování, ať by byl jakýkoli, znamená regresi, a tudíž není z pravého jsoucna a bytí.

2. Globální vůle a její úmysly s ohledem na veškeré Stvoření vznikají v Absolutní vůli Nejvyššího a v jejích Absolutních úmyslech, odvozují se z nich, mají k nim vztah a jsou s nimi přímo spojeny. Vzhledem k této vzájemné a přímé propojenosti, vztažnosti a závislosti všech singulárních, lokálních a globálních vůlí a jejich úmyslů majících vztah k jedné ústřední vůli a jejím úmyslům majícím vztah k celému Stvoření, je každý svou vůlí a úmysly spojen, ve vztahu a závislý vzhledem k Absolutní vůli Nejvyššího jejím Absolutním úmyslům.

V takovém vztahu a propojení spočívá věčná přítomnost Nejvyššího, jelikož všechny vůle být a existovat se všemi jejich úmysly udržovat jsoucna a bytí vyvěrají z Absolutní vůle a Úmyslů Nejvyššího udržovat věčně jsoucna a bytí. Takže Nejvyšší je vždy přítomný v něčí vůli a úmyslech k vlastnímu jsoucnu a bytí jako ve Svém vlastním jsoucnu.

Jelikož Nejvyšší je stejný ve všech vůlích a úmyslech, vůle být a existovat a úmysl věčně udržovat toto jsoucno a bytí jsou ve své esenci a substanti pozitivní a dobré.

Dobrota a pozitivnost takové situace je obecně rozšířena prostřednictvím nekonečného počtu a variet sentientních aktivit, které reprezentují každý jednotlivý element takové vůle a jejích úmyslů.

Absolutní povaha elementu reprezentovaného jednotlivou sentientní entitou a v této entitě se uvolňuje k realizaci v progresivních krocích. Každý progresivní krok vyžaduje odpovídající vhodnou situaci, aby dosáhl své plodnosti. Když jí dosáhne, další krok vstupuje do svého jsoucna a bytí, aby uvolnil odlišný aspekt obsahu elementu. Tento krok pak ve všech ohledech bez výjimky vyžaduje odlišný stupeň a úroveň manifestace. Bylo by tudíž pro tento krok nemožné dojít plodnosti, jestliže by nastávala fyzická - zevní reinkarnace téže sentientní entity do stejného stupně jsoucna a bytí.

Avšak předchází krok aspektu elementu zůstává včleněn v globální vůli tohoto stupně a jejích úmyslech udržovat všechny aspekty všech elementů v jejích jsoucnu a bytí v tomto stupni. Jelikož v této globální přítomnosti je také přítomnost všech singularit a Nejvyššího, není fyzická reinkarnace nutně potřebná pro udržování přítomnosti v jednotlivém stupni až do konce progresivního cyklu.

3. Existují stálá vzájemná propojení a vztahy všech následných kroků takových elementů a jim odpovídajících aspektů, takže každý předcházející krok je základnou a základem, na nichž je postaven krok další. Jelikož je tato základna a základ aktivním procesem, musí být neustále udržován přítomností sentientních entit. Jak vyplývá z principů duchovní metafyziky, je jsoucno a bytí veškerého Stvoření

závislé na jsoucnu a bytí sentientních myslí. Tudíž jsoucno a bytí základny a základu každého progresivního kroku závisí od přítomnosti sentientních entit.

Proto jsou z Absolutního procesu myšlení Nejvyššího prostřednictvím univerzálního procesu myšlení za tímto speciálním účelem neustále vytvářeny zvláštní ideje. Takové zvláštní ideje se stávají sentientními entitami, které ze své svobodné vůle a úmyslů inkarnují na tuto základnu a základ, aby udržovaly její funkci, takže duchovní pokrok může věčně pokračovat. Protože je ale každá idea v Absolutním procesu myšlení sama o sobě svou povahou progresivní, nemůže v tomto rozpoložení zůstat navždy. Taková situace je ve Stvoření nemyslitelná. Proto poté, co idea odslouží svůj čas v této zvláštní funkci, postupuje do nového kroku a tak dále a dále po celou věčnost. Po dobu přítomnosti v takové situaci či místě každá sentientní entita zanechává plné stopy své vůle a úmyslů udržovat jsoucno a bytí každého progresivního kroku funkční. Tento krok slouží jako základna a základ pro další progresivní krok. To pokračuje až do konce jednotlivého cyklu Stvoření.

Sentientní entita, která dle své svobodné vůle a úmyslů nahrazuje sentientní entitu předcházející vzhledem k témuž univerzálnímu účelu, dědí všechny vůle a úmysly všech sentientních entit, které se v tomto kroku fyzicky zúčastnily. Čím více se dědící sentientní entita ze své svobodné vůle a úmyslu sama ztotožňuje s vůlí a úmysly všech ostatních, tím více se jim stává podobnou. Stupeň, míra, rozsah a intenzita takové identifikace určuje její úplnost a plnost.

Dobrým příkladem takové identifikace je rozhodnutí následovat na Zemi vůli Boží. Vůlí Ježíše Krista je přinést spasení každému, kdo je v negativním stavu. S tímto úmyslem Svého poslání na Zemi zde zanechal Svou vůli a úmysl spasit každého z negativního stavu. Každý, kdo se následně inkarnuje do této linie ustanovené Ježíšem Kristem ze své svobodné vůle a úmyslu, zdědí Vůli a úmysl Ježíše Krista spasit každého z negativního stavu. V takové vůli a úmyslu je Ježíš Kristus věčně přítomen. Proto jsou takoví lidé oprávněně nazýváni syny/dcerami Božími, jako je Ježíš Kristus Sám/Sama příležitostně nazýván takovými jmény jako Syn Boží, či Syn člověka (za účelem zobrazení tohoto principu kromě mnoha jiného).

Intenzita, míra, rozsah a stupeň ztotožnění se těchto lidí s vůlí a úmyslem Ježíše Krista určuje, nakolik jsou jako Ježíš Kristus a Jemu podobní. Čím intenzivnější, extenzivnější a hlubší ztotožnění se s takovou vůlí a úmyslem, tím více jsou jako Ježíš Kristus a jsou Mu podobní a tím více je Ježíš Kristus v nich přítomen.

Jistí lidé jsou s to dosáhnout téměř úplnou identifikaci s takovou vůlí a úmyslem Ježíše Krista, čímž Ježíši Kristu umožňují, aby v nich byl přítomen více než v někom jiném, kdo se s touto situací ztotožňuje na nižším stupni. Takoví lidé se svým životní stylem, vůlí, náklonností, zkušeností, postojem, chováním a dokonce i svým vzhledem stávají vskutku podobnými Ježíši Kristu, takže si někteří myslí, že je to reinkarnovaný Ježíš Kristus Sám. V tomto duchovním smyslu, dle této vůle a úmyslu, to je Ježíš Kristus. To ale neznamena, že Ježíš Kristus se fyzicky reinkaroval, jak tomu mnozí lidé věří. Progresivní modus vůle a úmyslu Ježíše Krista spasit každého od negativního stavu nemůže zahrnovat mnohonásobnou, omezující a ohraničující fyzickou reinkarnaci do téhož stupně, protože by to narušilo základní princip svobody a nezávislosti každého postupovat v progresi. Také by to znamenalo, že Ježíš Kristus nebyl s to provést to, si předsevzal provést, když fyzicky pobýval na Zemi. Toto je úplně nemožné. Tudíž návrat do téhož stupně a kroku by zrušil účinek předešlé inkarnace a duchovně by celé Stvoření – obrazně

řečeno – uvrhl zpět do doby kamenné. To by nebyla spása, ale další a hlubší zotročení v negativním stavu. Vůle a Úmysl Ježíše Krista zůstává a je funkční u každého, kdo přijímá Jeho/Její dědictví a Jeho/Její Vůli a Úmysl. To neznamena, že se Ježíš Kristus nemůže osobně objevit na této Zemi. Avšak takové objevení se již nevyžaduje jeho fyzické zrození, jelikož fyzický zrod byl již prožit a jeho účel splněn. To by bylo opakující se, kontraproduktivní, omezující, ohraničující a regresivní. Taková situace je v rozporu s Přirozeností a Vůlí Nejvyššího.

Tento příklad tedy lze považovat za analogii toho, jak se lidé inkarnují do vůle a úmyslů jiných a stávají se jim podobnými dle rozsahu, stupně, míry a intenzity ztotožnění jejich vůle a úmyslů s vůlí a úmyslem předešle inkarnovaných osob v tomto kroku. Prostřednictvím tohoto vzájemného propojení a vztahů vůlí a jejich úmyslů je každý vždy přítomen v odpovídající situaci bez regresivní nutnosti reinkarnovat se tam opět omezujícím a ohraničujícím fyzickým způsobem prostřednictvím fyzického narození.

4. Vzájemná propojenost a vzájemné vztahy všech vůlí a jejich úmyslů sledují určitou přímou a kruhově - spirální linii dle řádu Stvoření – od nejnižšího k nejvyššímu a od nejvyššího k nejnižšímu. Toto je hierarchie duchovní organizace. V praktickém smyslu to znamená, že každá jednotlivá sentientní entita, která dle své vůle a úmyslu zaujímá místo v nejvyšší oblasti Stvoření a nejnižší úroveň jeho poznání a obsahu je přímo spojena se všemi svými protějšky v pořadí až do intermediální úrovně; skrze intermediální úroveň až do úrovně duchovní; a skrze úroveň duchovní s Nejvyšším. Tito se všichni nacházejí na téže linii určitého aspektu vůle a úmyslu, který postupně projevují, aktualizují a realizují.

Toto uspořádání lze v konkrétní situaci pojímat tak, že sentientní entity mají duchovní rádce. Duchovní rádci a ti, komu radí, mají po celé linii až po nejvyšší, ryzí a Absolutní zdroj v Nejvyšším ve svých vůlích a úmyslech stejné náklonnosti. Proto je každému přiděleno mnoho duchovních rádců s jedním nejvyšším rádcem, Kdož je Sám/Sama Nejvyšší, aby se udržovalo plynutí všech úrovní a stupňů Absolutního aspektu Vůle a Úmyslů v jejich jednotě, jednosti a harmonii společně s jednotou, jedností a harmonií všech vůlí a úmyslů a totalitami všech jejich aspektů. Protože všichni duchovní rádci jsou přítomni ve svém jsoucnu a bytí, sdílejí veškerou svoji vůli, úmysly a náklonnosti s tím, komu radí. Rozsah, stupeň a intenzita jeho identifikace s vůlí, úmysly a náklonnostmi rádců ho činí jakoby jedním z nich. Takovým způsobem spojení jsou všichni duchovní rádci stále přítomni ve stupni, do kterého se ten, komu radí, v současnosti inkarnoval, aniž by měli nějakou potřebu se osobně inkarnovat do omezujícího a ohraničujícího fyzického prostředí. Když ten/ta, komu se radí, splní svou roli v tomto stupni, spojí se se svými rádcem zanechává svou vlastní vůli a úmysly, jimiž on/ona a jeho/její předešlí duchovní rádci pokračují ve své přítomnosti v tomto stupni až do konce cyklu tohoto stupně. Ten, komu se radilo, se po svém fyzickém odchodu z tohoto stupně stává duchovním rádcem někoho, kdo ze své svobodné vůle a úmyslu inkarnoval do tohoto aspektu vůle a úmyslu, který zanechali jeho/její předchůdci. Takže jeden zůstává v tomto stupni tím, že se stává duchovním rádcem svého následovníka. Takto není linie nikdy přerušena zachovává se základna a základ dalšího progresivního kroku a nikdo nikdy nemusí prostupovat zpět způsobem fyzické reinkarnace vlastního jsoucna a bytí prostřednictvím omezujícího a ohraničujícího neduchovního fyzického zrodu.

Protože se však někteří následovníci ze své svobodné vůle a úmyslu ztotožní s vůlí a úmysly svých předchůdců do tak značného a intenzivního stupně, vzniká falešný dojem a pocit, jako by se někdo mnohokrát fyzicky inkaroval do téhož stupně. Tento falešný závěr je možný jen z pozice zón vymístění, kde je aktivován negativní stav a panuje prostřednictvím nevědomosti, omezení, zákazů a konečností nebo kde je vše bráno doslovně, fyzicky a ne duchovně.

5. Z této vzájemné propojenosti, vztažnosti a komunikace, jak byly popsány v předcházejících bodech a v principech duchovní metafyziky, je vybudováno univerzální vědomí a nadosobní duševnost. V nich jsou obsaženy a zahrnuty všechny zkušenosti, vzpomínky, události, dění, aspekty, elementy a součást všech ostatních a všeho ostatního. Tyto jsou vždy k dispozici pro uvolnění k realizaci, k opětovnému prožití atd. se provede prostřednictvím úplného okamžitého ztotožnění se nositele s takovým obsahem skrze vůli a úmysl k takovému ztotožnění se a za takovým účelem. V procesu této okamžité identifikace se tudíž jeden stává touto zkušeností či tou osobou, která ji prožila, aniž by se vzdal své původní a jedinečné identity.

Takto je každý přítomen v každé dimenzi, vesmíru, galaxii, slunečním systému, planetě, národě, společnosti, skupině a v každé jednotlivé osobě. Takže nikdy není žádná potřeba možnost regresivní reinkarnace opět a zase do stejného stupně. Nesloužilo by to žádnému užitku. Jestliže se někdo z toho či onoho důvodu chce vrátit zpět, může tak učinit svou vůlí a úmysly, které zanechal, a skrze ně a prostřednictvím těch, kterým radí a k nimž byl ze své svobodné vůle a úmyslu přidělen.

Takto jeden může vyřešit vše, co potřebuje vyřešit, prostřednictvím těch, kdo jsou ve stavu identifikace s jím zanechaným aspektem jeho vůle a úmyslu, a prostřednictvím vlastní přítomnosti v univerzálním vědomí a nadosobní duševnosti všech. Tato univerzální a věčná schopnost zabraňuje u každého nutnosti vlastní regrese zpět do téhož stupně stvoření.

6. Jestliže by se dovolilo, aby se udála fyzická reinkarnace, vedlo by to k zničujícímu stavu vzájemného zániku a zničení. Zde je důležité, že reinkarnace do téhož místa či stupně Stvoření je reinkarnací do zanechaného specifického aspektu vlastní vůle a úmyslu. Paradoxem zde je to, že místo či stupeň, do něhož se jeden pokouší reinkarnovat, je již obsazeno zanechaným aspektem jeho vlastní vůle a úmyslu a všemi těmi, kdo tento aspekt zdědili a zahrnuli do své vůle a úmyslu. Jelikož jedinec vždy sleduje svou individuální linii progresu, je nemožné tuto linii v rámci jednoho časového cyklu změnit. Počáteční volbou z vlastní svobodné vůle a úmyslu v okamžiku, kdy jedinec vešel do jsoucna a bytí, bylo progresivní následování této linie až do konce jednoho cyklu Stvoření. Takže násilná změna linií by byla porušením vlastní svobody volby, svobodné vůle a původního úmyslu. Toto porušení by vedlo k okamžitému zničení. Porušit svobodnou vůli a úmysl jedince znamená ho zabít.

Takže v tomto ohledu by se jeden mohl fyzicky reinkarnovat pouze do téže linie a v ní. Jelikož by to bylo regresí do předešlého stavu tohoto stupně, jeden by se reinkaroval do fyzicky, duševně a duchovně obsazeného rozpoložení a stavu. Aby se taková reinkarnace uskutečnila, jeden by musel zničit všechny ostatní na této linii včetně zanechaného aspektu vlastní vůle a úmyslu. A jelikož je jedinec v tomto aspektu obsažen ve své celosti, simultánně by zničil sám sebe. Takže procesem

takové fyzické reinkarnace by nastalo zrušení nejen vlastního jsoucna a bytí, ale též zrušení všech ostatních, kteří by přítomně zaujímali na této linii místo. Takto by vůle a úmysl každého být a existovat přestala být a existovat. A jelikož vůle a úmysly všech jsou navzájem spojeny a ve vzájemných vztazích, taková možnost by vedla ke konečnému zničení všech vůlí a úmyslů k bytí a existování. V takovém případě by celé Stvoření přestalo být a existovat.

Z tohoto bodu lze jasně vidět, jestliže se chce, jaké zničující důsledky by každá fyzická, doslovná a osobní reinkarnace přinesla veškerému Stvoření. Každé duchovní pojetí by se mělo uvážit v jeho univerzálních důsledcích pro celé Stvoření a ne jen z vlastního a omezeného lokálního a jednoduchého pohledu.

7. Jak se předtím uvedlo, je každý dle své vůle a úmyslu jedinečným nositelem a reflektorem jedinečného aspektu Absolutní vůle a Úmyslu Nejvyššího. To znamená, že každý je neopakovatelný ve své esenci a substanci a ve specifickém a jedinečném obsahu své vůle a úmyslu.

Zevní formy stvoření a všechna jejich prostředí jsou přizpůsobeny této kondici, protože svou strukturu a povahu odvozují ze sentientní mysli. Vzhledem k tomuto uspořádání je každá situace do posledního detailu jedinečná a neopakovatelná v každém daném okamžiku svého stavu, kondice, času, rozpoložení, místa atd. V tomto ohledu nemohou pro téhož jedince nikdy nastat dvě přesně stejné situace a okolnosti. Fyzická reinkarnace téhož individua do téhož stupně či místa Stvoření by byla opakováním téhož stupně. Taková situace by sama sebe vymazávala ze jsoucna a bytí, jelikož by na své místo a stav, který již má, činila nátlak svou předešlou pozicí v tomto stupni. Tato situace by v celém Stvoření vedla k takovému zmatku a rušení, že by nakonec každý skončil v úplném šílenství, což by pak vedlo k univerzální sebevraždě.

Touha po fyzické reinkarnaci do téhož stupně je rozporuplnou vůlí a úmyslem. Pravý obsah vůle a jejího úmyslu je vždy pro jedinečnou manifestaci, reprezentaci a zkušenost jsoucna a bytí. Tento princip je použitelný ve všech ohledech bez jakékoli výjimky a výluky. Touha opakovat tentýž stupeň v omezující a ohraničující fyzické formě směřuje proti pravé vůli a úmyslu každého. Kdokoli jde proti vůli a jejímu úmyslu, jde proti samému životu, a tudíž ruší každý život.

8. Jiný aspekt svobodné vůle a jejího úmyslu být a existovat lze nalézt v její potřebě neustálého věčného pokroku. Jsoucno a bytí jsou tedy ve stavu neustálého proudění, změny, tekutosti, pohyblivosti, rozmanitosti a mnohostrannosti.

Tento princip je použitelný a platný po celém Stvoření a v každé situaci bez výjimky a vyloučení čehokoli. Není možné žádné jiné pojetí svobodné vůle a jejích úmyslů. Jakékoli jiné pojmání by zrušilo esenci a substanci jsoucna a bytí, které se odvozuje od svobodné vůle a úmyslu sentientní mysli být a existovat.

Touha po regresivním způsobu života opakovanou fyzickou reinkarnací do jednoho stupně však ruší tento věčný tok života směrem vpřed a dále a nutí život, aby šel zpět do rozpoložení či stupně, který již byl jednou prožíván. Není v tom žádný rozdíl, jestliže fyzicky reinkarnovaná osoba přichází do jiné doby či kondice. Ačkoli vstupuje do jiné doby a kondice, přichází do téhož stupně Stvoření. Vstoupit do téhož stupně Stvoření znamená jít zpět, což je porušením všech principů a zákonů jsoucna a bytí. Bylo by to stagnující a regresivní situací, která by zadusila jakoukoli vůli a úmysl žít, být a existovat.

9. Esencí a substancí jsoucna a bytí, jak se odvozuje z Absolutní esence a Substance Nejvyššího, je jeho tvořivost a stálá novost. Vůle být a existovat je esenciálně a substanciálně tvořivým stavem a procesem a všechny úmysly takové vůle jsou zaměřeny k tomu, aby jeden byl produktivní, tvořivý, konstruktivní, nápaditý a aby se stále přinášelo něco nového.

Toto je motivační faktor jsoucna a bytí, který vyvěrá a odvozuje se ze svobodné vůle a jejího úmyslu být a existovat. Opakuje se: tento princip je platný a použitelný kdekoli a kdykoli ve Stvoření bez ohledu na stav, kondici, proces, situaci, čas, místo, aspekt či zkušenost.

Tvořivý proces je vždy procesem novým. Bez ohledu na to, čím je nebo jaký je, v něm nelze nalézt nic, co by mělo povahu opakování.

Fyzická reinkarnace do stejného stupně je kontraproduktivní, netvořivá a opakující starý stav, kondici a situaci. Nelze v ní nalézt nic nového bez ohledu na odlišnosti v časných elementech. Odlišnost ve fyzických časných elementech je iluzí, jelikož v oblasti ducha a jeho vůle a úmyslů neexistuje žádný čas.

Jelikož v nitru jsoucna a bytí, které má platnost, neexistuje čas, není žádného rozdílu, který nastává takovou reinkarnací v odlišné době či v odlišných sociálních, ekonomických, politických či jiných podmínkách. Tyto okolnosti jsou všechny spjaty s časoprostorem. Veškerá jejich znalost je tudíž k dispozici ve vlastní Niterné mysli a v její svobodné vůli a úmyslu mimo jejich prostorově - časovou realizaci. Proto je tato zdánlivá novota situace velkolepým podvodem a sebeklamem, které ničí pravou vůli a její úmysl být věčně tvořivým a vždy vynalézat nové věci a situace.

10. Aby svobodná vůle s jejími úmysly byla produktivní, tvořivá, konstruktivní a aby byla progresivní, vyvíjela a rozvíjela se a přicházela na nové, přesahující zkušenosti, poznatky a ideje, poskytuje jí Nejvyšší neustále příležitosti, vhodné okolnosti a možnosti tak činit. Je Absolutní vůlí Nejvyššího a jejím Úmyslem vytvářet pro každého taková stálá a neustálá zaopatření. Tatáž možnost, příležitost a okolnost, která vyčerpá svoji užitečnost a který byla plně využita v některém předešlém stavu vlastního duchovního pokroku, není pro vlastní vůli a její úmysl žádnou možností, příležitostí ani vhodnou okolností být tvořivou, produktivní a progresivní. Opakuje se ještě jednou: Tento princip zcela a plně platí a je použitelný v každé situaci, kondici, stavu, stupni a kroku.

Takže měl-li by se jedinec fyzicky reinkarnovat do jednoho omezujícího a ohraničujícího stupně, jakým je přírodní stupeň, byl by oloupen o pravé příležitosti, vhodné okolnosti a možnosti pro vlastní tvořivý a produktivní pokrok. Jelikož již takový stupeň zažila při předcházející příležitosti, nemohla vy taková osoba v další následné reinkarnaci prožít nic hodnotného, tvořivého a nového.

Jakmile se někdo inkarnuje do jednoho určitého stupně, zdržuje se v něm tak dlouho, dokud zde potřebuje být, aby vyčerpá všechny příležitosti, vhodné podněty a možnosti, které tento stupeň nabízí. V okamžiku, kdy jedinec vyčerpá a využije všechny příležitosti atd., ze své svobodné vůle a úmyslu z tohoto stupně odchází, aniž by se tam kdy fyzicky - zevně vrátil. Bez ohledu na to, kolikrát by se tam tato osoba fyzicky - zevně vrátila, nemohla by v tomto stupni získat či nalézt žádné nové příležitosti, možnosti nebo vhodné okolnosti.

Nemá to skutečně význam, zdali někdo takový přebývá v jednom určitém stupni Stvoření jednu vteřinu či sto let nebo po celý věk tohoto jednotlivého stupně. Jakékoli setrvávání strávené v tomto stupni, ať vteřinu či sto let, znamená, že toto je přesně to období, které kdo potřebuje k provedení svých záležitostí a k využití všech příležitostí, vhodných okolností a možností, které by jím mohly být v tomto stupni využity a vyčerpány. Vše nad toto období by bylo mrháním vlastního času a překážkou vlastního duchovního pokroku a tvořivého snažení a v protikladu s vlastní vůlí a úmyslem.

11. Jak se již předtím mnohokrát uvedlo, je veškeré jsoucno a bytí uspořádáno tak, aby mělo synchronní, simultánní a diskrétní vztah a spojení s každým jiným. Takto být a existovat je vůlí a úmyslem veškerého Stvoření. Takové uspořádání zařizuje dvě hlavní věci:

Za prvé to dává každé situaci, aspektu a sentientní entitě, která má být a existovat, svobodu a nezávislost jako soběstačné, sebe sama řídící, sebeovládající se a sebenaplnující jednotky. Tato schopnost je životem jedincovy vůle a jejího úmyslu. Za druhé má každý akt vůle a jeho záměry bezprostřední dopad, dosah a neustálou zpětnou vazbu po celém Stvoření, aniž by pro někoho či něco bylo nějak nutno se rozdělit nebo rozštěpit či být fyzicky přítomen jako vlastní nosič a manifestátor tohoto aktu vůle.

Vzhledem k tomu, že takto je uspořádáno vše ve Stvoření, nikdo nepotřebuje v žádném ohledu opakovat zas a znovu takový akt, ale namísto toho se jeden může soustředit na iniciaci a manifestaci dalšího aktu, který následuje v pořadí. Fyzická reinkarnace do téhož stupně by byla opakováním téhož aktu vůle (kupříkladu fyzický zrod, který byl již jednou prožit). Jelikož struktura a povaha každé vůle je progresivní a v neustálém plynutí, nelze opakovat tentýž akt s přesně stejným obsahem bez ohledu na povahu či aspekt tohoto aktu. Jestliže by takové opakování bylo možné, zrušilo by pravou povahu vůle a jejího úmyslu neustálé progrese. Takže by přestala být svobodná a funkční.

12. Jsouc nosičem jednoho Absolutního elementu Absolutní vůle Nejvyššího má vůle každé sentientní entity spolu s jejím úmyslem nekonečný počet a varietu aspektů, elementů a rysů. Tato situace umožňuje jedinci neustálý věčný pokrok. Každý jeden aspekt či element této vůle ve svém obsahu reflektuje vůli kteréhokoli srovnatelného aspektu všech ostatních vůlí ve jsoucnu a bytí. Stvoření je uspořádáno v souladu s hierarchií duchovní organizace. Každý jeden určitý aspekt či element vůle, jakož i vůle celková a její úmysl, jsou esenciálními a substantiálními soubytnostmi pro přežívání a náležité fungování aspektu odpovídajícího těmto situacím, stavům, okolnostem, krokům, místům a stupňům. Každá taková situace tudíž vyžaduje neustálou přítomnost tohoto odpovídajícího specifického aspektu jedincovy vůle a jejích úmyslů, aby se udržovalo její jsoucno a bytí. Toto uspořádání je v zásadě provedeno dvěma způsoby: za prvé je tato přítomnost zajištěna vzájemným propojením a vztahem a skrze propojení a vztah všech vůlí ve jsoucnu a bytí, od jednotlivostí ke globalitám na základě výše popsaných principů; za druhé, a to je nejdůležitější, je dosažena prostřednictvím napojení na specifickou linii života, které každá jednotlivá vůle v každém daném okamžiku slouží. Kdokoli je fyzicky přítomen na této linii, je v celém Stvoření přímo spojen se všemi ostatními, kteří tuto linii řídí, od nejníznější duchovní dimenze a jejích světů a lidí až po nejzevnější vnější - fyzickou dimenzi a všechny její lidi.

Tento proces byl popsán výše jako schopnost duchovních rádců posloužit komukoli jinému z pozice rozličných aspektů jeho okamžitého umístění.

Důležitým faktem zde je, že každý radí každému v sestupné linii, takže každý ze své okamžité pozice a umístění je jak rádcem někoho jiného na této linii, tak zároveň i tím, komu radí někdo, kdo k této linii patří.

Kdykoli někdo jako rádce či ten, komu se radí, vyvolá kapacitu něčí pozice, v místě a pozici, kde se taková evokace odehrává, se okamžitě zpřítomní něčí veškerá vůle a úmysly prostřednictvím toho a tím, kdo takovou evokaci provádí. Mnohonásobné evokace znamenají mnohonásobnou přítomnost. Takže takto a tímto způsobem je jeden neustále reinkarnovaný do téhož místa a stupně. V procesu takové evokace každý rádce a každý, komu se radí, může sdílet do nejmenšího detailu své zkušenosti a vzpomínky v jejich zvláštnosti a jedinečnosti vytvářeje tak u všech ostatních dojem, jako by byli každým jiným. Tato evokace ovšem z hlediska vnější mysli nepotřebuje být vědomá (v případě lidí, kteří momentálně obývají zónu vymístění).

Toto je tedy pravá reinkarnace. Toto je vlastní princip mnohonásobné reinkarnace vlastní vůle a úmyslů do téhož stupně a místa. Takže se nemůže odehrát žádná fyzická či doslovná reinkarnace celé osoby. Namísto toho se neustále reinkarnují vlastní vůle a její úmysly dle principu evokace. Vlastní vůlí a úmyslem jeden vyvolává všechny vůle a záměry těch, kdo se postupně po celém stvoření účastní na udržování této specifické linie života.

Mnozí lidé na Zemi si takový akt nesprávně vysvětlují a docházejí k falešnému závěru, že se jedinec musí mnohokrát fyzicky reinkarnovat na témže místě, aby se uskutečnil tento akt spojení a vztahu všech se všemi.

13. Výše uvedený princip mnohonásobné reinkarnace vlastní vůle a úmyslů je umožňován principem stálého vzájemného uvědomění všech. Základní přirozenosti každé vůle a úmyslu je, že jeden si uvědomuje všechny ostatní a všichni ostatní si uvědomují toho jednoho. Žádná vůle nemůže mít náležitý vztah, aniž by si stále uvědomovala toho, ke komu se vztahuje. Nelze ustanovit žádný vztah bez uvědomování si tohoto vztahu.

Je tedy jedním z hlavních záměrných aktů jedincovy vůle a její žádosti mít vztah ke všemu Stvoření, aby se stal plností vlastního jsoucna a bytí. Toto je jeden z nejzazších účelů jedincovy vůle a jejích úmyslů.

Prostřednictvím univerzálního vědomí a nadosobní duševnosti si každý simultánním způsobem niterně uvědomuje všechny ostatní ve Stvoření, jakož i všichni ostatní si uvědomují jeho. Aktem tohoto uvědomění je každý přítomen v uvědomění každého a může být něčí vůlí a úmyslem okamžitě aktivován v každé době a místě ve Stvoření, je-li to třeba a vhod. Takže když někdo zaměří svou soustředěnou pozornost do vlastního uvědomování si všech ve Stvoření jako celku, nebo na nějakou specifickou část tohoto celku, umožňuje se tomu celku nebo části, aby byly ve své celosti ze své vůle a úmyslu přítomny na tomto místě či situaci prostřednictvím uvědomění a uvědoměním této jednotlivé osoby, která tak činí aktem své svobodné vůle a účelu.

Tímto uspořádáním jsou vůle a úmysl každého v celém Stvoření přítomny kdekoli jinde bez času a prostoru umožňující náležitou funkci a udržování každé části Stvoření, jakož i celého Stvoření. Tato část či celek Stvoření potřebují pro své přežití přítomnost a manifestaci vůle a úmyslu každého ke jsoucnu a bytí.

14. V daleko širším smyslu závisí veškeré jsoucno a bytí Stvoření na neustálém a nepřerušovaném procesu duševní činnosti všech sentientních myslí. Tento proces generuje ohromné energie, které udržují neustálý pohyb všech těles ve Stvoření a jejich gravitační sféry. Proces nepřerušované duševní činnosti je výsledkem a následkem univerzálních a singulárních vůlí a jejich úmyslů být a existovat. Není možná žádná duševní činnost bez vůle k této činnosti.

Takže přžívání veškerého Stvoření závisí na vůli a jejích faktorech úmyslu. Sentientní duševní činnost sestává z nekonečného počtu a variace jedinečných a neopakovatelných specifických mentací jedné jedinečné a neopakovatelné sentientní entity. Celková sentientní mentace se ve své povšečnosti odvozuje a vyplývá z Absolutní sentientní duševní činnosti Nejvyššího. Nejvyšší je reprezentován v každém zvláštním a nejmenším detailu všech částí a singularit ve Svém Stvoření tímto jedinečným a neopakovatelným procesem duševní činnosti jedné singulární sentientní entity. Na straně druhé je proces mentace u každého tímto spojením a vztahem s Absolutním zdrojem spojen se všemi ostatními procesy duševní činnosti ve jsoucnu a bytí. Takže v povšečnosti jsoucna a bytí se kumulativní souhrn všech duševních činností ze všech vůlí a jejich úmyslů jeví jako jedna celková duševní činnost, která je replikou Absolutní duševní činnosti Nejvyššího. V takové celkové jedné mentaci představuje něčí specifická a jedinečná mentace buňku se speciální funkcí a posláním. Tuto funkci a poslání tato buňka provádí svou vůlí a úmyslem tak činit. Protože každá buňka má jiné poslání, její přežití závisí na každé jiné buňce provádějící svoje specifické poslání. Selhání v takové činnosti ohrožuje fungování všech ostatních buněk. Takže každá buňka ze své svobodné vůle a úmyslu musí sledovat proces své vlastní jedinečné a zvláštní duševní činnosti dávajíc tak sobě i jiným příležitost naplnit každé vlastní poslání a účel v tomto procesu mentace. Prostřednictvím této vzájemné závislosti se každá buňka podílí na procesu mentace každé jiné buňky a je přítomna kdekoli a kdykoli jinde v celém těle – Stvoření – bez nutnosti zaujmout fyzicky funkci někoho jiného. Jelikož je proces duševní činnosti neustálým progresivním plynutím, není žádná opakující se a totožná mentace v jakémkoli daném okamžiku proveditelná. Tatáž opakující se mentace by zrušila proces mentace.

Přirozeností vlastní vůle a úmyslu je duševní činnost v neustálém progresivním plynutí. Žádná regrese v jakékoli formě, módu či kondici nemůže zajistit progresivní plynutí duševní činnosti z její vůle a úmyslu. Fyzická reinkarnace by ale učinila právě toto, podkopávajíc tento proces opakováním jeho manifestace v témže stupni.

15. Každý význam, smysl či účel každého aktu vůle a jejího úmyslu je myslitelný pouze tehdy, jestliže je jeho výsledkem nějaký užitek a pokud přináší obecný prospěch prostřednictvím procesu vzájemného sdílení. Samoučelné akty vůle, bez jakéhokoli užitku vůbec, nemají žádný užitek, a tudíž v nejzazším smyslu nemohou udržovat jsoucno a bytí vůle. Proto je vlastní úmyslným faktorům vůle nutnost jednat či vytvářet aktivity pro obecný prospěch, společné blaho, sdílení a užitek všech ve Stvoření.

Tento účel univerzální vůle a jejich singulárních vůlí se odvozuje z Přírozenosti Absolutní vůle Nejvyššího, Kdož chce a zamýšlí sdílet Své aktivity s každým jiným ve Svém stvoření. Fakticky jsou všechny takové aktivity Nejvyššího vytvářeny za účelem prospěchu, blahu a užitku a sdílení pro všechny ve Stvoření.

Záměrné faktory vůle, které udržují její život a funkci, určují strukturu a povahu vzájemného propojení a vztahů všeho ve Stvoření. Aby bylo toto sdílení pro vzájemný prospěch, společné blaho a užitek po celém Stvoření stále zajištěno, je ve vůli lidí a jejím úmyslu ustanoven princip neustálé a synchronní zpětné vazby všech aktivit a jejich výsledků. Ta je odvozena z Absolutní vůle a Absolutního úmyslu Nejvyššího. Bez této zpětné vazby by motivační faktory aktů vůle a úmyslů byly potlačeny a nemohl by nastat žádný impuls pro obecný prospěch, společné blaho a sdílení.

Prostřednictvím procesu takové neustálé zpětné vazby se každý ve stvoření podílí na aktivitách každého jiného bez nutnosti opustit svou vlastní vůli a úmysl či své okamžité místo, stav, kondici, krok nebo stupeň.

Tato účast prostřednictvím zpětné vazby zkušeností a aktivit všech ostatních je umožněna procesem podobností v náklonnostech k aktivitám. Vlastní vůle a úmysl vyvine náklonnost ke sdílení, vzájemnému prospěchu, společnému blahu a užitku. Aktivity různých vůlí se liší nekonečně mnohým a různým způsobem přispívající k nádheře a kráse Stvoření, ale náklonnost tak činit z vlastní vůle a úmyslu je pro všechny táž. Ve stejnosti těchto náklonností je přítomna povšechnost vlastní vůle a úmyslů. Prostřednictvím této přítomnosti je navěky zajištěna neustálá zpětná vazba obsahu, aktivit, zkušeností a reakcí.

Takže nikdo není žádným způsobem svázán s jedním místem, časem či rozpoložením za účelem provádění zpětné vazby nebo účasti v aktivitách a zkušenostech, které se odehrávají kdekoli ve Stvoření.

Proto se jeden nepotřebuje neustále reinkarnovat do téhož místa a stupně, aby prováděl či získával takovou důležitou zpětnou vazbu. Vlastní vůlí a správným úmyslem a skrze podobné náklonnosti může každý být v jakémkoli místě, stupni, rozpoložení, stavu či době bez vlastní doslovné fyzické přítomnosti.

16. Ve vyšším smyslu se hořejší princip z čísla 15 odvozuje z daleko obecnější a širší základny Absolutní vůle Nejvyššího a jejich Úmyslů. Absolutním motivačním faktorem této Vůle může být jen Absolutní láska, jež je Absolutní vůlí, a Absolutní moudrost, která je Absolutním úmyslem.

Z toho plyne, že vůle každého má kořeny v jeho lásce a jeho úmysly ve vlastní moudrosti. Cokoli kdo miluje, chce. Tento fakt vede k založení úmyslu k vykonávání lásky této vůle nanejvýš naplňujícím, uspokojujícím, tvořivým, produktivním a trvalým způsobem. Toto je moudrost jedincova úmyslu chtít vlastní lásku.

Takže rozsah, stupeň a intenzita každé lásky a její moudrosti určuje obsah jedincovy vůle a kvality jeho úmyslů. Jestliže jsou všechny úmysly jedincovy vůle zaměřeny tak, aby moudře sloužily jeho lásce, a jestliže jeho láska vytváří a přivádí aktivity, které jsou pro, vzájemný prospěch, obecné blaho, sdílení a užitek všech, pak taková vůle, úmysly a láska jsou dobré, pozitivní a moudré. Jestliže nikoli, pravá láska, moudrost a jejich vůle a úmysly jsou zrušeny a žádný náležitý život či štěstí, obsah,

spokojenost, blaženost, tvořivost, produktivita a smysluplnost nemůže dojít plodnosti.

Pravá láska a její moudrost chtějí a zamýšlejí vytvořit a do Stvoření přinést vždy něco odlišné, nové, něco přesahující vše, co se nabízelo předtím. Tento princip lásky a moudrosti má platnost a je použitelný ve všech ohledech ve všech úrovních, stupních, dimenzích a krocích Stvoření.

Tudíž žádostivost po reinkarnaci do téhož místa a stupně nemůže vyvěrat z pravé lásky a moudrosti, ale z jejich opaku. V situaci reinkarnace by jeden sdílel se všemi tentýž stupeň, který se již jednou sdílel předtím v první inkarnaci v něm. Sdílet totéž dvakrát či vícekrát je kontraproduktivní a samo o sobě nemá žádnou tvořivost a progresivní smysl. Není ze svobodné vůle a z pozitivního, dobrého úmyslu, majících kořeny v pravé lásce a moudrosti progresivního způsobu života a žití.

17. Každý aspekt vůle a její motivační a záměrné faktory obnášejí v sobě své důsledky a následky. Čistý akt vůle je určován svým úmyslem jednat ze svobodné vůle. Žádné aktivity nejsou ve svém stavu začátku a vzniku možné bez svobodné vůle a úmyslu jednat. Takže každá vůle musí být zcela svobodná a nezávislá na jakékoli příčinnosti nebo principu příčiny a účinku. Takže nic není předurčeno, ale vše má svobodu jednat. Avšak v okamžiku rozhodnutí jednat omezuje jedinec ze své svobodné vůle a úmyslu k tomuto aktu sám sebe na tento akt, dokud nesplní svůj účel a užitek a nepřinese všechny své důsledky a následky. V tomto ohledu počíná kauzalita poté, co bylo ze svobodné vůle učiněno rozhodnutí konat.

V nejzazším smyslu tedy nikdo není nikdy svázán žádnými zákony příčinnosti. Volba jedincovy svobodné vůle být svázán takovou příčinností platí pouze během trvání tohoto jednotlivého aktu. Jelikož to ale byla svobodná vůle, která ustanovila tuto kauzalitu v rámci daného aktu svým úmyslem a svobodnou volbou přinést a prožít určité důsledky a následky rozličných aktivit, je vždy svobodná a nikdy není předurčena.

Zkušenost důsledků a následků jakéhokoli aktu není nikdy vázána časem a prostorem nebo místem a stupněm. Akt se může aktualizovat a realizovat v jakémkoli místě či stupni, stavu nebo rozpoložení, zatímco jeho důsledky a následky se mohou projevit zcela někde a někdy jinde nebo ve zcela odlišném stavu a rozpoložení. Takže důsledky a následky každého aktu se zakouší buď v určité fázi či rozpětí vlastního života na jedné úrovni či stupni, je-li to potřebné a užitečné z hlediska všeobecného a osobního poučení, nebo někde a někdy jinde, je-li to z nějakých univerzálních či osobních důvodů, známých jediné jedincově svobodné vůli a úmyslu, vhodnější a užitečnější.

Navrácení se zpět do téhož stupně kvůli přivedení důsledků a následků vlastního jednání poté, co jedinec z tohoto stupně odešel, je krajně zbytečné, kontraproduktivní a pošetilé, vyplývající obvykle z negativního úmyslu udržovat věčně vlastní stav. Pravý život a jeho svobodná vůle nikdy nepůsobí takto marnivým způsobem.

18. Všechny aspekty svobodné vůle a úmyslů mají svůj čas, místo, stav a rozpoložení ve Stvoření. Jakkoli, kdykoli a kdekoli se tudíž něco stane, je to výsledek umístění či stanovení každého aspektu svobodné vůle a jejích úmyslů. Má

to svůj účel, význam a smysl bez ohledu na to, jak neobvyklé, kritické a nevhodné se to z hlediska vnější mysli zdá být.

Každá taková událost slouží nejzazšímu účelu svobodné vůle a jejích úmyslů udržet si svou nezávislost. Ať se přechodná situace takového dění zdá být jakákoli a ať se zdá být jakkoli omezující, ohraničující a zmatečná, slouží tomuto nejzazšímu účelu svobody a nezávislosti a vede jedince od svobody a nezávislosti k daleko více přesahující svobodě a nezávislosti. Všechny přechodné stavy této situace jsou body poučení, které jedinci umožňují být svobodnějším a svobodnějším, více a více nezávislejším bez ohledu na to, zdali se během určitých okamžiků či období času a prostoru nachází ve fyzickém, duševním či duchovním vězení, nebo v nemoci, bídě, neštěstí apod. (Toto se vztahuje pouze na lidi v zónách vymístění.) Všechna taková poučení a zkušenosti pocházejí z jedincovy svobodné vůle a volby vlastního úmyslu být svobodnějším a nezávislejším, aby tak větší společné blaho, obecný prospěch a sdílení všeho mohlo dojít svého plodného dozrání. Vše ve Stvoření bez výjimky a vyloučení slouží tomuto nejzazšímu účelu.

Jelikož toto probíhá progresivně a cyklicky - spirálovitě, byť je kdo v jakékoli kondici či stavu, ať jsou to nejvyšší nebesa či nejhlubší pekla, tato kondice slouží nejzazšímu účelu Stvoření. Nezáleží na tom, jestli je někdo v nejhlubších peklech a není si tohoto faktu uvědoměle vědom. Pekelná zkušenost je jeho vlastní způsobem dosažení konečného a nejzazšího objevu cesty, která vede k jeho větší svobodě a nezávislosti ve službě všem ve Stvoření.

Jelikož je tento proces cyklicko - spirální, jedinec se nemůže nikdy fyzicky reinkarnovat do téhož stupně zas a znovu. Takový čin by porušoval tento progresivní běh Stvoření a zastavil by ho, obraceje ho zpět k sobě. Jestliže by to kdy mohlo nastat, veškeré Stvoření by se náhle zničilo.

19. Stav věcí v zónách vymístění je v tomto ohledu ovšem přesným opakem a směrem k tomu, co bylo řečeno v této kapitole. Vše zde má zvrácenou a zkaženou podobu obrácení vzhůru nohama. Je ovládán nevědomými procesy a neznalostí, která vše bere doslovně, finalisticky, zevně, fyzicky, zdeformovaně a povrchně bez jakéhokoli ohledu na pravou duchovnost.

Obyvatelé těchto zón si tudíž ze své svobodné vůle zvolili uvést načas svou svobodnou vůli a její pozitivní úmysly být a existovat v pravé realitě do nečinnosti a dřímoty a nahradit ji pseudovůlí otroctví, negativismu, odporných a zlých úmyslů. Důvodem takového potlačení a zatlačení je důležité univerzální poučení o pravé povaze negativního stavu. V tomto procesu takové poučení nastává.

Jelikož negativní stav nemůže existovat bez sentientní mysli, musel být uveden do jsoucna a bytí ze svobodné vůle, volby a zvláštního záměru prožít jeho důsledky a následky sentientními entitami. Jsoucno a bytí negativního stavu lze aktualizovat a realizovat pouze z uvědomění si svobody volby, vůle a úmyslů tak učinit a prožít něco odlišného, než ve Stvoření Nejvyšší nabízí. Svobodná volba zahájí takovou zkušenost dává vznik negativnímu stavu.

Aby se vše ve Stvoření poznalo důsledky a následky negativního stavu, Nejvyšší určitým lidem dovolil, aby dobrovolně aktualizovali své uvědomění opačné možnosti volby a aby ze své svobodné vůle a úmyslů volby posloužili tomuto procesu poučení o negativním stavu, jeho rozpoložení, stavu a procesu.

Jelikož vše závisí na sentientní myslí, je to sentientní mysl, která potřebuje uvést negativní stav do funkce tím, že jej uvede do tohoto módu a bytí v sobě samé. Jelikož ale taková jsoucna a bytí jsou v protikladu se všemi principy a zákony pravého jsoucna a bytí, vypadávají ven a jsou vymístěna z pravého Stvoření a působí na principech, které jsou v protikladu ke všemu v pravém Stvoření.

Negativní stav je přechodný stav lidské svobodné vůle a jejích úmyslů k poznávání a sdílení. Jakmile splní svůj účel, nebude již nutno ho podvkrát či vícekrát udržovat a prožívat.

Obsah a účel negativního stavu je vždy stejný – zahrnující kontraproduktivitu, nevědomé procesy, neznalost, slepotu, bídu, strádání, destrukci a šílenství – a nikdo se nemůže nikdy reinkarnovat do téhož místa a stupně zón vymístění, kde přebývá stejný aspekt negativního stavu. Takové opakování by nesloužilo žádnému účelu, užitku či poučení, protože takové už nastalo v první inkarnaci do negativního stavu. Zde je důležité, že bytí v negativním stavu, stavu, který je neproduktivní a netvořivý, je pro jedincovo poučení omezující a ohraničující, protože působí na principu neznalosti. Jeho obsah je tudíž uniformně stejný na každé jednotlivé úrovni nebo v každém jednom stupni jeho projevu. Proto se o tomto stavu nelze nic nového dovědět návratem zpět do stejného stupně či úrovně jeho manifestace (v tomto případě na planetu Zemi).

Vzhledem k tomuto uspořádání bylo mezi Nejvyšším a těmi, kdo dobrovolně ze své svobodné vůle a úmyslně chtěli a budou chtít poznat a demonstrovat důsledky a následky negativního stavu, dosaženo důležité dohody: Nikdo se nebude nikdy muset vrátit zpět do stejného stupně a úrovně projevování negativního stavu. Tím se vyhýbá nepotřebné bídě, strádání a hromadění negativity a zla, jež nevede k žádnému novému poučení.

Takže reinkarnace do negativního stavu na planetě Zemi by byla hrubým porušením této smlouvy.

V závěru tohoto výkladu je nutné znovu upozornit, že existuje přesahující chápání všeho tohoto, jehož odhalení by bylo předčasné, jelikož obecně patří k novému kroku v duchovní progresi stvoření a lidských tvorů na Zemi zvlášť.